

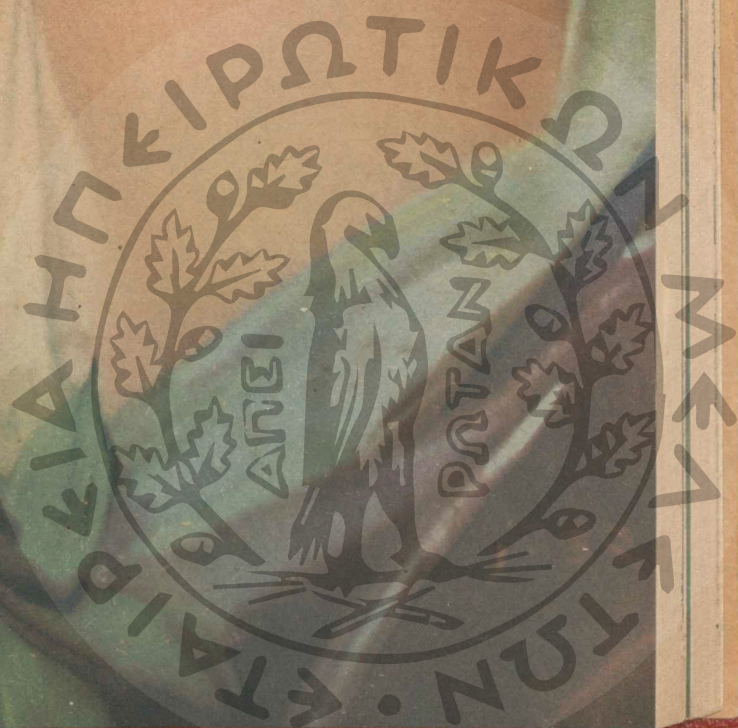
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}

ΑΡ. 616

1935

Πωλ
γυμν.

ΑΠΟ ΤΗΣ 1ΗΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΝ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΑΝ

ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΟΥ
ΠΕΡΙΟΔΟΝ

— 'Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ τὸ περιοδικὸν ἀνακαινίζεται ριζικῶς. Ἡ ἐκτύπωσίς του θὰ γίνεταί εἰς νέα πιεστήρια τελειοτάτου συστήματος, παρόμοια μὲ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια ἐκτυποῦνται τὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικά.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»,

θὰ εἶνε συνεπῶς ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν, μὲ νέαν ἐντελῶς ἐμφάνισιν μὲ πολυχρόμους ἐσωτερικὰς εἰκόνας, μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀπὸ τοῦ 1ου φύλλου τῆς νέας περιόδου θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμενα στὸ «Μπουκέτο» νέα μυθιστορήματα, συναρπαστικὰ ἀναγνώσματα, μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἀκτουαλιτέ κτλ.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»,

Εἶνε τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον μετὰ λαμπρὰν δωδεκαετὴ σταδιοδρομίαν,

ΕΞΕΥΡΩΠΑΪΖΕΤΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ

Μὲ τὰς ἀνακαινίσεις αὐτὰς τὸ «Μπουκέτο» γίνεταί ἐντελῶς νέο, ἐντελῶς μοντέρνον περιοδικόν, ἀντάξιον τῶν σημερινῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κοινού.

ΠΕΡΙΜΕΙΝΑΤΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»,

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΑΝΤΑΜΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Πάει κι' ού Μήτσος τση 'Αντώννας ;
— Πάει και αυτός.

— Άν πάμε και ήμεις στρατιώτες, ποιος θα φυλάει, ρέ, εδώ τα γυναικόπαιδα ;

— Εμείς.
— Και γιατί να μη μείνω καλύτερα εγώ ;
— Γιατί είσαι ξεπερασμένος και η ηλικία σου εκλήθηκε εδώ και τόσους μήνες.

— Μαρε, και θα εμπιστευτώ εγώ την τιμή του χωριού και των γυναικοπαίδων σ' έναν ξένο σαν κι' εμένα ;

— Έτσι μάς έταξε έμεις τους αστυνομικούς η πολιτεία. Να μένουμε εδώ και να φυλάμε τις γυναίκες τους γέροντες, τα παιδιά...

— Και μεις τι φυλάγαμε τόσον καιρό; Κοινοβιές ;

— Δεν ξέρω. Έγώ ένα μονάκι ξέρω. Τι λέει η διαταγή, και είμαι υποχρεωμένος να την εκτελέσω...

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, αν δεν πιάς, σε πέντε ημέρες να παρουσιαστείς στο φρουραρχείο, να σε πιάσω κι' ανυπότακτο...

— Έφώναξε, έθιμωσε, έτηλεγράφησε ο Μήτσος τση 'Αντώννας, σε ύπουρους και σε πρωθυπουργούς, στην Καλαμάτα, στην Πάτρα, στην Αθήνα, δεξιά κι' αριστερά. Έβαλε και τον δήμαρχο και τον λαό και τηλεγράφησαν κι' αυτοί.

— Αςός άπάσης 'Ανδραβίδας, διαμαρτύρεται δι' εγκατάλειψιν πόλεως και περιχώρων έντελώς άνυπερασπίστου εις διάθεσιν έχθρου άμειλίκτου και άπογύμνωσιν περιφέρειας από πάσης άμυντικής προστασίας δι' άνακλήσεως μόνου ύπερασπίστου της, γενναίου τέκνου της Μήτσου, άποστελλομένου εις μέτωπον Μικράς 'Ασίας, εις μέρη δηλαδή μακρινά και άγνωστα...

— Αλλά και η έφημερίς του τόπου έγραψε άρθρα πάνω κατά της νέας Κυβερνήσεως.

— Η 'Ανδραβίδα μας, παραδίδεται εις τον προαιώνιον έχθρον, τον Τούρκον, υπό προδοτικής και έθνοκτόνου κυβερνήσεως, διά της έπιστρατεύσεως του γενναίου τέκνου της Μήτσου, του τόσον κοπιόσαντος προς έπιβολήν γαλήνης και εμπέδωσιν ασφαλείας εις τον τόπον μας κ. λ. π.

— Αλλά σε όλα αυτά και σε τόσα άλλα κανένας δεν απάντησε και ο Μήτσος, θέλοντας μη θέλοντας, βρόηκε, ένα πρωί στο φρουραρχείο της πελοποννησιακής εκείνης περιοχής.

— Τι είπατε σεις ; τον ρώτησεν ο φρουραρχος.

— Μήτσος.

— Σε ποιά σύνταγμα ύπηρετείς ;

— Της... 'Ανδραβίδας.

— Καλά. Τώρα θα ύπηρετήσης στο Τούρκο Μπουνάο.

— Και ο Μήτσος, στρίβοντας το μουστάκι του, βρόηκε σ' ένα τραύνο που τον έπιγε ως τον Πειραιά κι' από εκεί, σ' ένα βαπόρι που τον έπιγε στη Σμύρνη και από τη Σμύρνη με το κατ' ευθιαν, για τα σύνορα, σε ένα μέρος έρημο και σκοτεινό, στο βάθος της Μικράς 'Ασίας.

— Και τώρα, που να πάω ;

— Σε ποιά σωμα ύπηρετείς ;

— Τον Μήτσος.

— Ο Μήτσος γύρισε και είδε γύρω του φαντάρον, κακοπαθισμένους, να του-τορβίζουν κάτω από τα αντίσκηνα, πυροβολητές, καταπονημένους από τις μεταπολίσεις των κανονιών και τον άτελείωτο άγωνα, και ίσπεις, καθίδρους και γεμάτους λάσπες, να στέκονται περιμένοντας διαταγές για να ξεινήσουν πάλι. Μόνον αεροπλάνα δεν φανόντουσαν διόλου, πουθενά.

— Σε ποιά σωμα, σκέφθηκε ο Μήτσος; Ξανκυντάζοντας γύρω του. Τα άλλα κλωτσούν, ή φαντασία τραβάει το διάβολό της στα προχώματα, το πυροβολικό βαρελά δουλεύει κι' άποσταμένη... Σ' όλα βρωμάει μπαρούτι, μα την πίστη μου... Σε ποιά σωμα να του πάω, που όλα είναι για το διάβολο πεσάου...

— Θα έλεγα, σκέφθηκε, στο ναυτικό, μα όλα που με πιάνει παραπολι ή — Σε ποιά σωμα να πάω ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Σε ποιά σωμα ύπηρετείς ;

— Τον Μήτσος.

— Ο Μήτσος γύρισε και είδε γύρω του φαντάρον, κακοπαθισμένους, να του-τορβίζουν κάτω από τα αντίσκηνα, πυροβολητές, καταπονημένους από τις μεταπολίσεις των κανονιών και τον άτελείωτο άγωνα, και ίσπεις, καθίδρους και γεμάτους λάσπες, να στέκονται περιμένοντας διαταγές για να ξεινήσουν πάλι. Μόνον αεροπλάνα δεν φανόντουσαν διόλου, πουθενά.

— Σε ποιά σωμα, σκέφθηκε ο Μήτσος; Ξανκυντάζοντας γύρω του. Τα άλλα κλωτσούν, ή φαντασία τραβάει το διάβολό της στα προχώματα, το πυροβολικό βαρελά δουλεύει κι' άποσταμένη... Σ' όλα βρωμάει μπαρούτι, μα την πίστη μου... Σε ποιά σωμα να του πάω, που όλα είναι για το διάβολο πεσάου...

— Θα έλεγα, σκέφθηκε, στο ναυτικό, μα όλα που με πιάνει παραπολι ή — Σε ποιά σωμα να πάω ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

— Τον κακό σου τον καιρό ! Με τι φά μάς ένοχλεις ;

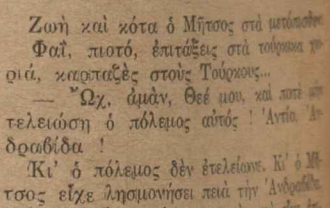
— Έδώ, ούτε καν φτερά αεροπλάνου ; Έδώ, ούτε αεροπλάνο ;

— Έτσι, άτέλειωτος και αυτός, πιάστηκε για να σωθεί από τη θάλασσα...

— Στην αεροπορία.

— Στην αεροπορία !... Έκανε έκκλητος ο λοχαγός. Μα τίποτα άλλο, σε στείλανε εδώ ;

— Ξέρω κι' εγώ !... Νά, για να σάς ένοχλώσω...

Ο κύριος αεροπόρος

...αίματος, δόγος ;
Και επειδή ήταν από δια... τον κάλεσαν μια ημέρα να άνεθι σ' ένα αεροπλάνο, για κάποια ειδική άποστολή.

Νά άνεθι ;
Πώς ν' άνεθι, βρέ χριστιανοί, που τρέμανε τα πόδια του.

— Άντε, ντέ, λοιπόν ! του φώναξε ο αξιωματικός. Τι κάνεις. Φοβάσαι την άνάβαση ;

— Τι λές, καλέ. Έγώ να φοβηθώ την άνάβαση ; Έγώ φοβάμαι μόνο, την πίστη...

Έτσι τον άφησαν κι' εκεί στο περιθώριο, ως «άποστασμένον» και άμνηστο, ως που μια μέρα τον είδε ο διοικητής.

— Έλα δω, βρέ σύ ; Τι κάνεις εδώ πέρα ;

— Είμαι σ.π.α.σ.μ.ε.ν.ς, κύριε διοικητή, απάντησε ο Μήτσος.

— Θέλω ο διοικητής και κάλεις το λοχαγό.

— Τι χάλια είναι αυτά, κύριε λοχαγέ !... του είπ. Τι κρατάς εδώ ως άνεθεις... Στείλε τον στο νοσοκομείο, γρήγορα, για να του βά-νουν κάποια ηρεμιστικά ή αν είναι ανάγκη, να τον έγχειρήσουν.

Ηρεμιστικά !...
— Θέλω ο Μήτσος. Έστριψε το μουστάκι του, τινάχθηκε στα δύο και πάλι είπε, όταν άπομακρύνθηκε ο διοικητής.

— Τι λές, ρε μάπα !... Ηρεμιστικά σ' έμένα τον Μήτσο της 'Αν-τώννας, του καρχαρία της 'Ανδραβίδας !... Τι γά σου κάνω; Φταίει ή πρώτη και άλλους θα σου έδειχνα εγώ, εδώ, έλατοπώς...

... * * *

Μ' ένα «φύλλο πορείας» για το καλύτερο νοσοκομείο, ώδεναν τρα-νταχόν όσο μπορούσε ο Μήτσος, προς το πεπρωμένον του, ως που έ-φθασε σ' ένα χωριό 'Ελλήνων τουρκοφόνων, από το οποίο περνούσε αεροδρόμιος.

Μεγάλη φασαρία έκανε πέρα κι' άναστατάσεις. 'Ο κόσμος έτρεχε σαν πιάτος και τα σκυλιά γαυγίζαν.

— Παγτε, βρέ και ήρθα, μη φοβάστε ! φώναξε ο Μήτσος, σε μερι-σες που έτρεχαν.

Αλλά κανείς δεν στάθηκε να τον άκούση.

— Μαρε, τί γίνεται εδώ ; θέλησε να ρωτήσει, μερικούς άλλους, ά-λλοι κι' αυτοί του άπαντούσαν τουρκικά. Και κατά συνέπειαν συνεχίζον-τας. Τέλος κάποιος πιάς τον πληροφόρησε πως έστασε το μέτωπο, πως ο έλληνας στρατός ύποχωρεί άτάκτως και ότι οι Τούρκοι στρα-τωται και οι στέτες προχωρούν άκατάστατοι και σφάζουν όποιον 'Ε-λληνα συναντήσουν μπροστά τους.

Εοπίστος ο Μήτσος, μια στιγμή, μια ένας Μήτσος δεν τ' άχανε-ναι που ήθελε.

— Άς είνε καλά, σκέφθηκε, το τραίνο ! όλοταχώς στη Σμύρνη.

Και διεψήθησε κατά τον σταθμό. Μα μόλις έφθασαν εκεί, το τε-τραστό τραίνο, έφηνε, γεμάτο από στρατιώτες.

— Φεύγει το φωνιάζον από τα δαγόνια κι' άλλοι στρατιώτες. Φεύ-γει κι' αυτή — όπως μορφαί ! Άλλη άμείστοιχία δεν θα έλθη, γιατί οι Τούρκοι τινάζανε τη γέφυρα λίγο παραπάνω από δω !

Νά φύγει ; Νά σωθί !

Και πού να πάη ; Μήπως ήξερε τον δρόμο. Και μήπως ήταν βέ-βαιος ότι θα έβρισκε έτσι, σε άγνωστα μέρη, σαν στρατός, δεν ήθε-λε άπαινο στους έχθρους, τους Τούρκους ;

Γύρισε και ζήτησε δεξιά και αριστερά. Έρημος και εγκαταλειμ-μένος ο σταθμός. Μια σποχή βαρελά καθότανε σε όλα. Σωροί τσιου-βιών, γεμάτα με πατάτες, που προοριζόντουσαν για τον έλληνα στρα-τό, είχαν εγκαταλειφθή εκεί, σκορπισμένοι, σαν να είχαν πιάσει πανικό οι αυτοί Έλληνες από το χωριό άκουγόντουσαν φωνές κινδύνου, έκκλη-σες και κραυγές !...

Πού να γυρίσει εκεί ο Μήτσος !

Μα ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα φωτεινή. Ν' άδειάσει ένα σακί, από τις πατάτες του στρατού, και να τριπλώσει μέσα να γλυτώσει. Κι' ά-ντε να πάει στο χωριό, μέσα στους άλλους σάκους κι' έγινε τσιου-βιά με πατάτες και αυτός...

... * * *

Φθάνει οι Τούρκοι στο χωριό. Ένας αξιωματικός πήρε μερικούς κα-τακτις και κατέβηκε να έρευνήσει, κάτω στο σταθμό.

— Μήπως με έναν τίποτα 'Ελληνες στρατιώτες, εδώ πέρα ;

— Όχι, άρέντη μου, κανένας.

Ο αξιωματικός ζήτησε δεξιά κι' αριστερά, γύρω στα σακιά, μη-πως κρυβόντανε κανείς.

— Κι' εδώ τί είνε ; ρώτησε.

— Πατάτες είν', άρέντη μου ! του άπάντησαν οι χωρικοί.

Ο αξιωματικός έβγαλε το ξίφος του και άρχισε να τρυπάει ένα πρό-ς ένα τα σακιά, μήπως κρυβόντανε κανένας μέσα. Όταν έφθασε στο-νιστά και σ' εκείνο που κρυβόντανε ο Μήτσος και ήταν έτοιμος να τον πιάσει και αυτόν, άκουσε από μέσα μια τρεμάμενη φωνή, φωνή ξε-φρεσμένη :

— Πατάτες είνε, μπέη μου πατάτες !

Ο αξιωματικός ξαφνιασμένος, στάθηκε και γύρισε και πάλι στους χωρικούς χριστιανούς.

— Κι' εδώ τί είνε, μαρε ; τους ρώτησε.

— Άν τον χωρικών δίως άκούστηκε και πάλι ή φωνή του Μήτσου, να δυνατή και τρομαγμένη από μέσα από το σακί :

— Πατάτες είνε, έπα, μπέη μου ! Πατάτες !...

... * * *

Μια νοχτιά — πως το θυμάμαι ! — που ή άγάπη μου ή γλυκιά μπήκε μεσ' στην καμάρά μου,

πήδησε από το δίδω, και ήταν τόσο ξαφνικά

της λαχάρας ή χαρά μου,

που με τ' άπαλό τ' αγέρι

ξαφνικά άδούστηκε το φως μου, καθώς άπλωνε το χέρι.

Και νά ! κάθισε ή καλή μου δίπλα - δίπλα πεταχτή

και με το γλυκό της στόμα

άρχισε να με μαλώνει : πέρα πώς, τάχα γιατί,

πριν να την κυττάω δόκμα,

έθευσα με μιάς το φως μου άπ' αντίκρο μανιμάνι.

Και της είπα : — Τι το θέλω, μια που ο 'Ηλιος μου έφάνη

Μεταφράσεις ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΑΑΝΤΗ

(Από τον κυκλοφορούντα και αυτός τόμον των με-ταφράσεων του περιφημού Πέρσου ποιητού από τον διακεκριμένον ποιητή και συνεργάτην μας κ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ).

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Η άγάπη σου στο στήθος σου ακουμπάει το κεφάλι
τα χέρι σου στο χέρι της το σφίγγει κλεί τα μάτια
τρέμει ο περισσότεριος της λαϊμός κι' αγάλι αγάλι
χαμογελούν τα χείλη της, στού όνειρου τα παλάτια.
Νά την φιλήσης μη θιασθής, ώ ! μη, καμμένη, άκόμα,
μη σβύση το ρυδόγελο μέσ' στο γλυκό της στόμα.

ΣΤΕΡΝΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

Κι' αν είνε να θουίζουμε οι σάιτες πλάι σ' αυτιά μου,
και τα σπαθιά ν' αστράφτουνε, χαμός για το κορμί,
για μένα μια ή λαχτάρα μου : Νά πέρω έμπρός της, χάμου,
και στην ποδιά της μπρούμυτα ν' αφήσω ένα φιλή.
Άλλωθις θα πάω στην πόρτα της, και στο κατώφλι άπάνω
στις μυρωδιές των γιασμειών θα γέρω να πεθάνω.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Έχασα το παιδί μου στη Γεμένη !
Με τί κλαύμούς τον πόνο μου να πώ ;
Του Χάρου το δρεπάνι δεν προσμένει,
και κόβει ό,τι είνε ώραίο και χαροπό.
Στου κόσμου το περβόλι, ώμέ, εδώ κάτω
δεν είνε κυπαρίσι όσο γερό,
που ή μανιασμένη μπόρα του θανάτου
δέ θάρρη να το ριζή έναν καιρό.
Κι' άς μη το συλλογιέται ή κρύφια ή έννοια,
το πως άνθούν τα πλούσια ρόδα, μια
που τόσο μέσ' της γής τριαντάφυλλένα
κοιμούνται κι' άργολώνουνε κορμιά !
Κ' είπα στον έαυτό μου : Μοιάζει κρίμα
μιά τέτοια, σαν και σε, ντροπή να ζή !
Τών γερατιών τρέξ άνοιξε το νημά
με τ' άνθονάτα για να πάν μαζύ.
Κι' από του χωριού του τη λαχτάρα,
του τάφου του την πέτρα άργονίδα,
Μα ήταν του Χάρου αβάσταχτη ή προμάρα
και πέφτω σ' ένα κλέμα σιγανό...

Σαν έβπησσα, μ' έφάνη από τον 'Αδη
πως μου έλεγε το σπλάχνο μου κρυφά :

— Αν τρώσες το μαύρο μου σκατάδι,
εμπα με φως και μ' έργα σου σοφά.

Του τάφου αν θες να παρ' ή σκετινάδα
στη δόξα της ημερας ή χρυσή,

στον κόσμο αυτόν ν' άνάμης τη λαμπάδα
της καλωσύνης της ψυχής σου.

Τρέμει ο δραγάτης σύγκορμος μη λείξη
και δεν καρποφορήση ή χουρμαδιά.

Άλλοι στον πού μεστό προσμένει άσταχι
χωρίς να σπείρη, Κούφια ή έσοδεία !...

ΤΟ ΦΩΣ ΜΟΥ

Μια νοχτιά — πως το θυμάμαι ! — που ή άγάπη μου ή γλυκιά

μπήκε μεσ' στην καμάρά μου,

πήδησε από το δίδω, και ήταν τόσο ξαφνικά

της λαχάρας ή χαρά μου,

που με τ' άπαλό τ' αγέρι

ξαφνικά άδούστηκε το φως μου, καθώς άπλωνε το χέρι.

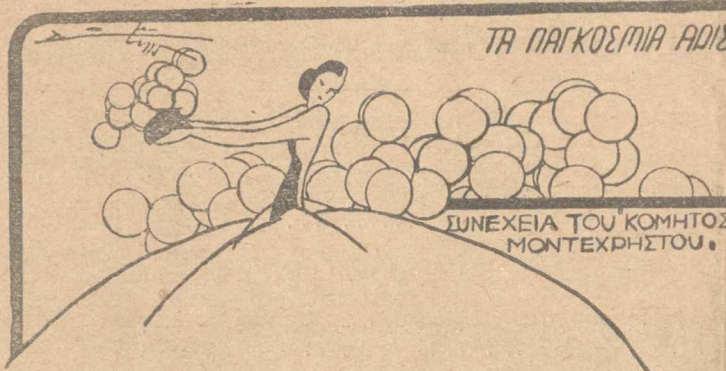
Και νά ! κάθισε ή καλή μου δίπλα - δίπλα πεταχτή

και με το γλυκό της στόμα

άρχισε να με μαλώνει : πέρα πώς, τάχα γιατί,

πριν να την κυττάω δόκμα,

έθευσα με μιάς το φως μου άπ' αντίκρο μανιμάνι.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ζάν Ζιλδ; ούρλιασε τότε σάν 'θρηό χτυπημένο κατά-
στηθα ο Σανσέλιο.

Κι' αναπηδώντας με φριχτή ταραχή, ξαναούρλιασε:

— Ζάν Ζιλδ, είπες;... "Ετσι λεγόταν, αυτή η νέα;

Ο Γκοντράν, κατάπληκτος τώρα, κυριολεκτικώς έκθαμβος, μουρμούρισε:

— Τήν ξέρετε;... Κι' όμως τη βρήκαμε λιπόθυμη... Πληγωμένη...

Ο Σανσέλιο επνίξε έναν λυγρό απαί-
σιο, και στυγνός σάν φάντασμα, τραύλισε βραχνά:

— "Ήταν κ ό ρ η μου!... "Ω, θα ζήτησε τον λυτρώμό της στην αυτοκτονία!... Θεέ μου... Θεέ μου!... "Ω, το δυστυχισμένο μου κορίτσι!... Γιατί να το κάνη αυτό, θεέ μου;

Δάκρυα έβρεχαν, τα κίτρινα μάγουλά του.

Ο Γκοντράν σταύροκοπήθηκε, με δει-
σιδαίμονα τρόμο... Σ' αυτά τα άκατανόη-
τα, σ' όλες αυτές τις τραγικές συμπτώσεις,

διόβασε τώρα ολοκάθαρα τον Δάχτυλο της
Θείας Προνοίας, ο οποίος τιμωρεί τους δυ-
στιχείς αμαρτωλούς και τους κάνει, άρ-
γύ ή γρήγορα, να πληρώνουν πανάκριβα τα
έγκλημάτα των της άλλοτε...

— Κόρη σου ήταν! μουρμούρισε κατό-
πιν, μουδιασμένος ακόμη απ' την τρομερή
αποκάλυψη. "Ω, έλα γρήγορα λοιπόν, φίλε
μου... "Ισως να υπάρχει ακόμη, καιρός!...
"Ισως προλάβουμε ακόμη, να σώσουμε και
τους δυό τους: Και τον Έλπιδοφόρο, και
την φτωχή αγαπημένη του!

Τόν τράβηξε μαζί του βιαστικά, δίχως
να του δώσει άλλες εξηγήσεις. Μπήκαν τρε-
χάτοι στο αναστατώνμένο μέγαρο του Μον-
τεχρήστου. "Απ' τα κατηφεί πρόσωπα των
σιωπηλών υπηρετών, ένοιωσαν ότι καμ-
μιά ευχάριστη είδηση δεν υπήρχε ακόμη...

Βλέποντας τον Γκοντράν ή κυρία Καρα-
μάν, έτρεξε με μάτια βουρκωμένα προς
συνάντησί του, φωνάζοντας:

— "Αλλοίμονο, κύριε!... Καμιά είδηση
ακόμη, για την καυμένη τη Ζάν-Ζιλδ...
Και κατι χειρότερο, ακόμη: Στην ξε-
τρελλάμενη φυγή του ο Έλπιδοφόρος, μό-
λις ήρθε κι' έμαθε την άρπαγή της αγαπη-
μένης του, πέταξε αυτό έδω το σημει-
ωμα... Τό βρήκε καρφίτωμένο στο μαζι-
λάρι του άδειου πιά κρεββατιού της Ζάν,
τό διάβασε, κι' ή τρελλή απόγονώ του δυ-
νάμωσε σέ αφάνταστο σημείο!... Βγήκε
έξω σάν παράφρων, τρέχοντας και φωνά-
ζοντας άσυνάρτητα λόγια!

Ο Γκοντράν, με άπαισία προαισθησι
νά του σφίγγη την καρδιά, άπλωσε το τρε-
μουλιαστό του χέρι, και πήρε το μυστηρι-
ώδες έκείνο σημείωμα. Με κέρινο πρόσω-
πο κατόπιν, απ' τη φρίκη του, διάβασε τά
έξης:

— "Αν ο κύριος υποκόμης Έλπιδοφό-
ρος Μοντεχρήστος θέλη να δη την αγαπη-
μένη του, άς κάνη τό έξης: "Ας έρθη άμέ-
σως στην ύδω Κουρμπεβουά, κι' άς μπη στο
μοναχικό σπιτάκι που βρίσκεται κοντά στην
δχθη του Σηκουάνα... Θά τό γνωρίση γρή-
γορα, γιατί δεν υπάρχει άλλο σπιτάκι εκεί
τριγύρω... Θά του άνοίξουν ύψως, μονάχα
δταν τόν δοθν νάρεχται τελείως μόνος

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ
ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

του»!

Ο Γκοντράν άρπαξε τότε απ' το μπράτσο τόν Σανσέ-
λιο και το φώναξε λαχανιασμένος:

— Γρήγορα!... Πάμε, εκεί κάτω... Νοιώθω κίνδυνο τρε-
ρό, να άπειλή τους δυό νέους... Πάμε, κ' ίσως προλάβω...

Κατέβηκαν σάν θυέλλα τις σκάλες, δίχως να δώ-
σουν καμιά εξήγησι στην μαρμαρωμένη κυρία Καραμάν. Μπή-
κε σ' ένα άμάξι... Και σέ μισή ώρα κατόπιν, τρέχοντας με έπι-
λώδη καλπασμό και δίνοντας διαρκώς υποσχέσεις γενναί-
οτάτου φιλοδοξήματος στόν άμαξήλατη, έφτασαν στην άρρη-
τόδο Κουρμπεβουά.

Ήταν ο κόμης Μοντεχρήστος!...

Γρήγορα ξεχώρισαν τό μοναχικό έπι-
σπιτάκι, έκεί κοντά στην δχθη του Σηκουά-
να. Έτρεξαν άλαφιασμένοι, κι' έκαναν να γρη-
σουν την πόρτα...

— "Ενα γέλιο διαβολικό, άλλα κι' άγνώ-
στη, άκούστηκε από μέσα τότε. Και μια
σαρκαστική, φωνή σατανά που ψυγορραγί-
τους είπε με προσπάθεια άγνώστη:

— "Ορίστε... μέσα!... "Οραίο... θέμα... α-
περιμένει!... Χαχαχά!... Προλαβα... την...
δίκησί μου!

Συγκλονισμένοι από τρόμο ο Σανσέλιο
ο Γκοντράν, δρασκέλισαν τη μυστηριώδη
πόρτα, κι' ώρμησαν μέσα...

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Και πιό πέρα, έαπλωμένος και αιώ-
νιστος, κοιτόνταν ο άποστολός του Μον-
τεχρήστου, ο άποστολός του Μοντεχρήστου.

— "Ενα πραγματικά σπαραχτικό και τρομα-
κτικό θέμα, τους κάρφωσε τότε στή θέσι τους.
Στή μέση του βρωμερού έκείνου δωματίου,
σαν πλάι — πλάι τα αμόφορα πτώματα
του Έλπιδοφόρου και της Ζιλδ... Πιο κάτω
ένας τρελλός, μισοκαθισμένος στή γωνία του
και με τη ράχι του άκουμπισμένη στόν τοί-
χο, μολογούσε λόγια άσυνάρτητα, γεροντο-
σε, άφηνε τά σάλια του να τρέχουν άπεί-
κα στό στήθος του, και τά δάκρυά του έπε-
παράφρονος — να κυλούν στή μάγουλά του.

— "Ήταν ο Δανγκλάρ!

Ο Γκοντράν φρικιούσε, μπρός στο άσύλληπτο αυτό δράμα.
Σάν μέσα σέ όπτασία, έβλεπε καθαρά τις άπαισίες σκη-
νές του είχαν ξετυλιχτεί εκεί: "Ο Βενεδέττο κι' ο Δανγκλάρ, άρ-
παζαν και ώδήγησαν στό σπιτάκι έκείνο την άτυχη Ζάν-
Ζιλδ, τη σκότωσαν άναπνέον άπαισία... "Εφτασε ύστερα
κι' ο Έλπιδοφόρος, τρελλός απ' την άγνωση του, και μαρμαρω-
μένος μόλις άντίκρυσε τό άθώο πτώμα της άδικοχαμένης λα-
τρεψίτης του... "Ο Βενεδέττο, σαρκάζοντας την απόγνωση και
τη φρίκη του άσπόνδου έχθρού του, τοξμήπησε στά πλευρά τό
άτιμο και δολοφονικό μαχαίρι του...

Συγκλονισμένος τότε ο Δανγκλάρ, μπρός στην άνήκουστη, μπρός
στη διαβολική κυριολεκτικώς θρηϊωδία του συνενόχου του,
ένοιωσε τόση άπόκοσμη βδελυγμία γι' αυτόν, ένοιωσε τόση
φρίκη και άπέχθεια, ένοιωσε τέτοιο σάλεμα στά λογικά του—
και στή διεφθαρμένη όσώσο κι' έκφυλη ψυχή του—ώστε ρίχτη-
κε σέ μια στιγμή τρέλλας έναντίον του Βενεδέττο, κι' έχωσε
τό μαχαίρι του στά στήθη του, με άγρία παραφορά!

— "Κάβλεπε καθαρά όλ' αυτά ο Γκοντράν, μπρός στά σάν
γυάλια απ' τη φρίκη μάτια του... Και στεκόταν εκεί βουβός,
κατάχλωμος, κεραυνόπληκτος, άκίνητος...

Κι' ο Σανσέλιο...
— "Ο Σανσέλιο ήταν κι' αυτός μαρμαρωμένος... "Αλλά σιγά
— σιγά, τό λογικό του σάλευσε έπίσης, μπρός στό τραγικό
πτώμα της δυστυχισμένης κόρης του!... Τι έφταιγε σ' όλα
αυτά τό άσπονδα μίσση, ή φτωχούλα κι' άθώα κόρη του;...

Γιατί έπιβουλεύθηκαν και τη
δική της άγνή κι' άκακη ζωή,
τά ανθρώπινα μορφα έκείνα τέρα-
τα... Τι είχαν μαζί της να
μοιράσυν, ο νεκρός κτηνάνθρω-
πος Βενεδέττο, κι' ο παρά-
φρων πειά κτηνάνθρωπος Δανγκ-
λάρ;

— "Η άπορίε αυτές — άπορίε
χαροκάμενου πατέρα μπρός
στό αιματοβαμμένο κορμάκι του
παιδιού του — πλημμύριζαν ά-
σφυκτικά τό κρανίο του δύστι-
χου Σανσέλιο, και τό φουρτού-
νιαζαν, τό άνεμοτάριζαν, τό
εξεκούριζαν τελείως την κρίσι
και τό λογικό...

Και σέ μια στιγμή, μόν μπο-
ρώντας πειά να σπινράξη έ-
να πτώμα—τό νεκρό Βενεδέττο—
ώρμησε σάν θηρίο να σπαράξη
τό ζωντανό πτώμα του παρά-
φρονος Δανγκλάρ...

— "Εκείνος, μέσα στην καταχνιά
της τρέλλας του, ένοιωσε ό-
σώσο τον τρομερό κίνδυνο που
τόν άπειλούσε... Ούρλιαξε, απ'
την τρομάρα του, τινάχτηκε όρ-
θως, ώρμησε έξω, κι' άρχισε να
τρέχει προς τά κοντινά βρω-
μερα νερά του Σηκουάνα...

— "Ο Σανσέλιο ρίχτηκε έφωλώ
του, άφρισμένος... Τόν πρόλαβε
στά άπόκρημνα χείλη της δχθης
τό ποταμού και τόν άρπαξε
απ' τό λαιμό... "Ο Δανγκλάρ ά-
μύνθηκε, με μάτια γλαρά απ'
την τρομάρα...

Κι' οι δυό τρελλοί, άφρίζοντας
απ' τη λύσσα της άλληλοεξον-
τώσεώς των, σχημάτισαν έ-
να φριχτό σύμπλεγμα, τό όποιο
προσπαθούσε να άλληλοσπαραγγαλι-
σθή άμοιβία — και κυλί-
στηκαν τέλος κάτω, στά ύπουλα νερά του ποταμού, για να
μην έναβγούν πειά στην έπιφάνεια του παρα πτώματα φου-
σκωμένα απ' τόν οίκτρο πνιγμό τους!

— "Εντωμεταξύ ο Γκοντράν κλαίγοντας θερμά και χτυπώντας
τό στήθος του από άπελπισία, έτρεχε να βρη τό άμάξι, για να
μεταφέρη τα αγαπημένα πτώματα στό πατρικό μέγαρο του
Έλπιδοφόρου.....

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στό μέγαρο του Μοντεχρήστου, όλα είνε θλιμμένα, κατη-
φεί και σιωπηλά...

— Και τά άψυχα ακόμη κλάνε, γιατί συχνά έχουν κι' α-
πό ψυχής έίπε κάποιος ποιητής.

— "Εκεί στή φορδιά κρεββατοκάμαρα του κόμητος, άπάνω
στά άσπροσέντονα του κρεββατιού, ο Έλπιδοφόρος κι' ή Ζάν-
Ζιλδ κοιτώνται νεκροί!

Κοντά τους σκυφτοί, σιωπηλοί και κατηφείς, άγρυπνούν μονά-
χα ο Γκοντράν κι' ή κυρία Καραμάν...

Κι' ο κόμης Μοντεχρήστος, άνδρας ίσως για τόν τραγικό
χαμό του γιου του, δεν φαίνεται πουθενά...

Μεσάνυχτα, πειά...

Τό ρολόγι του τοίχου, χτύπησε πένθιμα τους δώδεκα μο-
ντόνους ήχους του.

— "Αλλοίμονο! μουρμούρισε ή κυρία Καραμάν, μόλις άκού-
στηκε τό ρολόγι να χτυπή. "Ο κύριος κόμης, δεν θά προλά-
βη να δη τό πτώμα του παιδιού του...

— "Εαφνικά, όμως σκίρτησαν κι' οι δυό τους... "Ενα τρίξιμο
στην πόρτα τους άνάγκασε να στρέψουν έαφνιασμένοι προς
τά κεί...

— "Η πόρτα του νεκρικού θαλάμου άνοιξε. Κι' ένας άνθρω-
πος ψηλόκορμος, έίχως καπέλλο στό κριζόμαλλο κεφάλι του,
φάνηκε στό κατώφλι της πόρτας...

— "Ήταν ο κόμης Μοντεχρήστος!...
Τό βλέμμα του ήταν οβυσμένο, οι όμοί του σκυφτοί... Τό
στήθος του βαθουλωμένο. Και τά συρτά βήματά του δεν άκου-
γόντουσαν καθόλου, λές και γλιστρούσε σάν σκιά...

— "Ήταν μαυροντυμένος. Μονάχα τό κάτασπρο, τό άσπιλης
λευκότητα κολλάρο του, έδειχνε πιό χτυπητή την κατάχλω-
μη κι' έξασθενημένη μορφή του...

— "Ο Γκοντράν κι' ή αγαθή γυναίκα, άλλολοκυττάχτηκαν
συγκλονισμένοι απ' τη συγκίνησί τους, δίχως να κουνήσουν
καθόλου, ή να μιλήσουν...

— "Ο Μοντεχρήστος, έξακολουθητικά βουβός σάν φάντασμα,
άργογλώστρησε ως τό νεκρικό κρεβάτι του μονάκριβου παι-
διού του και σταμάτησε εκεί...

— "Προσέλησε τη ματιά του, στό κέρινο πρόσωπο του άγα-
πημένου του Έλπιδοφόρου, σάν
νάθελε να έμψυχώθη ο ίδιος
μέσα σ' αυτό, σάν νάθελε να
τό άναστήσει με τη δύναμη τό
φριχτού κι' έπιμόνου έκείνου
βλέμματός του...

— "Σήκωσε κατόπιν τό πτώμα του
παιδιού του, κρατώντας τό σφι-
χτό στην άγκαλιά του!...
— "Θάλεγε κανένας, πώς έβλεπε
μια μητέρα, να σπκώνη με τρυ-
φερή στοργή τό μορφο της απ'
την κούνια...

— "Υγαίνετε, φίλοι μου! ψυθί-
ρισε κατόπιν.
— "Η φωνή του άντήχησε έαφνι-
κά κι' όποκώφη, σάν νάβγαινε
απ' τά βάθη τάφου. Ήταν ά-
χρώμη και πένθιμη και χτύπησε
σ' αυτά του Γκοντράν και της
συντρόφου του σάν ήχος πνιχτός
νεκρικής καμπάνας...

— "Εκείνοι σκίρτησαν, τρομαγμέ-
νοι, έαφνιασμένοι... Κίτταξαν
στά μάτια τόν κόμητα, άδυνα-
τώντας να έξστομίσουν λέξι...

— "Υγαίνετε, φίλοι μου! έ-
νατε έκείνους, με ύπερφυσική
γαλήνη στό χλωμόμαυρο πρό-
σωπο του. Ύπηρεα σκληρός,
σ' αυτόν τό κόσμο!... Δεινοπά-
θησα απ' τις άδικες καταδιώξεις
των έχθρών μου... Είδα, τη ζωή
μου, να καλείται σέ συντόμια...
Είδα την εύτυχία μου, να σβύ-
νη κάτω απ' τά πόδια των κα-
κών και των μοχθηρών... Και
θέλησα να έκδιηθώ τους κατα-
στροφείς μου, όταν έναρθε ή
δύναμη σ'α χέρια μου!... Μα
υπηρεα πολύ σκληρός, σ' αυτή
την έκδίκησί μου... Έκανα κα-
τάχρησι, έκανα κακή χρήσι της θεόσταλτης αυτής δυνάμεως
μου... Σκόρπισα γύρω μου τη συμφορά, τό δάκρυ, τόν πόνο,
και τόν σπαραγμό... Ζήτησα να έξαληθή τό χρέος των έχθρών
μου, με τόκοις σκληρούς, ύπερβολικούς κι' άπανθρώπους!

— "Ενας άνάλαρος στεναγμός, έκανε τό στήθος του Μον-
τεχρήστου να φουσκώση.

— "Ενα δάκρυ, έλαμψε στα μάτια του.

Και με φωνή πιό πένθιμη, πιό άργή, με φωνή βρανή απ'
τό σπαραγμό του, πρόσθεσε:

— Με τιμώρησε, ο Θεός!... Έγώ τό θέμα, έγίνα θύτης
σκληρής κι' άμείλικτης... Ζητώντας τη δικαιοσύνη, άδίκησα
φριχτά, έστερνώντας στην άδικία τους έχθρούς μου... Μα ο
Θεός είνε μεγάλος και δίκαιος αληθινά! Με τιμώρησε, χτυ-
πώντας την προσφιλέστερήν, την πιό ιερή για μένα ύπαρξι σ'αυ-
τόν τόν κόσμο!... Υγαίνετε, φίλοι μου... Φροντίστε, για την
δανάξια ταφή της δυστυχής, αυτής μικρούλας, που υπήρξε μια
υπαρέξια αγαπημένη για τό άμοιρο παιδί μου!... "Όσο για μέ-
να, όσο για τό πολυαγαπημένο κι' άμοιρο παιδί μου!... Όσο για
ένας βραχνός στεναγμός βγήκε απ' τά στήθη του, τό
πρόσωπό του έγινε άγρία στυγνό, κι' ή φωνή του άντήχησε
ξανά, όποκώφη, άπαισία:

— "Όσο για τό παιδί μου, αυτό μόν άνήκει!... Θά φροντίσω

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΓΝΟΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ

ΕΝΑ Θράδυ καθόμαστε όλοι γύρω από τον δόκτορα Λαλάντ, τον μεγάλο χειρουργό, που κάπνιζε ήσυχα την πίπα του και με το αγαθό χαμόγελό του στά χείλη, μās διηγόταν διάφορες ανάμνησεις από τα νεανικά του χρόνια.

— Τ' άστεία των φοιτητών, μās είπε σε κάποια στιγμή, δεν έχουν πάντα εύθυμο τέλος. Ωστόσο ξέρω ένα που θγήκε σε καλό κι έκανε ευτυχισμένο ένα σεμνό και ήσυχο νέο... Εκείνη την εποχή, είμαστε είκοσι χρόνων και χαλούσαμε τον κόσμο με τις τρέλλες μας.

Τ' άστεία μας και τους φοιτητικούς χορούς μας σε μία ήσυχη έπαρχιακή πόλη, μακριά από το Παρίσι, όπου σπουδάζαμε άλλοι ιατρικοί, άλλοι νομικοί κι άλλοι φιλόλογοι. Μά, πρέπει να σας πω ότι δεν παραθαίναμε τόσο στα μαθήματα, όσο στο άπνέτι, στις φάρσες και στις έρωτικές κατακτήσεις. Οί άγαθοί νοικοκύρηδες κουνούσαν το κεφάλι τους με συμπόνια δταν αμστε μία συντροφιά από τους πιο αδιόρθωτους γλεντζέδες. Οί άγαθοί νοικοκύρηδες κουνούσαν το κεφάλι τους με συμπόνια δταν αμστε μία συντροφιά από τους πιο αδιόρθωτους γλεντζέδες.

Μά και τί πειραγμένο ύφος που έπαιρνε κάθε μητέρα, δταν μās άκουγε, να τραγουδάμε για την άγνη κι άθώα κόρη της, τά εύθυμα και νόστιμα τραγούδια μας! "Α, μά την άλχη, έέραμε τότε τί θά πη κέφι, διασκεδάσι, χαρά!...

"Ενας μονάχα ώστόσο από μās, δεν ανακατεύονταν διόλου σ' αυτά τά ξεφαντώματά μας. Ήταν ένας ύψηλός νέος, με λεπτό σώμα, με ξανθά μαλλιά, με γυαλά μάτια. μ' ένα τριανταφυλλένιο χρώμα κοριτσιού στά μάγουλα και με δειλές κι άδέξιες κινήσεις. Μ' άλλα λόγια ήταν ένα σεμνό και φρόνιμο παιδί.

Τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, με την πείρα που έχω, μπορώ να σας πω πως ό νέος αυτός, που τον έλεγαν Φιρμέν Νταριντάν, δεν ήταν διόλου άνόητος. Ήταν θέβαια δειλός, λεπτός, άφελής, μά αυτό δεν σηκνίει ότι δεν είχε και κάποια έξυπνάδα, κάποια φινέτσα... "Ας είνε "Εκείνο που θέλω να σας πω είνε ότι ό Νταριντάν ήταν ό στόχος κάθε πειράγματος μας. Δεν του συγγορούσαμε τί σεμνότητά του! "Ο Νταριντάν ήταν άγνός, άγνότατος. "Όταν έμείς, ύστερα από κάθε κρασσοκατάνυξι, πηγαίναμε να διασκεδάσουμε και με τον έρωτα, ό Νταριντάν, χωρίς φίλη, κατόμιος, χανόταν σάν σκιά και γύριζε δειλά κι άθόρυβα στο σπίτι του. Κι ό λόγος ήταν, ότι ό φίλος μας είχε άσπληρους γονείς που υπεβάλλοντο σε μεγάλες θυσίες για να του εξασφαλίσουν τά έξοδα που έκανε για τις σπουδές του κι ότι μελετούσε περισσότερο από ανάγκη, παρά από κλίσι, γιατί ήταν φτωχός κι έπρεπε ν' άνοιξη κάποιο δρόμο στη ζωή, να δημιουργήση ένα μέλλον. Μά έμείς τότε δεν τά συλλογίζομασταν αυτά.

"Η δειλία του και ή άδεξιότητά του μās έκαναν να πιστεύουμε πως ό Νταριντάν ήταν άγνός, πως δεν ήξερε διόλου τις γυναίκες. Καί θρίσκαμε πως ήταν έξυπνο και διασκεδαστικό να αποδίδουμε σ' αυτόν τις πιο φανταστικές έρωτικές περιπέτειες, τις πιο τρέλλες κατακτήσεις που περνούσαν από το νού μας.

Στις συζητήσεις μας λοιπόν ό Νταριντάν έπαιρνε τί μορφή ενός θρυλικού προσώπου, ενός γόντος και καρδιοκλέφτη που μπροστά του κι ό Δόν Ζουάν κι ό Καζανόβας φαίνονταν σαν άνημνοι, σάν μικρά παιδιά. "Ο καθένας μας προσπαθούσε να φαντασθή την πιο όμορφη περιπέτεια, την πιο συναρπαστική ιστορία, με ήρωα φυσικά τον Νταριντάν, πάντα τον θρυλικό Νταριντάν, τον άσυναγώνιστο, τον κυτακτητή των κατακτήτων.

"Ο φίλος μας, ώστόσο, δεν ήξερε αυτήν τί ήψη που του δημιουργούσαμε κάθε μέρα με τις φανταστικές διαδόσεις μας. Κι' αυτή ή ήψη, όπως ήταν επόμενο, δεν περιωρίστηκε μονάχα στον κύκλο μας, μά άρχισε να γίνεται γνωστή σ' εκείνη την ήσυχη έπαρχιακή πόλη...

"Ας αφνα, τώρα, δίχως να τó περιμένη κανείς, μία όμορφη γυναίκα, μία νεαρή ζωντοχήρα, εξαδέλφη ενός φίλου μας, έγκαταστάθηκε μία μέρα στην πόλη μας. Περιττό είνε ν' αναφέρω ότι δεν άργησε ν' άναστατώση όλους τους ύποψιφίους γιατρούς

και δικηγόρους με τά θέλγητρά της και τί γοητεία της. Την έλεγαν "Ελθίρα ντέ Κάστ, κ' ήταν θαύτολυτη, ανεξάρτητη, έμπνη, άριστοκράτισσα. "Η όμορφη αυτή ζωντοχήρα είχε ένα πολυτέλές σπίτι και τίς άρεσε να κάνει κάθε τόσο εύθυμες συγκεντρώσεις, στις όποιες καλούσε φυσικά την περίφημη συντροφιά μας.

Πρέπει να σας πω τώρα ότι όλοι μας είχαμε έρωτευθή παράφορα τί σαγηνευτική κυρία ντέ Κάστ; "Οχι, θέβαια! "Η γυναίκα αυτή ήταν μία μάγισσα, μία γόνισσα, μία καλλονή που μάς τρέλλαινε. Μά ή όμορφη ζωντοχήρα έκανε τάχα πως δεν προσεχε στους έρωτικούς ένθουσιασμούς μας και μās θεωρούσε όλους σάν καλούς φίλους της. Σε κανένα δεν έδειχνε έξαιρετική ευνοία, και κανένα δεν ξεχώριζε από τους άλλους. Για όλους είχε πάντα ένα γλυκό λόγο, μία σαγηνευτική ματιά, ένα γοητευτικό χαμόγελο. Πέρα από αυτό, είχε μία σοβαρότητα που μās άποκαρδιωνε. "Ήταν σάν να μās έλεγε: "Μά, σ' άλήθεια γίνεται ποτέ να συζητήσω μαζί σας για σοβαρά πράγματα; "

Αυτή ή συμπεριφορά τίς όμορφης ζωντοχήρας μās πείραζε κατακάρβα. Μία μέρα λοιπόν πήραμε την απόφαση να την έλκνθούμε και να παίξουμε ένα παιχνίδι στον άμμο Νταριντάν που δεν ήθελε με κανένα τρόπο να πατήση το πόδι του στο σπίτι τίς σαγηνευτικής κυρίας ντέ Κάστ. "Ήταν ό μόνος από τους φοιτητές που δεν τον ήξερε ή ζωντοχήρα. Έπίσης, ούτε κι έμεις είχαμε κάνει ποτέ λόγο μπροστά της για τον δειλό και σεμνό Νταριντάν.

"Ενα θράδυ λοιπόν άρχισαμε τί φάρσα μας. Διηγήσαμε στην κ. ντέ Κάστ ένα σφοδρό φανταστικό ιστορία για τον άγνη γλεντζέ μας. Κανείς Δόν Ζουάν δεν μπορούσε να συγκινηθεί μαζί του. Κανείς! "Ήταν ένας Καζανόβας, ένας γόνς τίς έπαρής μας μ' άπειρες κατακτήσεις, τó είδωλο και ή λατρεία των νεακών. "Έφτανε μόνο να έμμενιστή για να πέση στην άγκαλιά του ή πιο ένάρητη και ή πιο δύσκολη γυναίκα.

— "Α, θά έκπλαγθή όταν θά τον ήγθε, άγαπητή κυρία, τίς είπα εγώ. "Έχει ένα δειλό όρος που ξεγελάει. Νομίζει κανείς πως είνε άκίνδυνος. Μά, προσοχή! Μή τó έχετε κομπιάσει έπιστοσύνη. "Ενα κορίτσι τίς άριστοκρατίας τó Παρίσι σκότώθηκε για τά όμορφα μάτια του. "Έδω και λίγον καιρό, πάλι ό Νταριντάν έκλεψε τίς όμορφης γυναίκα ενός κλητήρου μας. Μία πρωταγωνίστρια όπερέττας τά παράτησε δια πρός χάρι του, μόνο και μόνο για να ζήση μία έδδομάδα έρωτος μαζί του!... Ναί!... Τέτοις είνε ό Νταριντάν! "Ενας τρομερός καρδιοκλέφτης.

"Η θελκτική ζωντοχήρα μας, άν και δεν ήθελε να δείξη ποτέ, καταλάβαινε πως είχε σκανδαλισθή. Μία μέρα λοιπόν, μñν άντέχοντας περισσότερο στον πειρασμό, μās παρακάλεσε να τίς γνωρίσουμε τó φίλο μας.

"Ο άγνός Νταριντάν, ύστερ' από έπίμονες άρνήσεις, δέχτηκε τέλος ένα θράδυ να μās άκολουθήση στο σαλόνι τίς κυρίας ντέ Κάστ. "Εμείς, τριγύρω, έτοιμασθήκαμε ν' άπολαύσουμε τί φάρσα μας και να ξεκαρδιοσθούμε από τά γέλια. Αυτό τó θράδυ θά έμενε ιστορικό!...

"Ο Νταριντάν μπήκε άδέξια στο σαλόνι, κοκκινίζοντας από την ντροπή του, χωρίς να ξέρη τί είχαμε πει γι' αυτόν στην όμορφη ζωντοχήρα. Κι' έτοιμασθήκαμε να σκάσουμε από τά γέλια, δταν ξαφνικά είδαμε πως δεν έβρισκε διόλου την καρδιά των γυναικών.

"Η κυρία ντέ Κάστ ύποδέχθηκε τον δειλό Νταριντάν μ' ένα τέτοιο σαγηνευτικό χαμόγελο και με τόσες περιποιήσεις, ώστε όλοι μας χλωμίσαμε από τί χήλεια μας. Τον πήρε άμέσως από τά χέρι, τον έβαλε να καθήση δίπλα της στο ντιβάν και για να τó άρέσει, έβαλε σ' ένέργεια όλα τά μοιραία θέλγητρά της. "Ο Νταριντάν δεν είχε χαρή ποτέ μία τέτοια ύποδοξη από μία όμορφη γυναίκα. Καί τότε έγινε ένα καταπληκτικό θαύμα! "Η γοητεία τίς κυρίας ντέ Κάστ νίκησαν τί δειλία τó Νταριντάν. "Άρχισε να μιλά, να κάνει έκμυστηρεύσεις, να γίνεται εύχάριστος.

"Η όμορφη ζωντοχήρα είχε ξετρελλαθή μαζί του. Προσέφερε

Τόν έβαλε να καθήση δίπλα της.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΙΑ από τις θεντέτες τού εύρωπαϊκού κινηματογράφου που ξεχωρίζει για την δροσερή τίς όμορφία και για τά λαμπρά νεία της, είνε ή Γαλλορρομανίδα "Ελθίρα Ποπέσκο. Ποός θά τó πιστεύε λοιπόν ότι ή... νεαρή αυτή θεντέττα έχει μία κόρη που είνε όμοια κι άπαράλλακτη στη χάρι και στη γοητεία με τί μητέρα της; Μητέρα και κόρη έχουν τó ίδιο άνάστημα, την ίδια νεανικότητα, τó ίδιο χαμόγελο.

"Αν δεν ήξερε μάλιστα κανείς τον δεσμό τους θά μπορούσε να προσθέση και την ίδια... ηλικία... Μονάχα που ή μία, ή μητέρα, είνε ξανθή σάν ώριμο στάχυ και ή άλλη μελαχροινή... "Αν δεν ύπήρχε κι' αυτή ή διαφορά, κανείς άσφαλώς δεν θά μπορούσε να ξεχωρίση ποιά είνε ή μητέρα και ποιά ή κόρη...

Πάντως, παρ' όλη τί διαφορά αυτή, γίνονται καθημερινώς διφορές μικροπαρατηρήσεις εις θάρους τους που τίς κάνουν και τίς δυά να σκάζουν στά γέλια... "Οι περισσότεροι τίς παίρνουν για δυά ίδιμες αδελφές κι' δταν τους λένε ότι πρόκειται περί μητέρας και κόρης, τρίζουν τά μάτια τους και δεν μπορούν να τó πιστέψουν.

"Ο Πιέρ Ρισάρ-Βίλμ, ό πρωταγωνιστής τού «Μεγάλου Παιχνιδιού», τó «Αυτοκρατορικό Δρόμο» και τώσων άλλων ώρειων φίλμ, δεν είνε μόνον ένας από τους καλύτερους ήθοποιούς τού κινηματογράφου. Είνε έπίσης πολύ καλός γλύπτης κι' έπί πλέον καταγίνεται έρασιτεχνικός κατά τίς άρες τίς σχολής του με την διακοσμητική και τί σκηνογραφία.

Τελευταία μάλιστα ανέλαβε να φτιάξη όλες τίς σκηνογραφίες τού φαντασμαγορικού ανατολίτικου έργου «Τό δαχτυλίδι τού Σακουντάλα» που πρόκειται ν' άνεβασθή προσεγώς σε παρισινό θέατρο.

"Ο Βίλμ έχει άφοσιωθή μ' ένθουσιασμό πραγματικό καλλιτέχνη στην έργασία αυτή και προσέχει τά πάντα μέχρι τίς τελευταίες τους λεπτομερείες, ούτως ώστε τó έργο του να είνε πραγματικά άρτιο.

— "Α! έλεγε τελευταία ό ίδιος σε κάποιο δημοσιογράφο. Αυτή ή δουλειά μ' έγει ένθουσιάζει... Κάνω τά πάντα μόνος μου άς και αυτά άκόμα τά κοσμήματα που θά φορέσουν οι ήθοποιοί με διάφορες πάστες, τίς όποιες ζωγραφίζω καταλλήλως. Έπίσης και τά κοστούμια μόνος μου τά κόβω και τά δίνω κατόπιν στις μοδίστρες για να τά ράψουν!...

Μετά τó διαζυγίό της με τον Ντούγκλας Φαίρμπακς Γιούνιορ, ή Τζέαν Κράου-σρντ άγόρασε ένα μεγάλο σπίτι στην έλγη, που είχε έμφανισι παληάς άγγλικής πινελίας.

Στί Τζέαν όμως δεν άρεσε καθόλου τó σπίτι αυτό, έτσι όπως ήταν και τó μεταρρύθμισε σε «χαθιένδα» σάν αυτές που ύπάρχουν στις έξοχές τού Μεξικού. Μά ή γυναίκα έλλάζουν πολύ γρήγορα γούστα και τον περασμένο χρόνο ή Κράουφρντ μεταρρύθμισε τί «χαθιένδα» της σε παλάτι μυιακού ρυθμού. Κατόπιν δεν τίς άρεσε ούτε αυτό και τó μετέβαλε σε όλλα άραβική.

"Ε, λοιπόν, ό νέος σύζυγός της Φράνσο Τόν θέλει να κάνει τά κανονύγια διαρρύθμισι και φάναε άρχιτέκτονας και μηχανικούς, τους όποιους διέταξε να μεταβάλουν τó σπίτι τους σε...

Λίκερ, είνε τολμηρή, ένθουσιάσθηκε και μία στιγμή που ό Νταριντάν ριφονιδύνει μία «πικάντικη» λέξι, έέσπασε σ' ένα κρυφό γέλιο έρωτευμένης γυναίκας. "Η κυρία ντέ Κάστ είχε πάλι έλκος άνθρωπος. Κύταζε με τρυφερότητα τον Νταριντάν θά έπρεπε στην άγκαλιά του, άν βρισκόταν μονάχη μαζί του στο σαλόνι...

"Όταν ύστερ' από έξη μήνες, άφου πρώτα πήρε με άριστα τó δολωμά του, ό Νταριντάν ζήτησε τó χέρι τίς κυρίας ντέ Κάστ κι' έκανε γυναίκα του την όμορφη ζωντοχήρα, έμεις όλοι πήγαμε να σκάσουμε από τί λύσσα μας. Μά την είχαμε πάθει πεία! Και νά, πως από ένα άστείο έγινε ευτυχισμένος ό «άγνός» Νταριντάν.

ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΕΝ

κινέζικη παγόδα!...

Κι' ένας Θεός ξέρει άκόμα πόσες μεταμορφώσεις θά ύποστή στο μέλλον τó σπίτι, στο όποιο στεγάζονται δυά από τους διασημότερους άστέρους τού συγχρόνου κινηματογράφου.

Θέλετε να μάθετε την ηλικία που όμολογούν πως έχουν μερικοί από τους διασημότερους θηλυκούς άστέρους τού Χόλλυγουντ καθώς και τά σχετικά σχόλια αυτών που έξερουν καλά τά πράγματα;

"Η Μπεμπέ Ντάνιελς λέει πως είνε 35 έτών.

Μά — παρατηρούν οι ένήμεροι — πως είνε δυνατόν να είνε 35 έτών, άφου ύπήρξε μία απ' τίς πρώτες καλλιτέχνιδες τού θωβού κινηματογράφου κι' άφου πρό 22 έτών παίζει ρόλους πρωταγωνιστριών;

"Η Γιλόρια Σβάνσον πάλι λέει κι' αυτή πως είνε 35 έτών.

Πώς όμως είνε δυνατόν αυτό, άφου παίζει πρό 20 έτών στον κινηματογράφο, άφου παντρεύτηκε τέσσερες φορές κι' έχει κόρη 20 τούλάχιστον έτών;

"Η Νόρμα Σήρερ λέει πως είνε 35 έτών.

Πρό 16 χρόνων όμως ήταν μανεκέν τού Νέα "Υόρκη κι' όπως λέγουν οι γνωρίζοντες, τά φορέματα που έπεδείκνυε τότε στους οίκους μόδας δεν ήταν καθόλου παιδικά!

"Η Λορέτα Γιούγκ λέει πως είνε 22 έτών.

Και όμως πρωταγωνιστεί στον κινηματογράφο από τά 1927 και παντρεύτηκε πρό όκταετίας...

Τί να πιστέψη τώρα κανείς; Τους άστέρους ή τους κουτσομπόληδες;

"Η κωμωδία των γάμων και των διαζυγίων εξακολουθεί κάτω από τον ήραϊον ούρανό τού Χόλλυγουντ.

"Η Τζέαν Μπλαντέλ, ή όποια πρό όλίγον μόλις μηνών είχε πάρει διαζύγιο, έπέτρεψε στον πρώην σύζυγό της να πάη πάλι να συγκατοικήση μαζί του για να τον δοκιμάση γιά... έκτη φορά.

"Η "Αλις Φαίη ούτε θέλει πειά ν' άκούη να προφέρουν μπροστά της τó όνομα τού συζύγου της Ρούντν Βαλλέ, τον όποιον ώστόσο παντρεύτηκε έπειτα από ένα τρελό έρωτα... Έπίσης κι' ό Ντήν Πόουελ χωρίζει από τί γυναίκα του Τζόνν Μάκ Γκούϊν.

"Η Σουλθία Σύντνεϊ παντρεύτηκε πρό όλίγον ήμερών τον έκδοτη Μπέννκετ και είνε τόσο ένθουσιασμένη, ώστε λέει πως δεν θά τον χωρίση ποτέ.

"Όσο για την Κλοϊντ Κολμπερ, ή όποια είχε παντρευτή πρό όλίγου καιρού αυστιακό τον Νόρμαλ Φόστερ, πήγε στο Μεξικό τελευταία και καταράθηκε να πάη διαζύγιο.

"Ο σύζυγός της δέ τώρα φλερτάρει με τί Σάλλν Μπλάν.

"Η λογοκρισία δίνει και παίρνει στον κινηματογράφο.

"Η γερμανική κυβέρνηση άπηγόρευσε την προβολή μιας ταινίας Μίκι - μούς, στην όποια ό Μίκι έμφανίζεται με πρόσωπό κρόνος.

Έπίσης ή έλβετική κυβέρνηση άπηγόρευσε την προβολή τού φίλμ «Χρυσές Μπούκλες» στο όποιο πρωταγωνιστεί ή μικρούλα Σίρλετ Τέμπλ, γιατί παίζει ρόλο παιδιού άτακτου και άπειθαρχητου και θάδινε κακό παράδειγμα στα έλβετόπουλα.

Τέλος, τó Μεξικό και ή Κίνα άπηγόρευσαν όλες τίς ταινίες μεξικανικής και κινέζικης ύποθέσεως.

Μία περίεργη μόδα που λαοσάρισαν οι άστέρους τού Χόλλυγουντ, άρχισε να κατακτά όλόκληρη την "Αμερική. Σύμφωνα με την μόδα αυτή, κάθε κάλτσα και κάθε παπούτσι στις κυρίες και στις δεσποινίδες μπορεί να είνε διαφορετικού χρώματος από τó άλλο.

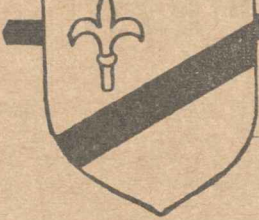
"Ετσι, μία κυρία μπορεί να φορά στο ένα τίς πόδι παπούτσι κόκκινο και κάλτσα άσπρη και στο άλλο παπούτσι μαύρο και κάλτσα σάφρ.

"Αλλοίμονο! "Αν ή μόδα αυτή φτάση και ως την "Αθήνα!

"Η διάσημος Γαλλίς πρωταγωνίστρια τού κινηματογράφου Τζέαν Μανές

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Οχι ! απάντησε ο Λουβινύ.
— Διάβολε ! έκανε ο Σαλαί. Θ' αναγκαστώ λοιπόν να σε σφάξω ;... Καί γιατί αφού όμολογείς την προδοσία σου, αφού δεν ζητάς συγγνώμη και αφού δεν θέλεις να μονομαχήσης, μ' αναζητάς ;

— Για να σε συλλάβω έν όνόματι του βασιλέως !.
Ο Λουβινύ είπε τά παραπάνω λόγια ακίνητος και άπαθής. Ο Σαλαί τ' άκουσε και τά κατάλαβε καλά. Κι' άμέσως άρχισε να γελάει νευρικά. Άλλά, καθώς γελούσε, ένοιωσε να τον κυριεύη ένας άκατανίκητος τρόμος... Ο Λουβινύ ήθελε να τον συλλάβη... Με τη σκέψη αυτή το μυαλό του Σαλαί πήγε στα σκοτεινά ύπόγεια της Βασιλίκης και στο Ικρίωμα που τον περιμενε... Θά χωριζόταν λοιπόν από εκείνη που άγαπούσε για πάντα ;

Δέν άργησε όστόσο να συνέλθη και να μετρήσει με ψυχραιμία τη θέση του.

Αν ριχνόταν έναντιόν του Λουβινύ, πιθανόν να τόν πλήγωνε ή και να τόν σκότωνε... Άλλά τί θά όφελος μ' αυτό ; Οί άνθρωποι του αντιπάλου του, οι όποιοι θά θρικόκντουσαν άσφαλώς κάπου εκεί γύρω μέσα στο σκοτάδι, θά τόν συνέλαβαν και θά τόν παρέδιδαν στον καρδινάλιο...

Ο Σαλαί έπιασε τά χαλινάρια του άλόγου του και σφίγγοντας τό ξέμπνο ζωο με τά γονάτά του, του έδωσε να καταλάθη ότι έπρεπε να είνε έτοιμος...

Συγχρόνως έρριξε μια έρευνητική ματιά γύρω του.

Ένας μόνο τρόπος σωτηρίας ύπήρχε γι' αυτόν. Να φύγη καλπάζοντας προς τά έμπρός και να περάσει μέσα άπ' τούς ανθρώπους του Λουβινύ. Ούτε καν σκεφτότανε πειά να σκοτώσ τόν προδότη. Αυτό θά τό έκανε άργότερα.

— Λουβινύ, είπε στον αντίπαλό του για να τόν άποαχολήση, δέν μπορώ να φαντασθώ ποτέ ότι εξευτελιστικές σε τέτοιο σημείο !... Ξέρω θέβαινα, ότι με μισείς κι' ότι, για να με έκδικηθής, μās πρόσδωσες όλους... Άλλά μου είνε άδύνατο να φανταστώ ότι ανέλαβες να με συλλάβης !... Λες ψέματα, Λουβινύ !... Θά δεχθής τώρα τη μονομαχία που σοφ προτείνω !...

Και τη στιγμή ακριβώς που πρόσφερε τά τελευταία αυτά λόγια ο Σαλαί κέντρινε δυνατά τό άλόγο του με τά σπιρούνια του. Τό ζωο έκανε άμέσως ένα τρομερό πήδημα προς τά έμπρός. Άλλά την ίδια στιγμή, ο Σαλαί ένοιωσε δυο χέρια να τόν άρπάζουν με δύναμη.

Ήσαν τά χέρια του Λουβινύ, ό όποιος με μία άστραπιαία κίνησι είχε όρμήσει έναντιόν του και τόν είχε τυλίξει με τά χέρια του σηκώνοντάς τον ψηλά, έτσι που τό άλόγο του Σαλαί, έκανε τό άλμα που αναφέραμε χωρίς τόν αναβάτη του.

Οί δυο άντρες, έτσι άγκαλιασμένοι καθώς ήσαν, κυλίστηκαν καταγής.

Τότε ένα άγριο ούρλιασμα πόνου κι' ένα ξεφωνητό χαράς άκούστηκε.

Ο Λουβινύ άντελήφθη ότι ο Σαλαί είχε χάσει τις αισθήσεις του κι' ότι άπόμεινε ακίνητος. Τό κεφάλι του είχε χτυπήσει άπότομα άπάνω σε μία πέτρα τη στιγμή που έπεφτε.

Τό άλόγο του Λουβινύ είχε μείνει στη θέση του με τό λαϊμό τεντωμένο και φυσώντας δυνατά με τά ρουθούνια του.

Ο Λουβινύ ήταν κι' αυτός χτυπημένος. Ένοιωσε πόνους στο μπράτσο του τόσο τρομερούς, ώστε θά φώναζε άν ή στιγμή εκείνη δέν ήταν τόσο κρίσιμη...

Η χαρά του όμως τόν έκανε να ξεχάσει κι' αυτούς τούς πόνους του. Είχε πέσει άπάνω στον Σαλαί κι' εξακολούθησε να τόν σφίγγει και να τόν κρατά άγκαλιασμένο. Όταν θεοβιάθηκε πώς ο Σαλαί ήταν άναίσθητος, έβγαλε μια άγρια κραυγή χαράς:

Μά άμέσως μία ζοηρή άνησυχία διαδέχθηκε τη χαρά του και

ψιθύρισε:

— Μήπως πέθανε ; Δέν τό πιστεύω... Δέν πρέπει να πεθάνει αυτόν τόν τρόπο...

Και, γονατίζοντας πλάι στο Σαλαί, έχισε με τό μαχαίρι τα ρούχα του κι' άκούμπησε τό κεφάλι του στο στήθος του για να θεβαιωθεί άν ή καρδιά του έπαλλε άκούη.

— "Αί ζή ! ξεφώνισε σε λίγο με χαρά. Θά συνέλθη !... Τότε ο Λουβινύ, παρά την εξάντληση που ένοιωσε σηκώθηκε πρή από τη θήκη της σέλλας του ένα σφαίρι, τό όποιο έκανε στα δυο με τό μαχαίρι κι' έδωσε γερά τά χέρια και τά πόδια του Σαλαί.

Έπειτα συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις, σηκώσε άπάνω στα χέρια του τόν πληγωμένο αντίπαλό του και τόν τοποθέτησε στη μέση του άλόγου του.

Πήρε κατόπιν τό ζωο από τό χαλινάρι και τράβηξε προς τα χωριό Μπεζανού. "Ολοι κοιμόντουσαν εκεί.

Ο Λουβινύ, καθώς προχωρούσε μέσα άπ' τούς έρημους δρόμους του χωριού, σκεφτότανε: "Ένας μόνο άνθρωπος ήταν κανός να συλλάβη τόν Σαλαί... Έγώ... Και τώρα ένας μόνο άνθρωπος είνε ίκανός να τόν κρατήσει αχμάλωτό του άς ή μέρα που θ' άνέβη στο Ικρίωμα... Έγώ !"

Στό δρόμο συνάντησε ένα παιδοχείο που είχε την έπιγραφή "Ο Θεός του Έρωτος". Τού άρεσε αυτός τό τίτλος και γι' τήσε την πόρτα...

Τού άνοιξε ό ίδιος ό ξενοδόχος. Ο Λουβινύ τόν διέπαινε για να τόν βοηθήσει κι' έτσι μτέφεραν τόν Σαλαί και τόν καρδινάλιο, σ' ένα κρεβάτι.

— Και τώρα που έπιλάω τό φίλο σας, είπε γελώντας ο ξενοδόχος, πρέπει να θοήτε και σεις ένα κρεβάτι.

— Πώς σε λένε, φίλε μου; ρώτησε ο Λουβινύ, τόν ξενοδόχο αντί να τού άπάντησει.

— Πανάρι, έξοχότη ! Παντα ταπεινότατος δούλος σας !"

— Θέλετε, μοιοντί ή ώρα είνε παρασμένη, πηγαίνω να φέρω τό φίλο σας ένα γιαντά, για τού μοφ φαίνεται πληγωμένος.

Ο Λουβινύ όμως δέν τού άπάντησε.

— Καταλαβαίνω τί θά συνέβη, εξακολούθησε ο φιλικός ξενοδόχος. Καμιά συμφορά στον θάπασε στο δρόμο τόν άντρά σου.

— Διάβολε ! σκέφτηκε. Αυτός ό άνθρωπος είνε σιδηρουργός περνάει κάγκελλα στο παράθυρο... Διάβολε τά κάγκελλα του είνε πρώτης τάξεως. Δέν υπάρχουν τέτοια ούτε στη Βασιλική.

Ο Σαλαί κατέβαλε νέες προσπάθειες και ύψωσε λίγο τό κεφάλι. Είθε τότε ότι τά χέρια του και τά πόδια του ήσαν δεμένα. Αυτό τόν τρόμαξε έξαιρετικά. Άμέσως όμως ξέλασε τόν τρόπο του κι' ή προσοχή του συγκεντρώθηκε στον ξενοδόχο Πανάρι, ό όποιος βοηθούσε εκείνη τη στιγμή τόν σιδηρουργό να περάσει κλειδονιά στην πόρτα.

Μά την ίδια στιγμή, ή δύναμεις του εξαντλήθηκαν κι' ο Σαλαί θυστήθηκε σε θαυμάτο λήθαργο.

Όταν ο Σαλαί έγνησε, είχε πειά ξημερώσει. Ο πυρετός τόν έλυωνε... Ούτε καν προσπάθησε να θυμής του θρικόκταν. Άορίστως ένοιωσε ότι ήταν σε κάποιο ξενοδοχείο κι' ότι καίρος ήταν να σηκωθεί για να τρέξει προς αναζήτησιν της δοκίμησης ντε Σεβρέζ.

Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δέν τό κατώρθωσε. Και όμως τά χέρια του και τά πόδια του δέν ήσαν πιά δεμένα. Θρικόκταν εξαπολύοντας στο κρεβάτι με τά εσώρουχά του.

Γιά μερικές στιγμές, θυστήθηκε σε σκέψεις. Για ποιό λόγο τό κεφάλι του ήταν τυλιγμένο ;

— Νερό ! ψιθύρισε. Μία σκιά ώρθώθηκε εκείνη τη στιγμή μπροστά του και τού άπάντησε:

— Νά, πάρε... Πιέ νερό, Σαλαί !... Ο Σαλαί άνοιξε τά μάτια του και είδε από πάνω του έναν

— Καλά, καλά, τραύλισε σαστισμένος. Πάω να φέρω τόν

τρό.

— Πήγαινε καλύτερα να φέρης ένα σιδηρουργό.

— Γιατί ;

— Φίλε μου, τού άπάντησε ο Λουβινύ με ύφος γαλήνιο, ξέρεις να διαβάζεις ;

— Λίγο, Έξοχότατε.

Ο Λουβινύ έβγαλε τότε ένα φύλλο χαρτί, τό ξεδίπλωσε, τό έβαλε επάνω στο τραπέζι, κοντά στο φώς του λύχνου και είπε: — "Όσο λίγη άναγνώσι κι' άν ξέρης, πάντως θά μπορέσης να διαβάσης αυτά..."

Ο ξενοδόχος πλησίασε. Άσφαλώς ήξερε να διαβάει περισσότερο άπ' ό,τι έλεγε, γιατί μόλις έρριξε μία ματιά στο έγγραφο, χλώμιασε.

Όταν τελείωσε τό διάβασμα, είπε:

— Λοιπόν, εύπατρίδα μου, ό κύριος εκεί είνε ό κόμης Σαλαί ;

— Ναι, άπάντησε ο Λουβινύ.

— Και σεις είσθε ό Ιππότης Λουβινύ ;

— Ναι, τά κατάλαβες όλα, δέν είνε έτσι ; Για λόγους, τούς όποιους μόνο ό καρδινάλιος ξέρει, θά φυλάξω εδώ τόν αιχμάλωτό μου για μερικές ήμέρες. Ξέρε το αυτό και λάβε τά μέτρα σου...

— Βέβαια !... Βέβαια !... τραύλισε ό ξενοδόχος. Άφού τό θέλει ό κύριος καρδινάλιος...

— Ωραία... Άν λοιπόν θέλεις να μείνη τό κεφάλι σου στη θέση του, μην πής λέξι πουθενά ότι ήρθα, στο ξενοδοχείο σου.

— Προτιμώ να σωπάσω και να μείνη τό κεφάλι μου στη θέση του, άπάντησε ό ξενοδόχος, ό όποιος φαινόταν λογικός άνδρας.

— Και τώρα, πήγαινε να φέρης τό σιδηρουργό... Πές του να φέρη και μερικές σιδερένιες άμπαρες...

Ο ξενοδόχος έφυγε και σε μισή ώρα ξαναγύρισε μαζί με τόν σιδηρουργό, τόν όποιον ό Λουβινύ διέταξε τί έπρεπε να κάνει.

Όταν ο Σαλαί συνήλθε, επί τέλους, έμεινε μερικές στιγμές ακίνητος, προσπαθώντας να θυμής. Άορίστως αισθανότανε ότι ήταν κάπου εσπλωμένος. Άλλά δέν μπορούσε να άντιληφθί ποί και πώς θρικόκταν στο μέρος εκείνο. Όταν έπεχειρήσε να κινηθί, είθε ότι δέν μπορούσε να κινήσει τά χέρια του και τά πόδια του. Σιγά-σιγά τότε άνοιξε τά μάτια του.

Είθε τότε πώς θρικόκταν σ' ένα δωμάτιο που τό φωτίζε άμυδρά ένα λυχνάρι, τοποθετημένο άπάνω στο τραπέζι. Είθε ένα παράθυρο άνοιχτό και μπροστά σ' αυτό έναν άνθρωπο που δούλευε. Προσπάθησε να καταλάβη ποιός ήταν και τί ήθελε ό άνθρωπος εκείνος.

Διάβολε ! σκέφτηκε. Αυτός ό άνθρωπος είνε σιδηρουργός περνάει κάγκελλα στο παράθυρο... Διάβολε τά κάγκελλα του είνε πρώτης τάξεως. Δέν υπάρχουν τέτοια ούτε στη Βασιλική. Ο Σαλαί κατέβαλε νέες προσπάθειες και ύψωσε λίγο τό κεφάλι. Είθε τότε ότι τά χέρια του και τά πόδια του ήσαν δεμένα. Αυτό τόν τρόμαξε έξαιρετικά. Άμέσως όμως ξέλασε τόν τρόπο του κι' ή προσοχή του συγκεντρώθηκε στον ξενοδόχο Πανάρι, ό όποιος βοηθούσε εκείνη τη στιγμή τόν σιδηρουργό να περάσει κλειδονιά στην πόρτα.

Μά την ίδια στιγμή, ή δύναμεις του εξαντλήθηκαν κι' ο Σαλαί θυστήθηκε σε θαυμάτο λήθαργο.

Όταν ο Σαλαί έγνησε, είχε πειά ξημερώσει. Ο πυρετός τόν έλυωνε... Ούτε καν προσπάθησε να θυμής του θρικόκταν. Άορίστως ένοιωσε ότι ήταν σε κάποιο ξενοδοχείο κι' ότι καίρος ήταν να σηκωθεί για να τρέξει προς αναζήτησιν της δοκίμησης ντε Σεβρέζ.

Προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δέν τό κατώρθωσε. Και όμως τά χέρια του και τά πόδια του δέν ήσαν πιά δεμένα. Θρικόκταν εξαπολύοντας στο κρεβάτι με τά εσώρουχά του.

Γιά μερικές στιγμές, θυστήθηκε σε σκέψεις. Για ποιό λόγο τό κεφάλι του ήταν τυλιγμένο ;

— Νερό ! ψιθύρισε. Μία σκιά ώρθώθηκε εκείνη τη στιγμή μπροστά του και τού άπάντησε:

— Νά, πάρε... Πιέ νερό, Σαλαί !... Ο Σαλαί άνοιξε τά μάτια του και είδε από πάνω του έναν

— Καλά, καλά, τραύλισε σαστισμένος. Πάω να φέρω τόν

άνθρωπο, ό όποιος σκυμμένος προς αυτόν, του έδινε να πιή νερό.

Συγχρόνως ένα σωρό άναμνήσεις πλημμύρισαν τό πνεύμα του και τά θυμήθηκε άμέσως. Η μνήμη του φωτίστηκε άμέσως.

— Ο Λουβινύ ! είπε.

— Πιέ, λοιπόν ! τού ξαναείπε ό Λουβινύ άπαθέςτατος.

Ο Σαλαί προσπάθησε να σηκωθεί για ν' άρπάξη τόν έχθρό του από τό λαϊμό. Άλλά σωριάστηκε πάλι κάτω θαρύς. Τού φαίνόταν ότι ποτέ δέν θά κατώρθωνε να σηκώσει τό τρομερό θάρος του κεφαλιού του.

— Λοιπόν, είπε ό Λουβινύ, ήσυχάσε... Άν εξακολουθής να κινήσαι, ή θεραπεία σου θ' άργήσει... Πρέπει να περιμένης δέκα μέρες τουλάχιστον... Με κατάλαβες ;...

Ο Σαλαί έβγαλε ένα ρόγχο άπελπισίας.

— Καταλαβαίνω, είπε ό Λουβινύ, πόσο θά ύποφέρω κι' εγώ ως τη στιγμή που θά σε παραδώσω στον καρδινάλιο... Θέλω να σε παραδώσω σε καλή κατάσταση... Ήσυχάσε λοιπόν, γιατί αλλιώς θ' αναγκαστώ να σοφ δέσω τά χέρια και τά πόδια... Πιέ και άφήσε με να σε θεραπεύω... Σοφ όρκίζομαι ότι ποτέ άρρωστος δέν έτυχε τόσης περιποίησας, όσης έτυχες έσύ από μένα...

Ο Σαλαί δέν μπόρεσε ν' άκούση περισσότερα και σωριάστηκε πάλι άναίσθητος.

Ο Λουβινύ έρριξε ένα θέλημα οίκτου στον νικημένο έχθρό του και όγηκε έξω, αφού έκλεισε την πόρτα πίσω του. Κατέβηκε κατόπιν στη σάλλα του ξενοδοχείου για να γευματίσει.

Εκεί είθε τόν ξενοδόχο Πανάρι να φωνάζει και να δίνει διαταγές στη σύζυγό του και την ύπηρετριά του, που μπαίνονάσαν στην κουζίνα, άναστατωμένες.

Κι' όλα αυτά για να ύπηρετήσουν έναν ταξιδιώτη που καθόταν μπρός σ' ένα τραπέζι της σάλλας. Ήταν μόνος υζ, αλλά θορυβούσε για δέκα. Φώναζε, έβριζε, πρόσταζε, σαν μεγαϊστά, τού όποιου ή τσέπες είνε γεμάτες χρυσάφι.

— Κάπου τόν ξέρω εγώ ! είπε ό Λουβινύ καθώς έμπαινε μέσα. Διάβολε ! Μά είνε ό Ρασκάς, ό ευνουχισμένος κατάσκοπος τού καρδινάλιου... Μήπως ήρθε εδώ για να με κατασκοπεύει ;...

— Βλάκα, παληάνθρωπε, κάθαρμα ! φώναζε ό Ρασκάς στον ξενοδόχο. "Αί ! Άν εγνώριζε ό καρδινάλιος με ποιό τρόπο οι ξενοδοχοί περιποιούνται τόν πρεσβευτή του !..."

— Πρεσβευτής τού καρδινάλιου ! ψιθύρισε τρομαγμένος ό Πανάρι. "Αμέσως, κύριε !... Τό κοτόπουλο ψήθηκε !... Μία στιγμή..."

Ο Λουβινύ προχώρησε και κάθισε άπότομα άπέναντι στο Ρασκάς.

— Με αναγνωρίζεις ; τόν ρώτησε.

— Ο κύριος Ιππότης Λουβινύ ! είπε τραυλίζοντας ό Ρασκάς. Και άμέσως σηκώθηκε κι' άρχισε να κάνει τόσες ύποκλίσεις όσες τού έπέτρεπε ή μεγάλη κοιλιά του, ψιθυρίζοντας συγχρόνως λόγια σεβασμού κι' άφοσίωσης.

— "Ο ! ψιθύρισε ό Πανάρι. Ο πρεσβευτής τού κυρίου καρδινάλιου ταπεινώνεται... Τι σημαίνουν όλα αυτά ;" Έχει τάχα να με πληρώσει ;

Ο Λουβινύ κύτταξε στα μάτια τόν Ρασκάς.

— Πότε θά δής την Αύτού Έξοχότητα τόν καρδινάλιο ; τόν ρώτησε.

— Άλλά άμέσως... μόλις μπορέσω...

— Λοιπόν, εξακολούθησε ό Λουβινύ, θά τού πής...

— Τι θά τού πώ ;...

— Τίποτε ! άπάντησε ό Λουβινύ, αφού σκέφθηκε μερικές στιγμές.

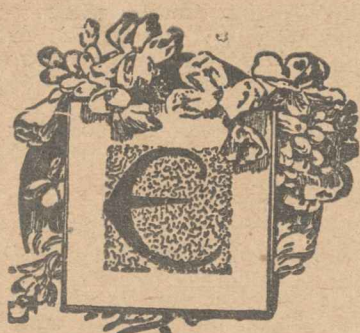
Και γύρισε τη ράχη του στον Ρασκάς.

Ο Ρασκάς άρχισε τότε να τρώει και συγχρόνως σκεφτόταν: — "Ο ύποπτος Λουβινύ έδω !... Τι γυρεύει τάχα ;... Για λογαριασμό τίνος ήρθε ;... Πρό δλίγων άκόμα ήμερών ήταν φίλος τού Άνζού και συνεπώς έχθρός τού καρδινάλιου. Σίγουρα όμως τώρα, μετά τόν φερό, θά έγινε φίλος του... Κι' έπειτα τί με μέλει για τόν Λουβινύ ;

(Άκολουθεί)

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

πονόφυκος άνθρωπος, της έκανε ελεημοσύνη τη φωτιά, το κερδί, το άλλα.

Μά εκείνη τη χρονιά, με το άγριο χιόνι, η Ρόζα Μπέργκ άρρώσθηκε βαρύνει. Ήταν πάνω από ογδονταδύο χρονών. Ο μπαμπάς Γκαντώ τότε την κατέβασε στην κουζίνα κι έστησε το κρεβάτι της κοντά στο παράθυρο. Από εκεί, η άρρωστη, έβλεπε την αλή του υποστατικού, τις όρνιθες έξω από το σταύλο, το πήγαινε κι έλα των εργατών και τις σκαές που άλλαζαν θέσι, καθώς έγραφε ο ήλιος κάθε μέρα απ' την ανατολή στη δύση. Η Ρόζα Μπέργκ καταλάβαινε πως έπαυσε πια τέλος η ζωή της. Το πρόσωπό της ήταν κέανο, τα μάλλιά της κάτασπρα και τα γκριζά μάτια της σβυστά και κύτταζαν μπροστά, σαν να περίμεναν να δούν κάποιον, με αγωνία.

Κι αυτό είχε αλήθεια, γιατί η Ρόζα Μπέργκ περίμενε πάντα το γιό της. Ήθελε να τον δει για τελευταία φορά. Τού είχε γράψει μάστα και κάθε μέρα έβλεπε με την απαντοχή του. Μά ο γιός της περνούσε κι' ο γιός δεν φαινόταν. Κι' η Ρόζα Μπέργκ απελπιζόταν.

— Κάνε υπομονή, της έλεγε κάθε τόσο ο μπαμπάς Γκαντώ, κάνε υπομονή και θάρρη...

Και για να την παρηγορή, της έβρισκε χίλιες δυο προφάσεις. Ο γιός της είχε ένα υποστατικό στη Σόμ. Κι' εκείνη ήξερε καλά πως δεν μπορεί να παρατηρή κανείς στη μέση τις δουλειές του, εκείνη την εποχή μάστα, που μάζευαν τα κοκκινογούλια. Έπειτα, μπορεί να ήταν άρρωστη καιμιά αγελάδα... Μπορεί να είχε να στείλι κανένα φορτίο σιτάρι... Πώς ξέρει τί φασαρίες τον έμποδιζαν.

Όστόσο, υποκρίτοντας στην επιθυμία της Ρόζας Μπέργκ, τού ξανάγραψε κι' ύστερ' από μια εβδομάδα τού έστειλε και τρίτο γράμμα. Στο τέλος, άνησυχος που την έβλεπε να σβύνει από την πόρα της, τού έγραψε κι' αυτός, δίχως να της πη τίποτε, και τού εξήγησε πως ήταν λίγες ή μέρες της γυναικός της. Μά πέρασαν δυο μέρες, τρεις, πέντε κι' ο γιός της Ρόζας, ούτε φάνηκε. Ο μπαμπάς Γκαντώ τότε, στενοχωρημένος, έσταγε το κεφάλι του να βοηθάν τον τρόπο για να κάνει εκείνο το σκληρόκαρδο παιδί να τρέξη κοντά στην έτοιμοθάνατη μητέρα του.

— Ένα πρωί βιος σηκώθηκε διάλογος.

— Αβριο, δίχως άλλο, θα είχε δω πέρα ο γιός σου, κυριό Ρόζα! είπε στην άρρωστη.

— Μπα: Δεν πιστεύω... η φθόρισε ή δύστηνη.

— Θα δής: Θα δής: Έχω μια ιδέα...

— Τι ιδέα;

— Α, δεν μπορώ να σου την πω! Έκανε πονηρά ο μπαμπάς Γκαντώ. Κ' ύστερ' από το φαγητό πήγε κυριό ως το ταχυδρομείο του χωριού.

Έπειτα, όλη την ημέρα έτριβε τα χέρια του ευχαριστημένος, κρύβοντας το μυστικό του από τη Ρόζα Μπέργκ.

Ο Λουί Μπέργκ, ο γιός της Ρόζας, ένας γερός κι' υπηλάνωμος χωριάτης, γυριζε το μεσημέρι από τον κάμπο, όταν ξαφνικά είδε τη γυναίκα του να τον περιμένει στο κατώφλι του σπιτιού. Στα χέρια της κρατούσε ένα κίτρινο χαρτί κι' έκανε παράξενα νοήματα στον άνδρα της.

— Έλα γρήγορα! γρήγορα!...

— Τι τρέχει; τη ρώτησε συστηματικός μάλις έφτασε κοντά της.

— Ήθε ένα τηλεγράφημα από τον Γκαντώ. Πέθανε η μητέρα σου...

Ο Λουί Μπέργκ έσκυψε το κεφάλι και δεν είχε τίποτε. Έπειτα ξαναδιάβασε στην κουζίνα το τηλεγράφημα και κύτταζε στα μάτια τη γυναίκα του.

— Και τα κοκκινογούλια; Τον ρώτησε εκείνη.

— Έ, βέβαια, πρέπει να τελειώσουμε αυτή τη δουλειά, όσο έχω φρεγγάρι. Φοβάμε την παγωνιά... της απάντησε.

— Η μητέρα σου πέθανε σήμερα το πρωί! τού είπε η γυναίκα

ΔΩ και δυο χρόνια, ο γιός της Ρόζας Μπέργκ είχε φύγει από τη χώρα για να πάει να καθήσει σ' ένα αγρόκτημα στη Σόμ. Η γρηά μητέρα του ωστόσο δεν ήθελε να παρατήσει τη Φλάνδρα. Έμεινε στο χωριό, μονάχη, με μια πάρα στην καρδιά. Ένας γείτονας, ο μπαμπάς Γκαντώ, την πήρε στο σπίτι του και της έδωσε μια μικρή κάμαρη πάνω από την κουζίνα του. Η Ρόζα Μπέργκ είχε μερικές οικονομίες κι' έτσι ψευτοόουσε, πότε μ' ένα αγγό, πότε μ' ένα λάχανο και πότε με μια κουίτα γάλα. Ο μπαμπάς Γκαντώ, που έλεγε ελεημοσύνη τη φωτιά, το κερδί, το άλλα.

του. Θα την κρατήσουν ως μεθαύριο...

— Λοιπόν;

— Σήμερα είναι Τρίτη. Άν πάμε την Πέμπτη, θα προλάβουμε την κηδεία.

— Κι' έτσι θα έχω τελειώσει κι' εγώ με τα κοκκινογούλια.

— Κι' εγώ θα προφθάσω να έτοιμάσω τα πένθημα. Πρέπει να κατεβώ στην πόλη με το παιδί. Έτσι μονάχα θα είμαστε έτοιμοι την Πέμπτη το πρωί...

— Σύμφωνα... Έκανε ο Λουί Μπέργκ. Κιτά ν' αγοράσεις κι' ένα στεφάνι από μενεζέδες. Έ, νά, αυτά είναι τα έξοδα που δεν τα φρονιμένοι κανείς! Άς κάνουμε αλλιώς, αν μπορούμε!...

Την Πέμπτη, λοιπόν, κατά τις δυο ή ώρα το απόγευμα, ο Μπέργκ, με το παιδί τους στη μέση, μπήκαν έτοιμοι στην αλή του υποστατικού του Γκαντώ. Η γυναίκα του Λουί ήταν τυλιγμένη στα κρέπια. Ο Λουί, με ψηλό καπέλο και με τα πόδια μέσα στα παπούτσια και στενά παπούτσια, περπατούσε ολισθηρώς, φορούσε ένα έτοιμο μαύρο κοστούμι, στενό, έτοιμο να σκάσει στις ραίες. Τα παιδιά τους, φρεσκοκουρεμένοι, ήλιθο, κολιμπούσε, μέσα σ' ένα γαλάζιο κοστούμι, που ή προνοητική μητέρα του τού το είχε αγοράσει για λάχιστον για δέκα χρόνια, και κρατούσε στα χέρια του, όπως σε μια λιτανεία, ένα μεγάλο νεκρικό στεφάνι από μενεζέδες.

Σοβαροί, με λυπημένο ύφος, όπως το ήθελε η περίπτωση, οι τρεις Μπέργκ προχώρησαν προς την πόρτα της κουζίνας. Κι' έφτα σταμάτησαν καπνίζοντας, σαν να είχαν μαγνητώσει. Ο μπαμπάς Γκαντώ είχε ανοίξει την πόρτα της κουζίνας και τους κατέβει μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Ήταν κατενθουσιασμένος από την επιτυχία της ιδέας τους. Πίσω του, η άρρωστη Ρόζα, με γυρισμένα πλάτη, είχε άνασκησθή απότομα, και τους κατέβει κι' αυτή, σαν να είχε αναστηθεί από τον τάφο.

Γά μια στιγμή, όλοι τους κράτησαν μια νεκρική στήλη.

— Μά δεν πέθανε!... η φθόρισε κατόπιν η κόρη. Δεν πέθανε!

— Έ, βέβαια, όχι, θέλησε να τους εξηγήσει ο μπαμπάς Γκαντώ. Είναι άσπια...

— Άσπια!... φώναξε ο Λουί Μπέργκ.

— Νά, γιατί αλλιώς δεν θα έρχονταν συλλογιστήρια λοιπόν να σάς στείλω ένα τηλεγράφημα...

— Ά, έτσι το συλλογιστήριες, η φθόρισε ο Λουί.

— Νά μάς κάνει νόσημο για τα παιδιά!... αγόρισε η γυναίκα του.

— Και να κάνουμε τόσα έξοδα για το πένθος!

— Και ν' αγοράσουμε και νεκρικό στεφάνι! Τι θα το κάνουμε τώρα;

— Άμ' τα κοκκινογούλια μου, που δεν προφτάσα να τα μαζέψω όλα!... σήκωσε κι' απόγνωσις ο Λουί Μπέργκ.

Μ' ένα πήδημα βρόηκε κοντά στον μπαμπά Γκαντώ, και σφιγγοντας τη χροιά του χροιά του μπροστά στη μέση του, φώναξε:

πάλι, ξεαλλος:

— Έγνοια σου και θα μου το πληρώσεις αμέσως από το άσπια!... σ' έκαταγγέλω! Θα σ' έκαταγγέλω! Θα πάω στο δικαστήριο. Θα πάω πίσω τα πένθημα φράγκα που έδωσα για το νεκρικό στεφάνι!...

Και τ' άρταξε από τα χέρια τού μικρού, για να το πετάξει στο μούτρο του Γκαντώ. Έπειτα όμως συλλογισθηκε πως μπορούσε να του χρειασθεί και συγκρατήθηκε. Το πέρασε λοιπόν στο χέρι του, σπρώξε μπροστά τη γυναίκα του και το παιδί του και γράφιασε:

— Έμπρός! Πάμε!... Ά, τα γαϊδούρια!... Θα μου το πληρώσεις κι' αυτά!...

Πριν δ' προφθάσει η γρηά Ρόζα ν' ανοίξει το στόμα της, ο Μπέργκ είχαν βγί' κόλας στην αλή. Ξαφνικά όμως ο Λουί άνοιξε πάλι την άναξάπορτα, έδειξε τη χροιά του στον μπαμπά Γκαντώ, που τον κατέβει απολιθωμένος, και τού φώναξε:

— Ξανατηλεγράφησε μου πως πέθανε, αν σ' έβασι! Και ξανατηλεγράφησε μου ντε!

— Έ, τώρα τί θέλετε να σ' έκαταγγέλω; ο μπαμπάς Γκαντώ, που μού διηγήθηκε αυτή την ιστορία, όταν πέθανε η γρηά Ρόζα, ύστερ' από μια εβδομάδα, από τη λήθη της, δεν τόλμησε να τηλεγράφησω πάλι στους Μπέργκ...

ΜΑΞΑΝΣ ΒΑΝ ΝΤΕΡ ΜΕΡΣΕ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΜΑΡΚΕΤ

Τζέκυ "Αστωρ, ο τρομερός γκάγκστερ τού Σινγκάου είχε καταδικαστεί να πεθάνει επάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. Τά ξημερώματα λοιπόν της ημέρας της εκτελέσεως ο διευθυντής των φυλακών μπήκε στο κελλί τού μελλοθανάτου συνοδευόμενος από έναν σεβάσμιο πάστορα.

— Τζέκυ, είπε στον "Αστωρ με καλωσύνη, ήρθε ή ώρα να φροντίσεις για τη σωτηρία της ψυχής σου. Ο πάστορας θα σε βοηθήσει να σου συγχωρήσει ο Θεός τις αμαρτίες σου! Μπορείς ακόμη να μου ζητήσεις ό,τι θέλεις. Σύμφωνα με τον κανονισμό, θα εκπληρωθή ή τελευταία επιθυμία σου.

Ο Τζέκυ "Αστωρ προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του. Τραβήχτηκε άργα στο θάθος του κελλιού του, κόλλησε την πλάτη του στον τοίχο κι' έχωσε τα χέρια στις τσέπες του. "Υστερα προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Λοιπόν, τον ρώτησε πάλι ο διευθυντής που διαζόταν να γυρίσει στη ζέστη του γραφείου του, ποιά είναι ή τελευταία σου επιθυμία; Θέλεις ένα ποτήρι καλό ρούμι, ένα έκλεκτο πούρο, τί θές τέλος πάντων; Είμαστε πρόθυμοι να σου το δώσουμε.

Ο γκάγκστερ κύτταξε αμήλητος τον πάστορα που στεκόταν παράμερα και τον κύτταζε με οίκτο, κ' ύστερα δίχως να διατάξει δήλωσε στον διευθυντή:

— Ήθελα μια τράπουλα. Ξέρω ότι ή εκτελέσεις γίνονται πάντα ύστερα από την ανατολή τού ήλιου. Έχω λοιπόν σωστή μια άρα στην διάθεσή μου.

— Τέκνον μου, παρατήρησε ο πάστορας, μόλις προφταίνεις να μου εξομολογηθείς τις αμαρτίες σου. Έπειτα ποιος θα τολμήσει να παίξει μ' ένα μελλοθάνατο;

— Αν είχε την καλωσύνη να λάβει μέρος ο διευθυντής. Έσ'ο, πάστορας, μπορείς να κάνης τη δουλειά σου. Η παρουσία τού διευθυντού δεν με στενοχωρεί καθόλου. Θα σου όμολογήσω όλες τις πράξεις μου.

Ο διευθυντής των φυλακών δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την καπνίλη του.

— Άνε τ' άσπια, Τζέκυ, είπε. Δεν είναι καλός να χάνης άδικα την ώρα σου. Έπειτα ξαναπαίγνιδι χωρίς λεσά δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

— Και ποιος σ' έλεγε ότι δεν θα παίξουμε με χρήματα. Ξεχάστε ότι έχω στην τράπεζα πέννητα χιλιάδες δολάρια;

Ο Χάρρυ Ντάυτον, ο διευθυντής των κατέρων, που φημιζόταν για την άπληστία του και την φιλαργυρία του, έκανε τότε την σκέψη, ότι τ' σ'ας να κέρδιζε τον "Αστωρ "Ενας μελλοθάνατος, όσο και ψυχραιμους να είναι, ποτέ δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει το μυαλό του στα χαρτιά. Θα σκεφτόταν άσφαλώς την τύχη που τον περίμενε.

Ήταν λοιπόν μια πρότης τάξεως ευκαιρία να αλίσχουν την περιουσία του.

— Έστω, θα

σου κάνω αυτήν την χάρη! απάντησε στον "Αστωρ. Μόνο να έξ' γούμεθα, δεν θ' αναβάλω ούτε ένα λεπτό την εκτέλεσή σου. Μετά μια ώρα θα καθήσης στην ηλεκτρική καρέκλα για να εξοφλήσης τα εγκλήματά σου.

— Ευχαριστώ πολύ, κ. διευθυντή, τού είπε ο "Αστωρ και κάθισε στην άκρη τού σιδερένιου κρεβάτιού του, κάνοντας θέσι για να καθήσει κι' ο διευθυντής των φυλακών.

Εκείνος τότε παρεκάλεσε τον πάστορα να φέρη μια τράπουλα και να δηλώσει στους δεσμοφύλακες την τελευταία επιθυμία τού καταδικά.

— Υστερα από λίγα λεφτά, μέσα στο όγρο αυτό κελλί των φυλακών τού Σινγκ-Σινγκ είχε άρχισει το παίγνιδι. Ο πάστορας όμως, σαν πρακτικός Άμερικανός που ήταν, ήθελε να κάνει μια ώρα άρχητερα τη δουλειά του. Άνο ξε το ευαγγέλιο, κάθισε στο μοναδικό σκαμνί που υπήρχε εκεί πέρα και άρχισε να διαβάσει τη νεκρώσιμη ακολουθία...

— Κάνε χαρτιά, είπε μ' άπάθεια ο Τζέκυ στον διευθυντή και τού έδωσε την τράπουλα.

Ο Ντάυτον άνακάτεψε τα φύλλα, τά έδωσε στον γκάγκστερ να κούνη κι' άρχισε το μοίρασμα.

— Πόσα; ρώτησε κατόπιν μ' άπληστία.

— Τριακόσια δολάρια, είπε ο "Αστωρ, άνάθοντας ένα τσιγάρο.

— Άλλα διακόσια, φώναξε ο Ντάυτον βλέποντας ότι έχει γερό φύλλο.

— Δεκτά, έκανε ο "Αστωρ.

Έδειξαν τα χαρτιά. Ο Χάρρυ Ντάυτον είχε κερδίσει τα πεντακόσια δολάρια.

Ο πάστορας σταμάτησε μια στιγμή το διάβασμα για να παρακολουθήσει το παίγνιδι. Ο δεύτερος γύρος των χαρτιών ήταν άκρη πιά ενδιαφέρον. Ο διευθυντής των φυλακών είχε πάλι "εγάλο χαρτί κι' όταν άκουσε τον "Αστωρ να λέη ότι βάζει έκαστο δολάριο βέλησε να τον παραισύρη.

— Πας έξακόσια; Τον ρώτησε.

— Δεν σου χαλάω το χατήρι, έκανε χαμογελώντας σατανικά ο "Αστωρ. Θα είμαι ευχαριστημένος αν πέσουν στα χέρια σου τα λεφτά μου.

Έδειξαν πάλι τα χαρτιά. Αυτή τη φορά όμως κέρδισε ο γκάγκστερ. Ο Ντάυτον ο νάγκστερ, νευρικά, τά χείλη του, "Ο "Αστωρ τού είχε πάρει πίσω τα πεντακόσια δολάρια κι' άκόμ' άλλα έκαστο. Κι' όπως ήταν φιλάργυρος, τυφλώθηκε από το παίγνιδι και πεισματώθηκε από το γούρισμα της τύχης.

— Χίλια δολάρια, φώναξε έκπαλως στον "Αστωρ. Πας χίλια δολάρια, καλός σου φίλε!

Κι' άκόμ' τετρακόσια, είπε μ' άπάθεια ο γκάγκστερ και τού μοίρασε χαρτιά.

Κέρδισε αυτή τη φορά ο Ντάυτον. Ο διευθυντής των φυλακών άρχισε να γελάει και φώναζε ειλικρινά στον πάστορα:

— Έμπρός, τί κάθεται παπά! Πρέπει ν' άρχίσης να τον εξομολογής. Η ώρα πλησιάζει, πού θα καθήση στην ηλεκτρική καρέκλα.

— Κρίμα, παρατήρησε ο "Αστωρ. Με το θάνατό μου θα χάσεις μια πρότης τάξεως ευκαιρία να γίνετε πλούσιος.

Και τού έδωσε

Η όραία Γαλλίς ενεντέτα Ντανιέλ Νταρριέ, πραγματικό ζωντανό λουλούδι, άνάμεσα στα ρόδα που κρατάει. Και τού έδωσε

Εύτυχία

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΘΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
Κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τ' Ανέκδοτο γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

Ποῦς μπορεί νὰ πῇ τίποτε ; Ποῦς μπορεί νὰ πῇ πὺς τυλίξατε τὸ γυῖό μου — γιατί αὐτὸ φοβάστε — τὴ στιγμή πού ἐγώ, ὁ πατέρας του σὰς μιλῶ ὡς σὰς μιλῶ ;... Ὁ διαταγμὸς σὰς μὲν δείχνει πόσο τίμιος καὶ σωστός ἄνθρωπος εἴσαστε. Μὰ καὶ ἐμεῖς — εἰμαστε σωστοὶ καὶ τίμιοι, κύριε Μουρίκο. Καὶ τί λέει ὁ λόγος ; Ὅπου ταιριάζει συμπεθεράζει. Ἀς συμπεθεράσουμε λοιπὸν καὶ ἄς ποῦμε στὴν ὑγείᾳ τὸν πατριῶν μας !

Ἔτσι δόθηκε ὁ λόγος. Οὔτε πὺς ἤθελε νὰ ρωτήσῃ πρῶτα τὴν κόρη του δὲν μπόρεσε νὰ πῇ ὁ κύριος - Χρήστος. Γιατί ὁ Παταξῶνης ἤξερε καλὰ ἀπὸ τὸ γυῖο του πὺς ἡ Εὐτυχία, ἂν ἤθελε ὁ πατέρας της, ἦταν σύμφωνη καὶ αὐτή.

Καὶ τὸ μεσημέρι ὁ κύριος - Χρήστος γύρισε στὸ σπίτι καὶ, κρύβοντας τὴ χαρὰ του κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη σοβαρότητα, τοὺς τὰ εἶπε δια μὲ τὸ νῆ καὶ μὲ τὸ σῖγμα.

— Αὐτὰ καὶ αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ συμπεθερός. Εἶνε ὅπως τὰ θέλαμε, ὅπως τὰ εἴπαμε. Ἀφοῦ, σοῦ λέει, «χορῶνα στὸ κεφάλι του» τὴ βάξουν ! Καὶ δέχτηκε. Ἐκπαια καλὰ, Εὐτυχία ;

— Ναί !

Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ «ναί» τὸ μεγάλο «ναί», πού τὴν ἔδενε σ' ὅλη τὴ ζωὴ της. — Καὶ πότε θὰ γίνουν οἱ ἀρραβῶνες ; ρώτησε ἡ Μουρίκο.

— Ἐ, καὶ δὲξασαι !... Στάσου νὰ πάρω καὶ ἐγὼ λίγα λεφτά... Πρὶν ἰδῶ τὸν Παταξῶνη τελειῶσα καὶ τὴ δουλειά μου... Σὲ ἔβγα-δύδεκα μέρες ὅλα τέσσερες — πέντε χιλιάδες...

— Μακάρι ! μὰ οἱ ἀρραβῶνες δὲν ἔχουν ἔξοδα. Τὶς θέρες τὶς κάνει ὁ γαμπρός...

— Ἔτσι ἔ ; ἔτσι ἔ ; Καὶ μόνο ἡ θέρες εἶνε ; Ἀμ' δὲ θὰ συγγενίσουμε λίγο τὸ σπίτι ; δὲν θὰ συμπαροῦμε καὶ μεῖς ; Ἔτσι, σὰν τοὺς γυφτοὺς, θὰ δέχοιμε τὸ συγγενολοῖ ;

— Καλὸ εἶνε τὸ σπίτι μας, τί ἔχει ;... ψυθίρεσε ἡ Μουρίκο.

Κι' ἡ Εὐτυχία εἶπε ἕνα φρόνιμο λόγο :

— Ὅτι καὶ νὰ κάμουμε, μποροῦμε νὰ ντυθῶμε σὰν τὴ μάνα του καὶ πὺς εἴμαστε φτωχοὶ καὶ δὲν περιμένουν νὰ ἰδοῦν στὸ σπίτι μας λούσα, πολυτέλειες...

— Σωστό, εἶπε ὁ κύριος-Χρήστος. Μὰ μπορεῖς νὰ μὴ κάμῃς ἕνα φουστανάκι γὰ κίνη τὴν ἡμέρα ; μπορεῖς νὰ μὴν τραπῇς ἕνα παγοτό ;

— Αὐτὰ τὰ κάνω καὶ ἀπὸ τὸ μισθό μου, εἶπε ἡ Εὐτυχία. Αὐτὸν τὸ μὴνα δὲν πῆρα ἀκόμα τίποτα. Ἄν θέλετε, πῶς πῶς ἀπὸ αὐτοῦ στὴ δουλειά μου καὶ, σὲ δυὸ-τρὶς μέρες, παίρνω κανένα πανταλοφόριο. Μπορεῖ καὶ τὸ χιλιάριο ὀλόκληρο... ἅμα τοὺς πῶ...

Προίοντο πρῶτα ! ὁ κύριος - Χρήστος δὲν ἐδῆκε αὐτὴν τὴν ἀφορὰ ἀκούγοντας τὰ σχέδια τῆς Εὐτυχίας. Ἐμενε μόνο λίγο σκεπτικός. Κι' ἔπειτα εἶπε μαλακά :

— Λές, νὰ ξαναπῶς ;

— Γιατί ὄχι ; ἔκαμε ἡ Εὐτυχία θαρρετά. Τώρα δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος... κανένας !

Πάλι ὁ κύριος - Χρήστος ξύπνισε σκεπτικός. Κι' ἄξαφνα φώναξε :

— Νὰ πῶς, παιδί μου !... Εἶνε ἂν ἄνθρωπος καθὼς ποῖται, δὲν φοβάται τίποτα !... Θὰ μοῦ πῇ : δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ σὲ καὶ ; Ὅση δὲς !

Μὰ δὲν θάστανε, ἂν δὲν εἶχα καὶ σὲ καίνο. Γιατί ὁ ἄντρας πάντα εἶνε ὁ κακός, ὁ ἄντρας φταίει. Μιλέκουν τὰ καίματα τὰ κοίτιστα γυῖα καὶ τὸ καταλαβαίνουν. Καὶ γι' αὐτὸ

— Νὰ πῶς, παιδί μου, δὲ φοβάμαι...

ματωδῶς.

οἱ γονεῖς πρέπει νὰ τὰ φυλάμε, ὅσο καλὰ καὶ ἂν εἶνε, ὅση ἐμπιστοσύνη καὶ ἂν τοὺς ἔχουμε... Νὰ πῶς, παιδί μου, δὲ φοβάμαι. Ὅπως εἶπαμε ἴσως τώρα ὁ κύριος, ὅπως φρόνιμος ὁ πατέρας του, εἶνε καλὰ καὶ τίμιος ἄνθρωπος καὶ οἱ δυὸ.

Τὸν ἄκουγαν καὶ δὲν πίστευαν τ' αὐτὰ τους. Αὐτὸς ἦταν πρὶν ἔλεγε ὡς χθὲς πὺς ὁ Ὀρέστης τὴν ἐπαρέσχεσε σὲ ἔξαρχισαν. Φαίνεται ὅμως πὺς ὁ Παταξῶνης τὸν εἶχε καταστήσει, καὶ καὶ γὰρ γιὰ τὴν καλὴ τὴν τῆς κόρης του τοῦ λιγότερου τὴν ἀποστήριξη καὶ ἔκανε πῶς ἀπογοητωμένος.

Ἡ Εὐτυχία χάρισε πολὺ. Καὶ ἔαφνα ἀσπάρχη μιὰ μεγάλη ἀπομνησία νὰ ξαναῖ ἡ τὸν Ὀρέστη καὶ νὰ μὴν ἴδω καὶ ἀπὸ αὐτὸ. Ἦλπε ὅσο μποροῦσε πῶς ἀπὸ αὐτὸ καὶ φωνάζει :

— Τότε... γιατί νὰ πῶ αὐτοῦ τὸ πρὶν καὶ ὄχι σήμερα ; ἀπάντησε. Μισὴ ἡμέρα εἶνε κατὰ... Θάνα πολλὴ ἐργασία καὶ μετὰ, πὺς ὁ καίμενος ὁ Ὀρέστης δὲν θὰ τὴν προφταίει... Ἐπειτα καὶ ἐγὼ, νὰ εἶπα τὴν ἀλήθεια, ἔξουνηθῶσα πῶς καὶ στενοχωρήσει στὸ σπίτι καὶ πῶς πάω τώρα.

Γιὰ τὸν κύριον - Χρήστο, πὺς ἔκαμε τὴν πρώτη ἀπολογία, ἡ δέσφει δὲν ἦταν βέβαια τίποτα. Τὶ ἀπὸ αὐτοῦ, τί ἀπὸ σήμερα, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Χωρὶς πολλὴ δυσκολία, ἔδωσε τὴν ἄδεια. Κι' ἡ Εὐτυχία, πὺς δὲν ἤξερε πὺς νὰ κρύβῃ τὴν χαρὰ της — τὴν ἔκασε πρὶν αὐτὴ γιὰ τὴν ἐργασία πὺς εἶχε μὲς τὴν τὸν γαμπρό ! Τὸν Ὀρέστη τῆς ἤθελε ! Ἐφαγε γρήγορα - γρήγορα, ἔφαγε ἔφαγε σκεπὶν τῆς καὶ σκεπὶν τῆς πρῶτη γιὰ νὰ γυρῇ καὶ νὰ φύγῃ.

Σὲ λίγο μῆταν στὴν κάμαρα καὶ ἡ ἀεργία της καὶ τὴν χάρη, τὴν φιλοφύσων, τὴν εὐχόνταν. Οἱ γέροι, στὸ τραπέζι ἀκόμα κρυμμένοι...

Ἡ Εὐτυχία ἔβγαλε μὲ τὸ καπέλλο. Ἐλαμπε, ἀγνολοῦσε δια κα περνώντας ἀπὸ τὸ καλὸ, τὸς πέταξε :

— Δὲν παρὰ τέταρτο !... Πῶς, ἀντίο !

— Ἀμὲ στὸ καλὸ.

Τότε σκεπώθηκε ἡ Μουρίκο καὶ τὴν ἀκούστησε ὡς τὸ κεφάλαιόν της :

— Εὐτυχία, στάσου νὰ σοῦ πῶ...

— Τί εἶνε ;... Βιάζομαι !

— Μιὰ στιγμή. Ἀκούσε, παιδί μου...

Καὶ χαμηλώνοντας πολὺ τὴ φωνή, ἡ μητέρα τὴν συμβούλευσε :

— Ὅχι φίλιδι ! ὄχι χάδια καὶ τέτοια !... Μὴ τὸν κάνεις νὰ εἶδε ὁ γαμπρός καὶ νὰ πῇ, ὅτι καὶ ἐγὼ, ὁ πατέρας σου, εἶνε ἄνθρωπος !... Ἀκούε ;

— Καλὰ καλὰ ! ἔκαμε ἀπάντησε ἡ Εὐτυχία. Εἶνε περὶ τὸ νὰ πῶ ἔχω ἐγὼ τὸ καλὸ μου !...

Καὶ ὁρβήθηκε τὴ σάλλα.

Ἀὐτὴ χωρὶς ἄλλο — σκεπώθηκε — ἦταν σκεπώθηκε τὸν καπνὸν καὶ μὲς ἡ δέσφει. Ἐπὶ τὸν καπνὸν αὐτὸν, ὅπως εἶπαμε, ἦταν ἄνθρωπος !... Ἀκούε ;

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

Γιὰ τὴν Εὐτυχία, ὁ Ὀρέστης ἦταν ἔξαρχισαν. Μὲ καὶ τὸν καπνὸν αὐτὸν, ὅπως εἶπαμε, ἦταν ἄνθρωπος !... Ἀκούε ;

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

— Ἄνθρωπος ! Ὁ Ὀρέστης τοῦ ἔλεγε καὶ καὶ ἐξήρασε...

Ἐνα μόνο ἦταν τὸ ἐλάττωμά του, τὸ μεγάλο του ἐλάττωμα. Μ' αὐτὸ αὐτὸς εἶναι τὸ ἔξω ἀκόμα, οὔτε ἡ Εὐτυχία εἶχε λάβει ἀφορμὴ νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ἀργότερα θὰ τοῦ εἶπε — καὶ ἄχ ! πόσο θὰ ἔπαυε ἐξ αἰτίας του !

Ὅσο γὰρ ἔβλεπε, πὺς ἔβλεπε σὲ κίνδυνον τὴν εὐτυχία τῆς καινούργιας τῆς ζωῆς, εἶδεν πὺς αὐτὰ τὰ εἶχε μαντέψει καὶ τὰ εἶχε κρυφῇ ποῖ. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμή πὺς ἀγάπησε τὸν Ὀρέστη — ἡ νὰ ποῖμε καλύτερα, πὺς κατὰλαβε πὺς τὸν ἀγάπα — τ' ἀνέφρασε δια, δὲν τὴν ἔκασε γὰ τίποτα. Κι' ἀκόμα, πεινῶταν στὸν Ὀρέστη πὺς τὴν δεῖνασε πὺς αὐτοῦ δικαίω του ἦταν ἔτοιμος νὰ τὴν δεχθῇ μὲ ἀνοχτὴ ἀγανάκτηση.

Μ' αὐτὲς τὶς ἀνέψεις, πόσο χαρούμενη καὶ πρὶν φανερὴ πῆγανε καίνο τ' ἀπομνημερο στὸ γραφεῖο ! Ἡ δυὸ ἡμέρες πὺς εἶχε καθῆσαι στὸ σπίτι, μὲ τὶς συγγενήσεις, τὶς ἀγώνες, τῆς εἶχαν φανῇ χρόνος. Ἐνῶ μὲ πὺς ἀληθινὰ ἦταν ἀρρωστή καὶ σήμερα πρῶτοβγαίνε ὑστερ' ἀπὸ καρδὸ. Κι' ὁ κόπος τῆς φανῶταν ὀρεσιότερος, γλυκύτερος, ὅπως φανῇ πάντα σ' ἐκείνους πὺς πρῶτοβγαίνουν ὑστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀρρώστεια καὶ χέλιουρα.

Ἀλλὰ ὁ κόπος ἦταν ὁ ἴδιος : ἕνα συνηθισμένο ἀνοϊξάνικο — σχεδὸν καλοκαιρινό, γιατί ἡ ἀνοῖξή ἦταν στὸ τέλος τῆς — ἀπομνημερο. Μὴν ἡ Εὐτυχία εἶχε ἀλλάξει. Τώρα ἦταν ἐρωτευμένη. Αὐτὸ τὰ λέει δια !

Ἐφῆσε. Τὶ πρόσχαρον πὺς χαρέθηκε τὸ γέρο-μπακαλὶ καὶ τὸ νέο κατέχῃ τῆς γειτονιάς ! Ἀνέθηκε μὲ συγκίνησι. Κανένας ἀκόμα δὲν εἶχε πῶς στὸ γραφεῖο. Ὁ Θανάσης μονάχος τὴν δέχτηκε μὲ τὴν πῶς χαρούμενη ἐκπλήξι.

— Ἀ ! ἤρθατε ;...

— Ἦρθα, Θανάση, ἦρθα ! Ἐγὼ καλὰ καὶ ἦρθα. Μὰ γιατί δὲν εἶνε δὲ ;...

— Ἀπὸ χτες ἔρχομαι στὶς τοῖς... Καλοκαίρι, θέλετε... Δὲν τοῦερα πὺς ἀρρωστήσατε, νὰ σὰς τῶλεγα... Ὁ καὶ. Σαββίδης, ὁ καὶ. Πετροῦς ἀναπαύονται. Ὁ καὶ. Ὀρέστης δὲν ἔφη ἀκόμα... Τί ὥρα εἶνε ;... Δυὸ ;... Ὁ, δὲ περμένετε.

Ἦλκεαν ; Μποροῦσε νὰ φύγῃ καὶ νὰ γυρῇ ; Ὁ περμένετε...

Μαῖες στὸ γραφεῖο τοὺς — τὸ γραφεῖο ! Ἀφῆσε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ, ἔβγαλε τὸ καπέλλο τῆς, τὴν ἔκασε τῆς, φέρεσε τὴν ποδιά τῆς — ἦταν κρυμμένη πὺς τὴν εἶχε ἀφήσει — καὶ καθῆσε στὸ τραπέζι τῆς, μπροστὰ στὴ γραφομηχανή.

Ἐκεῖ, στὸ πλάι, πλακαμένω μ' ἕνα μικρὸ κρύσταλλο, εἶδε μερικὰ γράμματα. Τὰ πῆρε, τὰ κτύπησε. Τὸ ἕνα ἦταν πολὺ μεγάλο. Καὶ κανένα δὲν εἶχε τὸν κόκκινον στανὸν στὴ γωνία, πὺς ἔσθιμανε πὺς εἶχαν γίνει. Ὁ Ὀρέστης, χωρὶς ἄλλο, θὰ τῆς βάλε ἐκεῖ, φεύγοντας τὸ μεσημέρι, γὰρ νὰ τὰ μηχανογραφῇ ὅλα πὺς θὰ γυρῇ.

Ἄν τὰ κάνω ἐγὼ ; — σκεπώθηκε. Μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν εἶνε ἀκόμα ἔτοιμος, νὰ φύλουν τίποτε διορθώματα. Ἀλλὰ τί πειράζει ; Ἀς τὰ κάνω νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, καὶ ἂν δὲν εἶνε καλὰ, τὰ ξανακάνω...

Ἀρρώ. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐργασθῇ ἐξακολουθητικὰ. Κάθε τόσο σκεπώθηκε καὶ ἔμενε γλυκοσυλλογμένη. Ἡ σκεπώθηκε, πῆγανε στὸ παράθυρο, καθῶν ἐκεῖ κρυμμένη νὰ βλέπῃ τὸ δρόμο, τ' ἀντιπρὶνὰ σάλα, ἡ τραγικὴ στὸ γραφεῖο, ἡ περμένε στὸ μεγάλο καὶ κοινὸν καὶ μὲ τὸν Θανάση, πὺς καθῶν στὸ δάδρομο καὶ διαβάσει ἕνα σχολικὸ βιβλίο. Γιατί τὸ βιβλίο ὁ μικρὸς ἱερέτης πῆγανε στὸν Παρνασσό.

— Ἐ, πὺς πῶς στὸ σχολεῖο ; Ὁ πῆρε καὶ φέτος βραβεῖο ;...

— Ἐλπίω, κυρία Εὐτυχία.

— Συγνώμην οἱ κύριοι ;

— Ἀκόμα !

— Ὅταν ἔρθῃ ὁ καὶ. Ὀρέστης, μὴν τοῦ πῶς πῶς ἦρθα. Ἀς τὸν νὰ μὲ ἴδῃ ἄξαφνα... ἄκουε ;

— Πολὺ καλὰ... δὲν οὐ τοῦ πῶ.

Καὶ γύρῃε στὴ γραφομηχανή τῆς καὶ ξανάρχισε. Ἐπὶ πῶσε ἡ ὥρα. Καὶ καθὼς ἀπομνημερο τὸ τελευταῖο γράμμα, ἔκασε στὸ μεγάλο γραφεῖο ἔκασε καὶ τὴ φωνή τοῦ Ὀρέστη :

— Θανάση ! θέλω εἶναι καφέ, τώρα !

Σταμάτησε μ' ἕναν παλμὸ τὴν γραφομηχανή καὶ ἀνέστη στὴ θέσιν τῆς, περμένε.

Ἐκείνος μῆρες ἀνύπνοτος. Καὶ ἴσα στὸ τραπέζι του, μὲ τὸ ψαλίδι τὸν σὸν χέρι, χωρὶς νὰ κινῇ τὴν καλὴν τὸν ἄλλο. Καὶ μόνο ἕνα χεῖμα στὸ ψαλίδι του καὶ γύρισε γὰρ νὰ καθῇ, τὴν ἔδε.

— Ἀ ! ἔκαμε. Ἐδὼ εἶσα ;...

Καλὰ μοῦ φάνηκε πὺς ἄκουσα μηχανή !... Μὰ εἶπα πὺς ἦταν ἀπὸ τὸν... Πῶς νὰ φαντασθῶ !... Ἦρ-

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

— Ἦρ...

θες λοιπὸν ;... Σ' ἀφῆσαν ;... Καὶ τώρα θάρχεσαι ;... Τί καλὰ !...

Μιλώντας, εἶχε πλησιασῇ, ἔκασε σκεπώθηκε — καὶ τῆς ἔκασε τὸ χέρι τόσο σπουδαῖα, πὺς τὴν πῶσε.

— Ναί, τοῦ εἶπε. Τώρα θάρχομαι ὅπως πρῶτα. Μ' ἀφῆσαν... Ἀφοῦ τελειώσαν δια ;... Τὸ μεσημέρι ἦρε στὸ σπίτι ὁ πατέρας μου, ἀφοῦ μῆλινε μὲ τὸ δικό σου. Κ' εἶπα τὸ μεγάλο νὰ καὶ. Ὀρέστη, πὺς μὲ δένει μὲς σου σ' ὅλη μου τὴν ζωή.

Ἐφῆσε στὴν πόρτα, πὺς εἶχε μείνει ἀνοικτὴ, τὴν ἔκασε καὶ τῆς εἶπε :

— Κι' ἐγὼ εἶδα τὸν πατέρα μου, ἀφοῦ μῆλινε μὲ τὸν δικό σου. Μοῦ τὰ εἶπε δια. Καὶ τώρα μὲν μείνει παρὶ καὶ ἀρραβωνιαστούμε. Τί λέω ; Εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι, Εὐτυχία. Ὁ λόγος δὲν εἶνε ὁ πρῶτος ἀρραβωνίας ;

— Ναί, Ὀρέστη, ὁ λόγος... Γιὰ τὸν κόσμο ὅμως δὲν φτάνει. Πρέπει νὰ βλέπῃ καὶ θέρες στὰ χεῖρά μας...

— Ὁ καὶ τὶς ἴδῃ καὶ αὐτὲς, καὶ πὺς γογγύρα ! Τὸ δυσκολώτερο εἶνε. Τώρα δὲν μένουν παρὰ οἱ τίποτα. Κ' εἶνε τόσο εὐχολοί !

— Ἀλήθεια, Ὀρέστη, δυσκολεύθηκες πολὺ νὰ πείσης τοὺς δικούς σου ;

— Καθόλου ! Ὅταν εἶπα πὺς εἶνε τὸ ἐυκολώτερο, δὲν ἐννοῶσα αὐτό. Ἐννοῶσα ἄλλο !

— Τί ;

— Νὰ μ' ἀγαπήσῃς, Εὐτυχία ! Αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ εὐχολοί ! Ἀλήθεια.

Ἡ Εὐτυχία χαμογέλασε.

— Ναι, εἶπε. Μὰ πὺς εἶνε ἂν δὲν σ' ἀγάπησα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ;

Ὁ Ὀρέστης ἐνθουσιαστικῶς. Τὴν ἔκασε ἀπ' τὰ δυὸ χεῖρα καὶ τὴν τραβήξε κοντά του :

— Ἀλήθεια, Εὐτυχία ; Μ' ἀγαποῦσε καὶ σὺ ἀρ' ὅταν μὲ γνώρισε ;

Κι' ἔκασε τὴν ἀγάπη σου ὡς τὴν στιγμή πὺς εἶδε πὺς μποροῦσε νὰ τὴ φανερώσῃς ;

— Δὲν εἶχα ἰδέα τίποτα, Ὀρέστη ! Τίποτα δὲν ἦταν βέβαιον ἀκόμα. Οὔτε πὺς ὁ πατέρας σου θάναε νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν, οὔτε πὺς θὰ τὴν δεχόταν ὁ δικός μου. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ θῶ, σοῦ φανέρωσα τὴν ἀγάπη μου. Ἰσως τὸ μόνο πὺς εἶδα ἦταν αὐτό : πὺς σ'

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η όρατα θεντέτα Ροσέλ Χρυσόν, νέος αστήρ του Χόλλυγουντ, που ανέδειχθη με τὸ φιλμ «Ανάμεσα στην καταγύδα».

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η γοητευτική Έλσα Λάντι, όπως εμφανίζεται στο νέο της φιλμ.

ΜΕΣΑ ΣΙΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΙΜΠΑΤΖΗΔΩΝ

(Άρθρο του διασήμου Γάλλου συγγραφέως και φυσιοδίφου Αντρέ Ντεμαζόν)

Τεραστία δύναμι — δεν κάνουν κακό σε κανένα. Έν αντιθέσει προς τις μαϊμούδες, ποτέ δεν επιδίδονται σε λεηλασίες κήπων και αγρών.

Πρό όλγων ακόμη ετών, όλος ο κόσμος συνέχευε τους χιμπατζήδες με τους εξαδέλφους των, τους γορίλλας, τους ούραγκους και τους γίββωνας με τις μαϊμούδες. Αυτό ήταν μία μεγάλη πλάνη. Η μαϊμούδες έχουν κατά γενικό κανόνα ούρα που τις κάνει να μοιάζουν με τα άλλα ζώα, ενώ οι χιμπατζήδες και οι άλλοι ομοειδείς τους πίθηκοι, δεν έχουν ούρα και περιπατούν πάντα σχεδόν όρθιοι, μόλις στηριζόμενοι στα δάχτυλα των πιαστών τους χεριών...

Ο χιμπατζής ζή πρό πάντων κάτω στη γή. Όσάκις σκαρφαλώνει πάνω στα δέντρα, το κάνει αυτό ή για να κόψει φρούτα ή για να ξεφύγει από κάποιο κίνδυνο ή για να κοιμηθ.

Το βαρύ παρουσιαστικό των χιμπατζήδων είναι άπταιστο, γιατί ξέρουν να σκαρφαλώνουν άπαντα στα δέντρα με μία ασύγκριτη επιδεξιότητα κι ευλυγισία. Όπως φαίνεται δέ, μία από τις πρώτες φροντίδες των γονέων είναι να διδάσκουν τα παιδιά τους πως να σκαρφαλώνουν με τέχνη στα δέντρα.

Οι ιδανικές της Αφρικής λένε σχετικώς πως μόλις μία χιμπατζίνα γεννήση, ο αρσενικός χιμπατζής παίρνει τα παιδιά του και τα τοποθετεί στο πιο ψηλό κλαδί ενός μεγάλου δέντρου. Έπειτα τραντάζει το δέντρο με όλη του τη δύναμι. Έτσι, όποιος από τα μικρά είναι ανάπηρο εκ γενετής ή κακοφτιαγμένο, πέφτει κάτω και σκοτώνεται. Ενώ, αντιθέτως, όποιος έχει δυνατούς μύς κατορθώνει και συγκρατείται και αποτελεί κατόπιν μέλος της φυλής.

Μ' αυτόν τον τρόπο γίνεται μία επιλογή μεταξύ των καλύτερων χιμπατζήδων που είναι άξιοι να συνεχίσουν την ράττα τους.

Το ίδιο περίπου έκαναν και οι άνθρωποι Σπανιόταται.

Ο παραπάνω όμως θρύλος, που κυκλοφορεί μεταξύ των μαύρων ίσως να μην είναι αληθινός. Το βέβαιο πάντως είναι ότι οι χιμπατζήδες έχουν ιδιωματική ζωή, πολύ περιεργή και ότι είναι, σαν τους ανθρώπους, ζώα κοινωνικά.

Ο γορίλλας των δασών του Ισημερινού, εν αντιθέσει προς τον χιμπατζή, ζή μονάχα με το ταίρι του. Είναι εξαιρετικά νομιάς, επειδή καταστρέφει φυ-

Τα δάση της Γουινέας, με το ξηρό τους κλίμα και την αφθονία των φρούτων τους, αποτελούν την πιο κατάλληλη διαμονή γι' αυτήν τη ράττα που από χρόνο σε χρόνο λιγοστεύει, αφανισμένη από τις αρρώστιες, κυνηγημένη από τους ανθρώπους και από τους πάνθηρες που είναι οι πιο θανασιμοί εχθροί των χιμπατζήδων.

Ότι και να πη κανείς εναντίον των ανθρώπων που σκοτώνουν τα δυστυχισμένα αυτά ζώα, θα είναι λίγο. Οι χιμπατζήδες, παρ' όλη τη δύναμή τους και τον όγκο τους — ξεπερνούν συνήθως στο βάρος έναν ευρωστό άνθρωπο και τα υπράσιστα τους έχουν

Τείες ολοκληρών περιοχών, λόγω της αδηφάγίας του, κι αναγκάζεται να μετακινείται συνεχώς για να βρούμε τροφή. Είναι εξαιρετικά δειλός και άγνοει την τεραστία δύναμή του. Μοιάζει με γελοιογραφία μαύρου ανθρώπου και ζή μόνο μέσα στην καρδιά των παρθένων δασών της Αφρικής.

Ο χιμπατζής όμως αποτελεί μία τελεία απομίμηση του λευκού ανθρώπου. Το παρουσιαστικό του δεν έχει τίποτε το κωμικό και σε όσους τον γνωρίζουν, μόνο το ενδιαφέρον και τη φιλία προκαλεί.

Ο χιμπατζής μονάχα εναντίον των εχθρών της οικογένειάς του θυμώνει και είναι τότε ικανός να συντρίψει με τα χέρια του ένα μάνιχερ ή να στραγγαλίσει έναν πάνθηρα. Η μυσέλα του την οποία χρησιμοποιεί συνήθως για να σπάει καρδιά, μπορεί να προκαλέσει θανάσιμες πληγές. Αν δεν είχε όμως αυτήν την τεραστία μυική δύναμη και τα τρομερά δόντια του, δεν θα μπορούσε ν' αντιπαραίτη κατά των εχθρών του που του επιτίθενται νυχτα και μέρα και ή ράττα του, που την είχαν περιορίσει πολλές σημαντικές ή αρρώστιες — και πρό πάντων η φυματίωση που την αρπάζουν τα κρύα πρωινά της ξερής εποχής — θα είχε εξαφανιστεί πρό πολλού απ' τη γή.

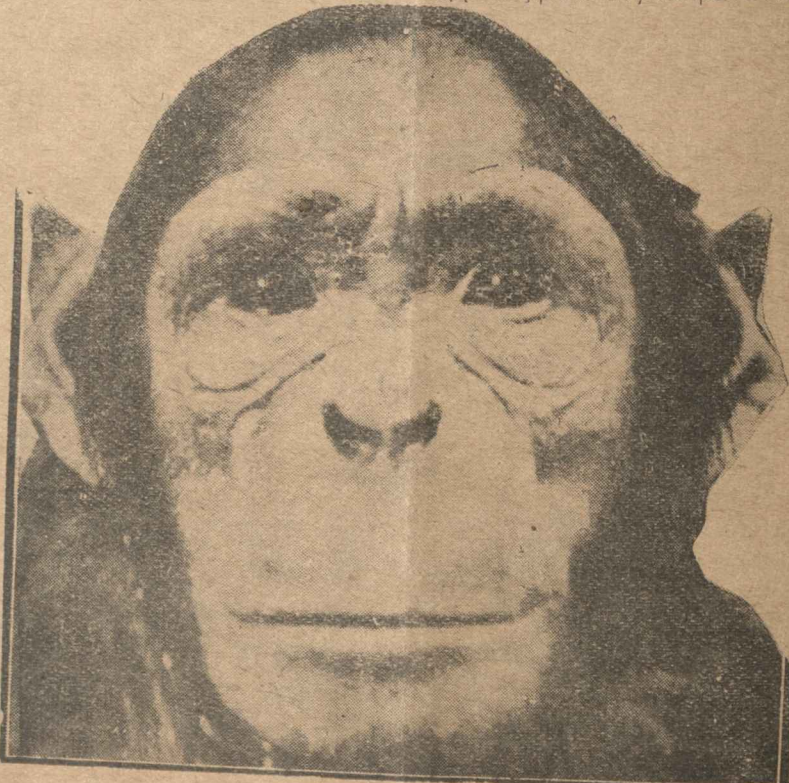
Αυτό όμως θα ήταν κρίμα, γιατί ο χιμπατζής είναι απ' τα πιο έλκυστικά πλάσματα του κόσμου.

Ο χιμπατζής εκφράζει τα αισθήματά του χρησιμοποιώντας μία γλώσσα πολύ περιορισμένη. Μερικοί σοφοί που πήγαν στην Αφρική για να μελετήσουν — όπως έκανα κι' εγώ ο ίδιος μεγαλώνοντας χιμπατζήδες — μπόρεσαν να ξεχωρίσουν σ' αυτούς δώδεκα ως δεκαπέντε διαφορετικές φωνές, με την κάθε μία από τις οποίες εκφράζει τον πόνο, τη χαρά, την επιθυμία, την έκπληξη, την ευγνωμοσύνη, την απελπισία, το φόβο, τον κίνδυνο, την όργη, την ικανοποίησι, την κλασεία, κι' οις να υπολογίζουμε τους διάφορους συνδυασμούς: των ήχων αυτών.

Όταν οργίζεται ο χιμπατζής και βρίσκεται «πρωτό στον έφέντη του ή σ' ένα πρεσβύτερό του, κυλίζει καταγής και ξεριζώνει με τα χέρια του τούφες ολόκληρες από τις τρίχες του στήθους του και του κεφαλιού του. Ο πόνος του προκαλεί τη συμπίεση, όπως κι' ο πόνος ενός ανθρώπου. Κλαίει, και τα μάτια του, τα χείλη του, κι' η κινήσεις του ακόμα, όσο δειξέει, αν είναι, εκφράζουν όλες τις συγκινήσεις από τη στιγμή της τρυφερότητας, με μία συνταρακτική ακρίβεια.

Οι χιμπατζήδες χρησιμοποιούν την υποτιμώδη γλώσσα τους σε κάθε στιγμή της υπάρξεώς τους, όταν βρίσκονται μόνοι τους μεταξύ τους, και δεν τρώνε ή δεν κοιμούνται.

Η τρέλλες τους είναι ατελείωτες. Όταν πολλές οικογένειες χιμπατζήδων συγκεντρώνονται

Μία έκφραση της φωτογραφία χιμπατζή.

στο ίδιο μέρος οι γραμμές προεδρεύουν στις συγκινήσεις αυτές, ενώ τα θηλυκά επιβλέπουν τα παιδιά που παίζουν. Σ' αυτές τις συγκινήσεις θαυμάζει η γοργά ή ελεύθερα. Οι χιμπατζήδες παίζουν, διασκεδάζουν και... αλληλοφροντίζουν με την μεγαλύτερη επιδεξιότητα του κόσμου.

Επίσης θυάζουν τ' άγκυρά που κρέμεται στις παλάμες τους — τη διάρκεια της περιόδου καθώς περπατούν Μερικοί μάλιστα κυνηγοί είδαν τα τετράχαιρα αυτά να επιβιβάζουν τις πληγές με φύλλα και κίτρινες φυτών ποτιστημένα.

Και όταν ή νύχτα αλωνίζεται, κάθε οικογένεια χιμπατζήδων ανεβαίνει άπαντα στα δέντρα, όπου όλοι πλαγιάζουν στα φύλλα για να κοιμηθούν, χρησιμοποιώντας για μισέλα, το χέρι τους. Τα μικρά σφίγγονται κοντά στις μητέρες τους κι' οι αρσενικοί πετιούνται άπαντα μόλις ακούσουν θόρυβο ύπνου.

Δυστυχώς όμως ή πρωινή αρσία προκαλεί θανατηφόρα κρούα λογήματα στα φτωχά αυτά ζώα και τότε ο θήλας του φρουακού χιμπατζή αντιχει πένιμα μέσα στον θόρυβο των άλλων συντρόφων του και σκορπίζει τη θλίψη γύρω.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ο πρώην ύπουργός της Παιδείας κ. Άθων. Άργυρός, μάς απέστειλε την κατωτέρω επιστολήν σχετικώς προς όσα έγγραφε εις προηγούμενον φύλλον ό συνεργάτης μας κ. Σταμ. Σταμ. περί της δράσεως των έν Αθήναις Μακεδονικών Συλλόγων. Δημοσιεύομεν εύχαρίστως την επιστολήν του κ. Άργυρού:

Έν Αθήναις τη 4η Δεκεμβρίου 1935

Προς την διεύθυνσιν του περιοδικού «Μπουκέτο».

Άξιότιμε κ. Διευθυντά,

Εύχαριστώ ήμάς και τον κ. Σταμ. Σταμ. δι' όσα έγγραψαν εις το «Μπουκέτο» περί της Νιγρίτης και έμοι έξυπνα - χαριτωμένα. Άλλά, ός παρασάβω, να μοι επανέμνητε μίαν σύντομα γραμμένην επιστολήν εις όσα γράγει ό κ. Σταμ. Σταμ. περί των έν Αθήναις Μακεδονικών Συλλόγων της εποχής του μακεδονικού άγώνος, όσον και αν το θέμα έξίσταται του πλαισίου των επιδιώξεων του «Μπουκέτου», διότι δεν θέλω να με διαρύν εις την συνείδησιν των αναγνωστών σας μία άνασφάλεια, ή όποια μοι αποδίδει εις το πλέγον τότε μακεδονικών ζήτημα στάση άναρκως αντίθετον εκείνης, την όποιαν είχα τηρήσει.

Λέγω, λοιπόν, ό κ. Σταμ. ότι εις και μόνον ύπηρχε Μακεδονικός Σύλλογος κατά τας άρχάς του έθνικού έκείνου άγώνος, διασπείσ εις δύο, των άδελφών Ιερωσάντων ιδουάντων τον δεύτερον. Ο άδελφωτός Στέφανος Δραγούλης δεν είχεν ίδιον σύλλογον, άλλ' άπλώς ό το άρχικό σύλλογον συνεργάζοντο μετ' αυτού.

Απορρίπτει τότε την ευρωπαϊκήν διπλωματίαν το ζήτημα της Αύτονομίας της Μακεδονίας διδόμενον εις ταύτην εύρύτατον αφήρατόν γεωγραφικών όρίων, έπις των όποιων προφανώς εδμοιουρείτο ο άπτόμοιος Μακεδονία με συνταρακτικήν διά των Έλληνισμών αυτήν ολιανήν (σερβικήν και βουλγαρικήν) πλευράν... Η ελληνική διπλωματία, διαβλέπασα τον κίνδυνον τούτον, όδως άντεσέρετο κατά τι- δημιουργίας άυτόνομου Μακεδονίας. Άλλ' ή αντίδρασις αυτή ένεφάνισε την ελληνικήν κυβέρνησιν φλεβρώς κινουμένην κατά της υπό της εφορταίας διπλωματίας επιδιωκόμενης δελτιώσεως της θέσεως των πολιτικών της Μακεδονίας. Υπέβαλε τότε εις τον Δραγούλην την σέβην διαπραγμάτευση της υπό αὐτονόμωσιν χώρας εις περιοχής εθνογραφικάς, σερβικήν, βουλγαρικήν και ελληνικήν και ό Δραγούλης συντάξεν ιδίονημια διά του όποιου και από της ελληνικής πλευράς εξητείτο ή άύτονομισ, άλλ' εις τας κατ' ίδίαν ός άνω περιοχάς. Διανομίσ δέ να έλθο ότι το άύτονημα τούτο εύρέως διανεμηθέν έδωσε διεξάδον εις τας έπηρεείας, καθ' όν επέλασεν ή ελληνική διπλωματία και ένεφανίσθη όίτω και αυτή ησούσης της μακεδονικής άύτονομίας.

Έκ τούτων άά έβριδες μεταξύ των έθνών συλλόγων. Ο τον Άδελφών Προσάντων ήβλεπεν άύτόνημον Μακεδονίαν με όρια προς βορράν μέλει των παλαιών όρίων της Σερβίας και της Βουλγαρίας, ό έτερος, ό αρχικός, άύτονημίαν έπιδίς των καθοριζόμενων έν τη ύπομνήματι περιοχών, καταργηλόμενος υπό του πρώτου ός διαμελίζων την Μακεδονίαν.

Βλέπετε, κ. Διευθυντά, εις ποίαν αντίθεσιν γνώμης εφορήθη προς τους Άδελφούς Προσάντων προς τους όποιους ό άνασπότης κ. Σταμ. Σταμ. με έμπαντες έμνομιουμένα. Άλλά τας έβριδες των συλλόγων μεταξύ Έλλήνων, Βουλγάρων και Σέρβων έσάρωσε το πρόσ αντίδρασιν κατά της άύτονομίας έκπονηθέν τουρκικών σύνταγμα του 1908, διανοίξον το έδαφος της συνεργασίας και συμμάχιας μεταξύ των τριών Κρατών εις τον κοινόν κατά της Τουρκίας βαλκανικών πόλεμον.

Άλλ' άς προσθέσω ένταύθα, διά να τελειώσω, ότι τα πρόσ βορράν όρια της ελληνικής περιοχής του διαμελιστικού ύπομνήματός μας, ποδη εφορήθη των σημερινών όρίων της ελληνικής Μακεδονίας, έφθαναν ποδη βορειότερα του Μαναστηρίου προς δυομάς της Γενικής μέγας Διεύθυνσης εις το κέντρον και της Σερβομακεδονίας και του Νεορωμαίου άνατολικότερον.

Διανομίσ μας δέ αν δεν ένίνετο ό κατά των Βουλγάρων πόλεμος ές τον όποιον όρεβείται και ή ελληνική μας άνατολική Μακεδονία.

ΑΘΑΝ. ΑΡΓΥΡΟΣ.

ΚΑΘΕ ΒΛΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΕΣ

30 Νοεμβρίου 1667. — Γέννησις στο Δουβλίνο της Άρλανδίας του περιφημού συγγραφέως Σουίφτ, του μυθιστοριογράφου των «Ταξιδιών του Γιούλιθερ».

1 Δεκεμβρίου 1835. — Η παρισινή «Επιθεώρησις των Δύο Κόσμων» εδημοσίευσε το άθάνατο ποίημα του Μυσσε. Η νύχτα του Δεκεμβρίου. Την ίδια ήμέρα έκυκλοφόρησε και το «Μυστικό Βιβλίον» του Όνερε ντε Μπαλζάκ.

2 Δεκεμβρίου 1918. — Θάνατος του Έδμόνδου Ροσκίν, του συγγραφέως του «Σαντεκλαίρ» και του «Αετιδέως».

3 Δεκεμβρίου 1840. — Γέννησις του διασήμου Γάλλου συγγραφέως Ιουλίου Κλαρετί.

5 Δεκεμβρίου 1870. — Θάνατος του Άλεξάνδρου Δουμά, πατρός.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Με 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 8 δραχμάς αποκτάτε τα έξής άριστουργήματα:

«ΚΑΤΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» Του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣ

Στόν τόμον της «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται και ή γεμάτη πάθος έρωτική ιστορία της «ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ» και οι παθητικοί «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Επίσης το 7ον θιβλίον του «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», το όποιον περιέχει τα δύο άριστουργήματα:

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Καθώς και το 8ον θιβλίον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

Όμοίως με τα ίδια δελτία και δραχμάς 8 αποκτάτε και την «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Όνορε Μπαλζάκ και την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΙΑΓΩΝ» του Ιουλίου Βέρν.

Προσεχώς θα κυκλοφορήση το ένάτον θιβλίον:

«ΟΙ ΜΗΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Του ΕΤΕΝΣΕΛ.

Από τας παλαιότερας εκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τους άναγνώστας μας με τα ίδια δελτία και δραχμάς 5 διά τας Αθήνας και 6 δραχμάς διά τας επαρχίας τα έξής θιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΪΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΑΡΤΡΗ Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΒΙΑ

Και ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ-ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τας Αθήνας)

και 6 διά τας Επαρχίας)

Και τα όκτω περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

που τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Αθήνας και 6 διά τας Επαρχίας ελεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα.

Ειδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τα θιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν άπ' εσθίας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δεν θα σταλθώσι εις τα κατά τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.

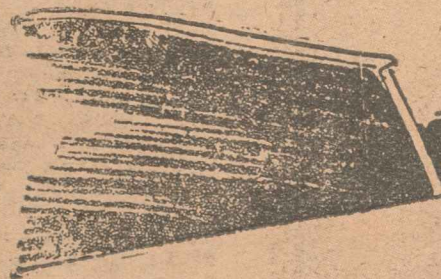
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

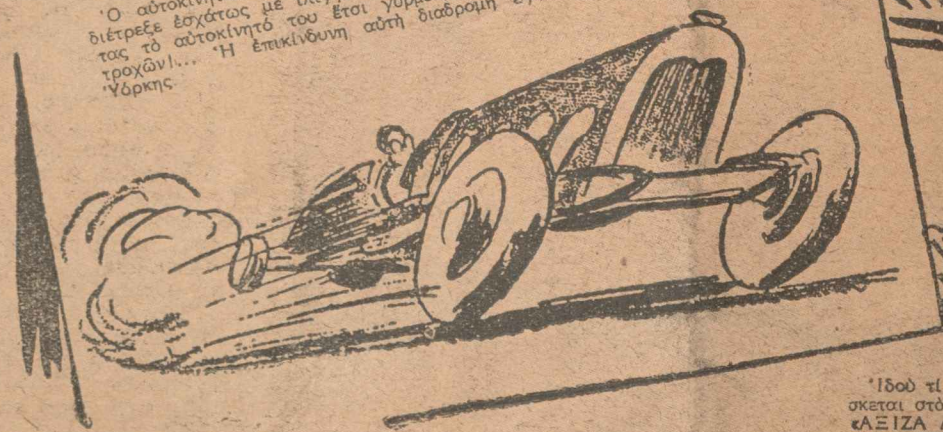

Νά ένας κάθουρας με πολύ
άλλοκοτες συνήθειες. Βρίσκε-
ται μονάχα στις 'Αζόρες νή-
σους. Έχει δέ την αλλόκοτη
ικανότητα να πηδάει σέβεται
σάν ψάλλος, και να καταστρέ-
φει τις φωλιές των υδροβίων
πουλιών, σκαρφαλώνοντας έ-
πιτηδεύοντα στούς πιο απο-
κρήμινους βράχους!

Επίσης, σάς παρουσιάζουμε τον κ. Φράνκ Λά
Φόρτ, φημισμένον όχι μόνον γιά τη μουσική ικα-
νότητά του ως πιανίστα, αλλά και γιά την απέ-
ραντη μνήμη του: Ξέρει και παίζει θαυμάσια,
δίχως να θλέπει τις νότες, τέσσερες δολοκλήρες
χιλιάδες μουσικών συνθέσεων!

Ο αυτοκίνητος της Μπίλλ Σνίτζ, διάσημος γιά την άγρια τόλμη του,
διέτρεξε εσχάτως με διγυγιάδη ταχύτητα γύλις οκτακόσια μέτρα, κρατών-
τας το αυτοκίνητό του έτσι γυρμένο, ώστε να κυλάει μονάχα επί τριών
τροχών!... Η επικίνδυνη αυτή διαδρομή έγινε στο Λόκπορτ της Νέας
Υόρκης.

Ίδου τί γράφει αυτή η επιταφία πλάκα, η οποία έ-
σκαται στο νεκροταφείο της Λαίηγκουδ, στη Νέα Υόρκη:
«ΑΞΙΖΑ ΛΙΓΟ...
«ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ, ΛΙΓΟ...
«ΚΙ' ΑΠΟΤΥΧΑ, ΣΕ... ΠΟΛΛΑ!»

19 Δεκεμβρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

2393

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

Λουσίλ δέν ήταν πάντα μιά φρόνιμη κι
ένάρετη γυναίκα, όπως εξακολουθούσε
νά είνε και μετά τό γάμο της με τόν
Στέφαν 'Αρμπουά. Όταν ήταν μοδιστρού-
λα σέ ηλικία είκοσι χρόνων, είχε ένα
τρυφερό φίλο, τόν Λεό Περνόλ, πού τόν
είχε γνωρίσει ένα βράδυ στο «Μουλέν
ιντέ λα Γκαλέτ», στο πιο παλιό, ευθυμο
και στο πιο μορμικό κέντρο της Μον-
μάρτρης. Ο Λεό Περνόλ, ωστόσο, αν κι
ήταν ένας ώμορφος και γλυκομίλητος
ήνος, έκανε μιά μυστηριώδη ζωή, γιάτί
είχε κρυφές σχέσεις με άπαχηδες.

Έπειτα, τόν έφερε ή τύχη νά γνωρίσει και τόν Στέφαν
'Αρμπουά, ένα ήσυχο ηλεκτρολόγο, σοβαρό και νοικοκυρό
πού μόλις έμαθε πώς ή Λουσίλ θα γινόταν σέ λίγο μητέρα, της
πρότεινε άμέσως νά τήν παντρευτή.
Η Λουσίλ έκείνη τήν εποχή είχε βαρεθί πειά τήν τυχοδιω-
κτική ζωή της με τόν ώμορφο Λεό. Είχε γελάσει βέβαια, είχε
γληνθήσει, είχε περάσει άδέχαστες ημέρες μαζί του, μα ό φό-
βος της άβριον τήν έκανε πάντα νά λογικεύεται και νά συλ-
λογίζεται πώς έπρεπε νά δώση ένα τέλος σ' αυτήν τήν περι-
πέτεια. Ο Λεό ήταν εύχάριστος φίλος, μα δέν θα δεχόταν
ποτέ νά γίνη σύζυγός της. Ήταν από τούς ανθρώπους εκεί-
νους πού ξεθεύουν όσα λεφτά έχουν στα χέρια τους, χωρίς
νά λογαριάζουν πώς θα περάσουν τήν άλλη ημέρα. Καί τί λε-
φτά; Μήπως ήταν πάντα δικά του; τις περισσότερες φορές
τόν συντηρούσε ή Λουσίλ με τή δουλειά της.

Ο Λεό τό εύρισκε αυτό πολύ φυσικό και τεμπέλιαζε όλη
τήν ημέρα με τούς ύποπτους φίλους του, καταστρώνοντας πα-
ράξενα σχέδια πού έκαναν τή Λουσίλ ν' ανατριχιάζει...
Όταν λοιπόν γνώρισε τόν Στέφαν 'Αρμπουά, πίστεψε ότι
ένας γλυκός ήλιος άρχισε νά φωτίζει τή ζωή της. Η Λουσίλ
ένοιωσε γιά τόν άνδρα άπερίγραπτη έμπιστοσύνη και κάθε φορά
πού ό Στέφαν τήν έσφιγγε στην άγκυλιά του και της έδινε
θάρρος γιά τό μέλλον, έκλαιγε με θερμά δάκρυα, γιάτί κατα-
λάβαινε πώς με τόν έ-
ρωτα τού Στέφαν ένοιω-
θε τήν αληθινή ευτυχία.
Όστόσο, κάθε φορά πού
έφτανε από κοντά του,
ξανηγύριζε στόν ύποπτο
Λεό, γιάτί φοβόταν τή
σκληρή έκδίκησί του. Μιά
ημέρα όμως πού κατά-
λαβε πώς θα γινόταν μη-
τέρα, τά ριψοκινδύνεψε
όλα με τό σκοπό νά σώ-
ση από τόν πρώτο φίλο
της κι από τό κακό πα-
ράδειγμα του, τό παιδί
πού θ' αποκτούσε.

Δέν είχε καμιά άμφι-
βολία ότι τό παιδί δέν
ήταν τού Στέφαν. Είχε
περάσει μαζί με τό Λεό
δύο δολοκλήρα χρόνια χω-
ρίς ποτέ ν' άνησυχήσει,
χωρίς ποτέ νά καταλάβη
πώς θα γινόταν μητέρα.
Τό παιδί λοιπόν πού θα
έργόταν στόν κόσμο ή-
ταν τού ήσυχου και νοι-
κοκύρη Στέφαν 'Αρμπουά.
Μα κι ό ίδιος πίστευε
πώς αυτός ήταν ό πατέ-
ρας του. Χαιρόταν, με
κάποια κωμική άφέλεια
κι όταν είπε στούς δι-
κούς του πώς είχε παν-
τρευτή, βιάστηκε νά τούς
έξηγήσει ότι είχε κάνει
τό καθήκον του...
Η Λουσίλ, πού φοβό-
ταν ότι δέν θα γλύτωνε
εύκολα από τόν ώμορ-
φο Λεό, τόν είδε κατά-
πληκτη νά δέχεται αδιά-
φορα τήν είδησι τού γά-
μου της. Ο ύπόπτος γλεν-

τζές δέν έκανε ούτε γιά σύζυγο, ούτε γιά πατέρας και γε-
λούσε κρυφά με τόν εϋπιστο Στέφαν 'Αρμπουά, πού είχε παν-
τρευτή τή φλη του. Κι έτσι συνέχισε τήν ύποπτη ζωή του,
ώσπου μιά ημέρα, δύο μήνες ύστερ' από τό γάμο της, ή Λου-
σίλ έμαθε ότι τόν είχαν σκοτώσει κάτι άπάχηδες στις όχθες
τού Σηκουάνα.

Κατόπιν ή τρελλή μοδιστρούλα πού είχε γίνει μιά φρόνι-
μη σύζυγος έφερε στόν κόσμο ένα αγοράκι πού τό βάφτισαν
Ζεράρ και πού έκανε όλους τούς δικούς της νά τού βρίσκουν
ένα σωρό όμοιότητες.

— Έίνε ίδιος ό πατέρας τού ό Στέφαν! έλεγε ή γιαγιά.
Μά ό παπούς εύρισκε πώς έμοιαζε περισσότερο τής Λου-
σίλ και πώς αυτό άείζε περισσότερο!...

Ο Ζεράρ ωστόσο ήταν ακόμα ένα τρυφερό πλάσμα, μ'
ακαθόριστα χαρακτηριστικά. Μόνο όταν μεγάλωσε, έδειξε
ποιανού έμοιαζε με τόν πιο καθαρό και τόν πιο τρομακτικό
τρόπο. Κι' αλήθεια, όταν έγινε δώδεκα χρόνων, άκρεάλυψε
άπότομα στη μητέρα του πώς ήταν ό ίδιος ό Λεό!... Η Λουσίλ
κατάλαβε με τρόμο πώς ή βεβαιότης αυτή, ότι ό Ζεράρ ήταν
παιδί τού πρώτου φίλου της, ρίζωσε μέσα της νά δει πώς
τίποτε πειά δέν θα μπορούσε νά τήν πείση ότι είχε γελασθή,
ότι τό παιδί ήταν τού άνδρα της.

Η μητέρα της Λουσίλ δέν είχε δει τό Λεό παρά μονάχα
μιά φορά, ένα βράδυ και φυσικά ούτε θυμόταν καθόλου τό
πρόσωπό του. Ίσο γιά τούς γονείς τού Στέφαν, κανείς δέν
ήξερε τόν τυχοδιώκτη πού είχαν μαχαίρωσει μιά νύχτα ό άπά-
χηδες στις έρημες όχθες τού Σηκουάνα. Η Λουσίλ όμως, πού
μόνο αυτή ήξερε τό μυστικό, πήγαινε νά τρελάθη από τή
φρίκη της. Όλο τό παρελθόν ξαναγύριζε άπότομα και τή βα-
σάνιζε. Κι' αυτή ήταν ή σκληρή έκδίκησι τού Λεό: νά μη
μπορεί νά ξεχάσει, όπως ήθελε ή Λουσίλ, τήν παλιά ζωή της.

Από τότε λοιπόν έβλεπε διαρκώς μπροστά της τόν ύπο-
πτο φίλο της νά της δηλητηριάζει τή ζωή, τήν ευτυχία της. Ο
Ζεράρ ήταν τεμπέλης όπως ό πατέρας του. Επίσης, ήταν πο-
νηρός, άτίθαστος, έτοιμος πάντα νά βασανίση κάποιον, χωρίς
ποτέ νά νοιώθει τήν παραμικρή τύψη, χωρίς νά μετανόηση ή
νά φανή καλός και ήσυχος. Είχε τά ξανθά και σγουρά μαλ-
λιά τού πατέρα του, τά σκληρά και διαπεραστικά μάτια του,
τό ειρωνικό και περιφρονητικό χαμόγελό του κι' ένα λείο και
τρυφερό δέρμα, «πριγκι-
πικό» όπως έλεγε ό Στέ-
φαν, πού όλοι προσπα-
θούσαν νά βρούν από
ποιά άριστοκρατικό πρό-
γόνό τους τό είχε κλη-
ρονομήσει.

Η Λουσίλ, όπως ήταν
φυσικό, έτρεμε κάθε τό-
σο από τή φρίκη της και
βασανιζόταν από τρομε-
ρές τύψεις, γιάτί είχε
φέρει μέσα σ' έκείνη τήν
ύποδειγματική οικογένει-
α τού άνδρα της τό
επικίνδυνο παιδί ενός
έξυμου και γιάτί καταλά-
βαινε πώς δέν θα μπο-
ρούσε νά ζήσει όπως πρώ-
τα με τόν άνδρα της.

Μιά ημέρα θύμωσε με
μιά φίλη της πού είχε
ψιθύρισει κυττάζοντας
τόν Ζεράρ: «Μπα! τί
περίεργο...» κι' έπειτα
είχε σωπάσει άμέσως,
αφήνοντας μισοτελειωμέ-
νη τή φράσι της. Η Λου-
σίλ βρήκε μιά πρόφρασι
κι' από τότε δέν ξανα-
δέχτηκε πειά στο σπίτι
της, αυτή τή φίλη πού
μπορούσε νά προδώσει
τό μυστικό της.

Έπειτα, άφωσιώθηκε
με πάθος, με λατρεία
στόν άνδρα της πού τόν
αγαπούσε είλικρινά και
πού τού έμπιστεύόταν
όλα τά μυστικά της, έ-
κτός από τόν τρόπο της
γιά τόν Ζεράρ. Κι' έπι-
— Η Συνέχεια εις τήν σέ-
λίδα 2401.

Τόν είχε γνωρίσει ένα βράδυ στο «Μουλέν ντέ λα Γκαλέτ»

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τα μυθιστορήματα του Ευγενίου Συή

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οά σε μεταφέρω στο Παρίσι, ως του ή Α. Β. Υ. ο Μέγας Δούξ του Γεροστάιν αποφασίζει για την τύχη σου... Άλλοιως, αν δεν προβείς σε αποκαλύψεις, θα σε παραδώσω άμέσως στη γαλλική αστυνομία. Διάλεξε...

Πρό του κινδύνου να παραδοθή στη γαλλική δικαιοσύνη, ο Πολιντόρ δεν έδωσε να προδώσει τη συνενοχή του. Μου απάντησε λοιπόν γεμινικά: «Ρωτήστε με και θα σας πω όλη την αλήθεια σχετικά με την γυναίκα αυτή.

«Η μητριά της μαρκησίας ντ' Αρβίλ, αν και δεν ήξερε γεμινικά, κατάλαβε από την ταραχή του συνενόχου της, ότι ήταν χαμένη. «Όσον για τον πατέρα της μαρκησίας, αυτός έσφιγγε σπασμαδικά τα χέρια της πολυθρόνας του και μία άπεραντη άγωνία ζωγραφίζονταν στα μάτια του. Έξακολουθήστε, Ύψηλότε, την άναγνωση της έπιστολής της μαρκησίας για να δήτε το τέλος της δραματικής αυτής σκηνής.

Ο Ροδόλφος πήρε το γράμμα της μαρκησίας και συνέχιζοντας την άναγνωση του, διάβασε τα έξης:

«Άφου έκλείσαν την ιδιαιτέρα συνομιλία τους, ο σέρ Μούρφ έλεπε στον Πολιντόρ γαλλικά:

«Απάντησέ μου τώρα σ' ό,τι θα σε ρωτήσω. Ποιός σε πρόσκάλεσε έδω ως γιατρό όταν άρρώστησε ή πρώτη σύζυγος του κ. κόμητος ντ' Ορβίνυ;

«Η κυρία! απάντησε ο Πολιντόρ κι έδειξε την δεύτερη κόμησα ντ' Ορβίνυ.

«Και τότε, καθ' ύποδειξη της, δηλητηρίασε την άτυχη κόμησα, για να μπορέσει έτσι να πάρη αυτή την θέσι της;

«Μάλιστα, απάντησε ο Πολιντόρ, σκύβοντας το κεφάλι του.

«Ο πατέρας μου, μόλις άκουσε την άπάντησι αυτή, έθωαλε μια κραυγή φρίκης, ύψωσε τα χέρια του προς τον ούρανό και τ' άφησε να πέσουν πάλι κάτω θαραία.

«Όλ' αυτά είν' αίσχρα ψέματα! φώναξε ή μητριά μου. «Όλοι έδω πέρα συνώμοσαν να με καταστρέψουν!

«Σιωπή! έλεπε ο σέρ Βάλτερ Μούρφ με φωνή έπιτακτική.

«Έπειτα, άπευθυνόμενος πάλι προς τον Πολιντόρ, τον ρώτησε:

«Είπε ψέμα, ότι πρό τριών ήμερών ήρθε ή γυναίκα αυτή και σε έρθηκε στην όδο Τέμπλου 17, όπου κατοικεί με το ψευδώνυμο Βραντιμάντ;

«Κι' αυτό είνε αληθέςτατο! απάντησε ο Πολιντόρ.

«Και σου έπρότεινε νάρθης έδω για να δηλητηριάσεις τον κόμητα ντ' Ορβίνυ, όπως δηλητηρίασε και την πρώτη σύζυγό του.

«Άλλοίμονο! Δεν μπορώ να το άρνηθώ!... απάντησε ο Πολιντόρ.

«Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο πατέρας μου, σηκώθηκε θρήνος. «Η όψι του ήταν φοβερή. Με μία τρομερή χειρονομία έδειξε στην μητριά μου την πόρτα κι' άνοιγοντάς μου την άγκαλιά του, μου φώναξε με φωνή κομμένη από τη συγκίνησή του: «Εν όνόματι της δυστυχισμένης μητέρας σου, συγχώρεσέ με!... Συγχώρεσέ με!... Τη θυσάνισα πολύ. Μά σου όρκίζομαι στον Θεό ότι ήμουν έντελώς έξενος στο έγκλημα που την έστειλε στον τάφο. Και πρ' ν προφτάσω να τόν έμποδίσω, ο πατέρας μου σωριάστηκε μπρός στα πόδια μου.

«Όταν εγώ και ο σέρ Μούρφ, τόν άνασκήσασαμε, ήταν λιποθυμισμένος. Σήμανα ένα κουδούνι κι' άμέσως μπήκαν μέσα μερικοί υπηρέτες. Συγχρόνως ο σέρ Μούρφ πήρε τον Πολιντόρ και όδηγε από την άλλη πόρτα. Προηγούμενος όμως έλεπε στην μητριά μου: «Κυρία, αν θέλετε το καλό σας, πρέπει να φύγετε σε μία ώρα άπ' αυτό το σπίτι. Άλλοιως θα σας παραδώσω στα χέρια της εξουσίας.

«Η σατανική γυναίκα, μένα πνέουσα και τρομη, έσπευσε να άποσυρθή άμέσως.

«Όταν ο πατέρας μου άνέκτισε τις αισθήσεις του, νόμιζε πως όλα, όσα είχαν διαδραματισθή, ήταν ένα κακό όνειρο. Άναγκάστηκα τότε να του διηγηθώ τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια. Δεν παρέλειψα τότε να του άποκαλύψω γιατί φρόντισα τόσο να παντρευτώ τον μαρκήσιο ντ' Αρβίλ.

«Όσο άσθενής και τυφλός κι' αν ήταν προηγουμένα την γυναίκα αυτή ο πατέρας μου, τόσο είνε γίνει τώρα άπολύτως άπέναντί της. Είνε άπελπισμένος γιατί είνε σθένος άσος της και για να έξιλεωθή, ήθελε να την παραδώσει στα χέρια της εξουσίας. Του έλεπα τότε ότι δεν ήταν άσος να το κάμω αυτό, γιατί θα γινόταν θόρυβος γύρω από το δνομά του και τότε έπεισα να διώξω όλα από κοντά του τη μητριά μου, που χωρώντας της μόνο όσα της χρειαζόντουσαν για να ζήσιν, έπει έφερε το ζυγό μου.

«Όταν όμως την άναζήτησε για να της κάνει γνωστή τις αποφάσεις του, έμαθε από τους υπηρέτες ότι ή μητριά μου έφυγε πρό ενός τετάρτου της ώρας.

«Κατόπιν έπεισα τον πατέρα μου να έναγυρίσουμε στο Παρίσι, γιατί το μέρος αυτό του έναχαρμένο πολύ δυσάρεστες άμνησεις. Σε λίγες ήμέρες θα είμαστε εκεί.

«Απ' όλ' αυτά, Ύψηλότε, θέλετε τόσο μεγάλη πίστη να είνε ή εύγνωμοσύνη μου σε σας. Χάρη στην έμπιστά σας να την έπέμψαι το λάμπρο κ. Μούρφ, κατοικούσα να είμαι το πατέρα μου και να κερδίσω πάλι τη σποργή του.

«Χαίρετε, Ύψηλότε... Η καρδιά μου έχειλίζει από εύγνωμοσύνη για σας.

Μ α ρ κ η σ ί α ΝΤ' ΑΡΒΙΛ

«Υ. Γ. — Άνοίγω και πάλι το γράμμα μου διαστύχοντάς τατε για να προσθέσω κάτι, για το όποιο κατοικώ τον ένοχο μου, έπειδή λίγο έλειψε να το λησμονήσω. Ζητώντας κατα την εύγενική σου ύποδειξη, να κάνω κάποια άναστροφή, έμα πιάει στίς φυλακές του Άγίου Λαζάρου για να έπιστρέψω τα ένοχιστείς φυλακισμένος. Εκεί λοιπόν συνάντησα μία νέα άγγελική όμορφιάς και γλυκύτητας για την όποια, καθώς σάπαινε, ένδιαφέρεσε κ' ή όποια έγει προκάλεσε το σεβασμό όλων των έφόρων της φυλακής. Τη νέα αυτή ή Κελαϊδίστρα κι' αν έπιτύχετε την άπελπισμένη της ένοχας διηγηθή ή ίδια πως την άπήγαγε από το ένοχό κτημα, όπου την είχατε στείλει και πως την έρωσε φυλακή.

«Έπίσης έπιτρέψατέ μου, Ύψηλότε να σας ένοχίσω τις δυο δυστυχιμένες εκείνες γυναίκες, την ητέρα και την κόρη, τών όποιων την παρουσία κατοικώ στή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

«Είπατε τότε: «Ό! σας ίκετωλό! ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν. Πείτε είνε ή ένοχιστή ό συμβολαιογράφος Ζάκ Φεράν.

Άναγκάστηκα να του διηγηθώ τα πάντα με κάποια λεπτομέρεια.

ή Γελασίνα την είδε να θγαίνει με μία ηλικιωμένη γυναίκα... Μήπως ή γυναίκα αυτή ήταν ή κ. Γεωργία; Άλλά πού να πήγε ή Κελαϊδίστρα ;...

— Ύπομονη, Ύψηλότε... Άπόψε θα μάθουμε και γι' αυτή... Άύριο θα σας φέρω τον άχρείο αυτόν Πολιντόρ... Έχει, λέει, να σας άποκαλύψει σπουδαία πράγματα...

— Ό! Αυτό μου είνε πολύ δυσάρεστο, έλεπε ο Ροδόλφος με θλίψη. Αυτόν τον άνθρωπο δεν τόν έχω έσαναίδη από την άπαίσια εκείνη ήμέρα πού... πού...

Ο πρίγκηψ δεν μπόρεσε ν' άποτελειώση τη φράσι του κι' έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

— Άφου, Ύψηλότε, δεν θέλετε να έσαναίδητε τόν άθλιο αυτόν, θα τόν έξαναγκάσω να πη σε μένα, όσα θέλει ν' άποκαλύψει σε σας.

— Πραγματικά, έλεπε ο Ροδόλφος, άμα τόν έσαναίδη, θα νοιάσω να έμπαν μέσα μου ή πιο θλιβερές άναμνήσεις της ζωής μου... Ο θάνατος του πατέρα μου... και πρό πάντων ή άπάλεια της φτωχής μου κορούλας... Δεν έξέρω γιατί, όσο προχωρούν τα χρόνια, νοιάζω περισσότερο την έλλειψι του παιδιού αυτού. Πόσο θα το άγαπούσα !...

Εκείνη τη στιγμή κάποιος χτύπησε την πόρτα. Ο Μούρφ βγήκε έξω για να ιδη ποιός ήταν και σε λίγο έναγύρισε κρατώντας δυο έπιστολές, από τις όποιες ή μία άπευθυνόταν στον πρίγκηπα.

Ο Ροδόλφος την πήρε, την άνοιξε και, άφου της έριξε μία ματιά, φώναξε:

— Μο' γράφε ή κ. Γεωργία.

— Λοιπόν, Ύψηλότε ;... ρώτησε ο Μούρφ. Τι είνε ή Κελαϊδίστρα ;...

— Ό! Θεέ μου... φώναξε ο πρίγκηψ. Μία καταχθόνια μηχανογραφία έξυφάνθηκε εις άβυσσος της φτωχής νέας... Το θρόνο που ή Κελαϊδίστρα είνε άφαντη από το άγροκήπιο και τη στιγμή που ή κ. Γεωργία έτοιμαζόταν να με είδοποίηση σχετικά, έφτασε εκεί ένας καθάλλαρχος, προερχόμενος δ'ήθεν εκ μέρους μου, ο όποιος της έλεπε να μείνη ήσυχη για την Μαριάνθη, γιατί την είχα πάρει εγώ και θα την έπέστρεφα σε λίγες μέρες. Παρ' όλα αυτά, ή κ. Γεωργία, άνησυχώντας για τη σιωπή μου, μου έστειλε την έπιστολή αυτή για να με ρωτήσει τί γίνεται ή Κελαϊδίστρα.

— Αυτό, Ύψηλότε, είνε πολύ παράδοξο. Άσφαλώς, ή κόμησα Σάρρα θα είνε άνακατεμένη σ' αυτήν την ιστορία...

— Ναί, κι' εγώ αυτό υποθέτω. Η κόμησα είνε ίκανή για όλα. Μισέ όλα τα πλάσματα που άγαπώ εγώ και θέλει με κάθε τρόπο να τα άπομακρύνω από κοντά μου... Να στείλεις άμέσως τόν θαρβάνο ντ' Γκράουν να πη εκ μέρους μου στην κόμησα, ότι έξέρω πως αυτή όργανωσε την άπαγωγή της Μαριάνθης και ότι αν δεν μου άποκαλύψη πού την έχει κρυμμένη, θα της φερθώ άνηλώς...

— Πηγαίνω άμέσως, Ύψηλότε, να μεταβιβάσω τη διαταγή σας στον θαρβάνο ντ' Γκράουν. Έπιτρέψατέ μου όμως ν' άνοίξω προηγουμένης την έπιστολή αυτή. Προέρχεται από τόν πράκτορα σας της Μασσαλίας, στον όποιο είχα συστήσει τόν Μαχαίρα-δγάλη, παρακαλώντας τον να τόν διευκολύνη να πάη στο Άλγέριο...

— Λοιπόν... Έφυγε ο Μαχαίροδγάλης ;

— Όχι, Ύψηλότε... Την στιγμή που έπρόκειτο να έπιθαι στή στο πλοίο, έλεπε ότι έλλάξε γνώμη κι' ότι προτιμάει να έναγυρίση στο Παρίσι.

— Τι περίεργο! έλεπε ο πρίγκηψ. Πάντως θα μάθουμε από τόν ίδιο τόν Μαχαίροδγάλη, γιατί έλλάξε γνώμη. Στείλε όμως άμέσως το θαρβάνο ντ' Γκράουν στην κόμησα Σάρρα Μάκ Γκρέγκορ και σ' ήγανω στην φυλακή του Άγίου Λαζάρου να μάθης για την Κελαϊδίστρα.

Μετά μία ώρα, ο θαρβάνος ντ' Γκράουν έναγύρισε από το σπίτι της κόμησας Σάρρας Μάκ Γκρέγκορ για να πληροφορήση τόν πρίγκηπα ότι ή κόμησα είνε πέσει θύμα μυστηριώδους έγκλήματος, κι' ότι έπνεσε τα λοίσθια.

Συγχρόνως κι' ο Μούρφ έναγύρισε από τις φυλακές του Άγίου Λαζάρου και έλεπε

στο Ροδόλφο ότι μία ηλικιωμένη γυναίκα είχε παραλάβει από κε' την Κελαϊδίστρα.

— Άλλά ποιά είνε ή γυναίκα αυτή ; ρώτησε ο πρίγκηψ. Πού να έπήγε την Κελαϊδίστρα ;... Τι είνε αυτό το μυστήριο πάλι ; Μονάχα ή κόμησα Σάρρα θα μπορούσε να μάς φωτίσιν... Αυτή όμως δεν είνε τώρα σε θέσι να μάς δώσει την παραμικρή πληροφορία. Φοβάμαι μήπως πεθάνη και ταφή και το μυστικό μαζί της...

— Μά ο άδελφός της, ο Τόμ, θα ξέρη τα πάντα γιατί αυτός ήταν πάντα ο σύμβουλός της... Θα φροντίσω να μάθω άπ' αυτόν τίποτε. Είπε ο σέρ Βάλτερ Μούρφ, αν και φαντάζομαι ότι ποτέ δεν θα θελήση ν' άποκαλύψη τα μυστικά της άδελφής του.

ΖΑΚ ΦΕΡΑΝ ΚΑΙ ΚΗΣΙΛΗ

Είχαν περάσει αρκετές ήμέρες από τότε που ή ώραία Κησίλη είχε προσληφθή στην ύπηρεσία του Ζάκ Φεράν κι' από την πρώτη στιγμή ή όμορφιά της είχε προκαλέσει άνόμους πόθους στον άσυνείδητο κύριό της.

Εκείνη, έξυπνη καθώς ήταν και πονηρή, άντελγήθη άμέσως τα πάντα και, όταν την έπομένη ήμέρα της προσλήψεώς της, τόν άκούσε να της ψιθυρίζει έπαινους στην όμορφη της, σκέφθηκε πως ήταν πειά καιρός ν' άφήση κατά μέρος την προσποιητή δειλία της και να πετάξη τη μάσκα...

— Κυττάζετε με καλά στα μάτια ; του έλεπε ή Κησίλη τολμηρά. Μολοντί φοράω αυτά τα ρούχα σας φαίνομαι για ύπηρετρια ;

— Τι έννοεις μ' αυτό ; ρώτησε με άπορία ο Ζάκ Φεράν.

— Κυττάχτε το χέρι μου ! Έκανε προκλητικά ή Κησίλη. Σας φαίνεται το χέρι αυτό συνθιγμένο σε χοντροδουλίες ;

Και έδειξε το έξαίσιο λεπτοκαμωμένο χέρι της.

— Κυττάχτε και το πόδι μου ! έπρόσθεσε σε λίγο. Μπορεί ποτέ μία ύπηρετρια να έχη τέτοιο πόδι ;

Κι' έδειξε και το κομψότατο πόδι της, έπάνω στο όποιο ο συμβολαιογράφος κόλλησε με πόθο το φλογισμένο βλέμμα του.

— Εγώ, συνέχισε ή Κησίλη, είπα στη θεία μου Πιτελέρ μονάχα όσα συμφέρουν. Δεν έξέρω τίποτε για την περασμένη μου ζωή. Νομίζει ότι θέλησα να μπω ύπηρετρια στο σπίτι σας... Κ' εγώ δέχθηκα, γιατί ήξερα ότι έδω δεν θα μπορούσε να με βρή κανείς.

— Όποτε κρύβεσαι ; φώναξε ο Ζάκ Φεράν, του όποιου ή κατάπληξς μεγάλωνε όλοένα. Και τί έκανες για να είσαι άναγκασμένη να κρύβεσαι ;

— Μερικές έρωτικές άμαρτίες.

Κι' έριξε στον συμβολαιογράφο ένα τέτοιο βλέμμα που τόν έκανε ν' άνατριχιάση δολόκληρος.

— Τώρα που έξερε το μυστικό μου, τον ρώτησε άμέσως κατόπιν, τί θέλετε να γίνη ; Θέλετε να έξακολουθήσω να είμαι σ' εσείς κύριος κι' εγώ ύπηρετρια ; Η μήπως νομίζετε ότι δεν είνε άσστό να έχετε μία ύπηρετρια όραία σαν έμένα ; Η μήπως α-έινε άσστό να έλλάξετε τις θέσεις μας και να γίνετε σκλάβος μου ; Έστω ! Σας θεσπάζω ότι προτιμάω αυτό το τελευταίο...

— Άλλά πάντα με τη συμφωνία να μη θγαίνω καθόλου από δώ μέσα και να με θεωρήτε σαν κόρη σας. Αυτό όσπόσο δεν θα σας έμποδίζει καθόλου να μου πείτε ότι με βρίσκετε όραία... Αυτή έλλωστε θα είνε και ή άταπειότητάς σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... Έκτος αν ή μορφή κι' ο διάβολος δεν με τρελλάνουν, πράγμα που μου φαίνεται άδύνατον, έφύσον θάχω έναν άγιο άνθρωπον σαν ε-σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... Έκτος αν ή μορφή κι' ο διάβολος δεν με τρελλάνουν, πράγμα που μου φαίνεται άδύνατον, έφύσον θάχω έναν άγιο άνθρωπον σαν ε-σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... Έκτος αν ή μορφή κι' ο διάβολος δεν με τρελλάνουν, πράγμα που μου φαίνεται άδύνατον, έφύσον θάχω έναν άγιο άνθρωπον σαν ε-σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... Έκτος αν ή μορφή κι' ο διάβολος δεν με τρελλάνουν, πράγμα που μου φαίνεται άδύνατον, έφύσον θάχω έναν άγιο άνθρωπον σαν ε-σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... Έκτος αν ή μορφή κι' ο διάβολος δεν με τρελλάνουν, πράγμα που μου φαίνεται άδύνατον, έφύσον θάχω έναν άγιο άνθρωπον σαν ε-σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

— Αυτή μόνο... Έκτος αν ή μορφή κι' ο διάβολος δεν με τρελλάνουν, πράγμα που μου φαίνεται άδύνατον, έφύσον θάχω έναν άγιο άνθρωπον σαν ε-σας.

— Αυτή μόνο ; είπε ο Ζάκ Φεράν, τραυλίζοντας.

—Λοιπόν, ή Κελαϊδίστρα έφυγε από το Βουκεβάλ ;

(Ακολουθεί)

ΑΣΓΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΣΑΟΥΤΟΝ

(Από τις περιπέτειες του Σέρλοκ Χόλμς)

Το μελαγχολικό εκείνο πρωί του Φεβρουαρίου ο Σέρλοκ Χόλμς έλαβε το εξής περίεργο τηλεγράφημα: «Έρχομαι άμέσως. Μεγάλη συμφορά! Μου λείπει ο έξω δεξιά. Παρουσία, αβριο απαραίτητη. — "Ουέρτον».

— Τι λές, Ουάτσον; μου είπε.
— Δεν καταλαβαίνω τίποτε! του απάντησα. Αύτως ο "Ουέρτον θα είναι δίχως άλλο κανένας τρελός!

— Πούξ ξέρει... Τίποτε δεν πρέπει να μ'ε εκπλήσσει, φίλε μου! Έκανε χαμογελώντας ο διάσημος ντετέκτιβ. "Ας περιμένουμε...

Κ' είχε δίκιο, γιατί κατά τις έντεκα ή ώρα παρουσιάσθηκε μπροστά μας ένας αδηριγός νέος, που έτρεφε από την ταρχή του και την ανυπομονησία του.

— Μίστρο Χόλμς, έσείς μόνο μπορείτε να μ'ε σώσετε! φώναξε στο φίλο μου. Είμαι ο "Ουέρτον, ο Τζακ "Ουέρτον, ο άρχηγός της ποδοσφαιρικής ομάδας του Καίμπριτζ. Αύριο έχω ένα μεγάλο ματς με την ομάδα της "Οξφόρδης! Θεέ μου! Θα τρελλαθώ! Φαντασθήτε ότι μου λείπει ο καλύτερος παίκτης μου, ο περίφημος έξω δεξιά Γκόντφρεϊ Στάουτον!... Είμαι χορμένος, μίστρο Χόλμς!...

— Μά τι έγινε; τον ρώτησε ο φίλος μου.

— Έξερανίσθηκα! φώναξε σπαρακτικά ο απαρηγόρητος "Ουέρτον. Χθές ήρθαμε όλοι στο Λονδίνο και μείναμε στο ξενοδοχείο «Μπέλβιου». Στις δέκα και μισή ο Γκόντφρεϊ Στάουτον ήταν στο κρεβάτι του. Τον καθησύχησα λοιπόν και πήγα κι' εγώ να κοιμηθώ... "Υστερ' από μια ώρα, όπως μου είπε κατόπιν ο θιρωρός, ένας άγνωστος με μαύρα γένια κι' όζορ πρόσωπο, έφερε ένα γραμμάτιον στον Στάουτον. Ο παίκτης μου μόλις το διάβασε, λιποθύμησε μπροστά στον θυρωρό! "Επειτα, όταν ανήλθε, ντύθηκε διασκεδάζον με την άγνωστη, που τον περιέμενε στην έξοδο! "Εφυγε για πάντα, μίστρο Χόλμς! "Ω, είμαι βέβαιος κι' αυτό!... Τηλεγράφησα παντού, στους γνωστούς μας, στους φίλους μας, χωρίς να λάβω καμιά είδηση. Ο Γκόντφρεϊ Στάουτον εξερανίσθη!... Πώς θα δώσω αύριο το ματς; Δεν μπορώ να τον αντικαταστήσω με κανέναν άλλο. Κανείς δεν συγκρίνεται με τον Στάουτον!... Μίστρο Χόλμς, βοηθήστε με να βρω τον Στάουτον!... Ούτε κι' ο λόρδος Μάουντ-Τζαίλς δεν ξέρει τί έγινε.

— Πούξ είχε αυτός ο λόρδος Μάουντ-Τζαίλς; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Ο θεός του! Έκανε ο "Ουέρτον. Ο βαθύπλοτος θεός του. Ο Σάουτον είχε δεφάνει κι' ο μόνος κληρονόμος του λόρδου Μάουντ-Τζαίλς, που είναι ο μεγαλύτερος φιλάργυρος της "Αγγλίας!...

— Περιεργή υπόθεση! ψιθύρισε τότε ο ντετέκτιβ.

Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς το μέρος μου.

— Τι λές, Ουάτσον; μου είπε. "Ερχίσαι μαζί μου ως το ξενοδοχείο «Μπόντλεϊ»!

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγη ώρα, κι' οι τρεις μας, θοισιάσαμε μέσα στο δωμάτιο του Γκόντφρεϊ Στάουτον που είχε εξαφανισθί μ' αυτόν τον τόσο μυστηριώδη κι' ανεξήγητο τρόπο.

Εκεί ο Χόλμς έμαθε από έναν υπηρέτη ότι ο περίφημος ποδοσφαιριστής, είχε λάβει το απόγευμα ένα τηλεγράφημα που τον έκανε να χλωμιάσει. "Αμέσως λοιπόν έγραψε μία απάντηση και την πήγε μόνος του στο τηλεγραφείο.

Πού έγραψε το τηλεγράφημά του; ρώτησε τον υπηρέτη ο ντετέκτιβ.

— Εκεί, σ' αυτό το γραφείο... του απάντησε εκείνος και του έδειξε ένα μικρό γραφείο στο βάθος του δωματίου του Στάουτον.

Ο Σέρλοκ Χόλμς έτρεξε άμέσως προς τα εκεί κι' άρχισε να εξετάζει τα στοιχεία. "Επειτα, κι' ένα χαμογελο θοιάμουν το έβαλε μπροστά σ' ένα καθρέφτη και διάβασε σε μία γωνιά του την εξής φράση: «...Για την αγάπη του Θεού! Μείνετε κοντά μας!»

— Αυτό είναι ενδιαφέρον!... ψιθύρισε ο ντετέκτιβ. Πολύ ενδιαφέρον!...

"Υστερα εξήτασε προσεκτικά όλα τα χαρτιά του ποδοσφαιριστού και χωρίς να χάσει καιρό πήγε στο τηλεγραφείο που βρισκόταν πιά πόρτα από το ξενοδοχείο, στη γωνιά του δρόμου.

— Δεσποτάς, είτε στην υπάλληλο. Χθές το απόγευμα έστειλα ένα τηλεγράφημα κι' επειδή δεν έλαβα καμιά απάντηση, φοβόμουν ότι ξέχασα να το υπογράψω. Μήπως μπορώ να βρω κάποιον;

Η υπάλληλος πήρε ένα μάτιο τηλεγραφήματα στα χέρια της.

— Σε πούν απευθύνεται; ρώτησε τον ντετέκτιβ.

— Εκείνος έκανε πως συγκέντρωνε τη μνήμη του και απάντησε: «Λοξά, ημθύρισε:

— "Η τελευταία λέξης ήταν: «Για την αγάπη του Θεού! Μείνετε κοντά μας!»

Η υπάλληλος βρήκε άμέσως το κείμενο.

— "Ορίστε, δίντε κι' εσείς, είτε στον Χόλμς. Δεν το έχει υπογράψει.

Ο ντετέκτιβ πήρε στα χέρια του το τηλεγράφημα, το έβλεπε και ματιά και χαμογέλασε παράξενα.

— Έχετε δίκιο... είπε στην υπάλληλο. Εύχαριστώ πολύ.

Σε λίγο, όταν γύρισε στο δρόμο, τον ρώτησε:

— Λοπόν; Τι νέα;

— Προσδεύομαι, φίλε μου, προσδεύομαι! μου απάντησε, ύστερ' από τώρα εμπρός!... Θα πάμε στο Καίμπριτζ!...

Είχε νυχτώσει πιά όταν φτάσαμε στην παλιά πανεπιστημιακή πόλη. Ο Σέρλοκ Χόλμς πήρε ένα αμάξι και πήγαμε στο σπίτι του διαπύλου Λέλι "Αρμστοργκ. Ο γιατρός αυτός, τύπος ασημένιου και ηχηρό στο στήθος, μ'ε δέχτηκε με μεγάλη ευφορία.

— Τι θέλετε; ρώτησε τον Χόλμς με περιφρόνηση, αφού πρώτα έκοψε με απάθεια το παστίγιο δίπλα του. Δεν μου άρεσε διόλου το αμάξιμά σας. Γιατί άνακατέψατε σε αυτός που δεν ε'ιναι ενδιαφέρον; Βεβαίως!

Πήγε μου σύντομα κι' έβλεπε, γιατί έχω ένα σωρό σπουδαιότερες ασχολίες.

— Σέρρετε τον Γκόντφρεϊ Στάουτον! τον ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

— Είναι στενός φίλος μου! του απάντησε ψυχρά ο παράξενος γιατρός.

— Σέρρετε πως εξηρανόσθη!...

Ο δόκτωρ Λέλι "Αρμστοργκ σηκωσε τοξ δόντις του απότομα.

— Λοιπόν, πού, έκανε, 'έν έβλεπε τίποτε. Έχω να λάβω είδηση του από πολλόν καιρό!...

— Περιεργό! Έκανε ο Χόλμς. Κι' έμωσ χθές το απόγευμα σ'εστειλε ένα τηλεγράφημα από το Λονδίνο!...

Ο Λέλι "Αρμστοργκ σπράχθηκε άπ' από τη θέση του, κατακλύζοντας από το θυμό του.

— Φύγετε από δω πέρα! φώναξε με λύσσα. Πηγαίνετε στο διάβολο!

Και μ'ε έδιωξε από το σπίτι του με τον χειρότερο τρόπο.

Φίλε μου, Ουάτσον, μου είπε τότε, στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς, σ'απ' από το λόγο μου πως πολύ γρήγορα θ' άνακατάσω αυτόν τον εξαφανισμένο κι' μ'ε ζητήση συγγνώμη... "Ας είνε τώρα! Πρέπει με κάθε τρόπο να βρούμε τον Γκόντφρεϊ Στάουτον!... Μά πως; Πως;

Απάντησε από το σπίτι του "Αρμστοργκ ήταν ένα παλιό ξενοδοχείο. Εκεί πέρα πιάσαμε ένα δωμάτιο που έβλεπε προς τον δρόμο κι' έτσι μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις του.

Φίλε μου, Ουάτσον, μου είπε τότε, στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς, σ'απ' από το λόγο μου πως πολύ γρήγορα θ' άνακατάσω αυτόν τον εξαφανισμένο κι' μ'ε ζητήση συγγνώμη... "Ας είνε τώρα! Πρέπει με κάθε τρόπο να βρούμε τον Γκόντφρεϊ Στάουτον!... Μά πως; Πως;

Απάντησε από το σπίτι του "Αρμστοργκ ήταν ένα παλιό ξενοδοχείο. Εκεί πέρα πιάσαμε ένα δωμάτιο που έβλεπε προς τον δρόμο κι' έτσι μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις του.

Φίλε μου, Ουάτσον, μου είπε τότε, στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς, σ'απ' από το λόγο μου πως πολύ γρήγορα θ' άνακατάσω αυτόν τον εξαφανισμένο κι' μ'ε ζητήση συγγνώμη... "Ας είνε τώρα! Πρέπει με κάθε τρόπο να βρούμε τον Γκόντφρεϊ Στάουτον!... Μά πως; Πως;

Απάντησε από το σπίτι του "Αρμστοργκ ήταν ένα παλιό ξενοδοχείο. Εκεί πέρα πιάσαμε ένα δωμάτιο που έβλεπε προς τον δρόμο κι' έτσι μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις του.

Φίλε μου, Ουάτσον, μου είπε τότε, στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς, σ'απ' από το λόγο μου πως πολύ γρήγορα θ' άνακατάσω αυτόν τον εξαφανισμένο κι' μ'ε ζητήση συγγνώμη... "Ας είνε τώρα! Πρέπει με κάθε τρόπο να βρούμε τον Γκόντφρεϊ Στάουτον!... Μά πως; Πως;

Απάντησε από το σπίτι του "Αρμστοργκ ήταν ένα παλιό ξενοδοχείο. Εκεί πέρα πιάσαμε ένα δωμάτιο που έβλεπε προς τον δρόμο κι' έτσι μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις του.

Φίλε μου, Ουάτσον, μου είπε τότε, στο δρόμο, ο Σέρλοκ Χόλμς, σ'απ' από το λόγο μου πως πολύ γρήγορα θ' άνακατάσω αυτόν τον εξαφανισμένο κι' μ'ε ζητήση συγγνώμη... "Ας είνε τώρα! Πρέπει με κάθε τρόπο να βρούμε τον Γκόντφρεϊ Στάουτον!... Μά πως; Πως;

Απάντησε από το σπίτι του "Αρμστοργκ ήταν ένα παλιό ξενοδοχείο. Εκεί πέρα πιάσαμε ένα δωμάτιο που έβλεπε προς τον δρόμο κι' έτσι μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε όλες τις κινήσεις του.

(Η συνέχεια στη σελίδα 240!)

Ο Σέρλοκ Χόλμς

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΠΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;... - ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Τι απαντούν οι δεσποινίδες και οι νέοι)

ΞΔ'

Η δις Τ. Τ. απαντά: «Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Με την δειλία μ'ας παιδούλας όπως εγώ, που δεν έχω κλείσει ακόμη τα 16 χρόνια μου, απαντώ εις τας ερωτήσεις σας. "Ιδανικός σύζυγος για μένα θα είναι εκείνος που θα αγαπήσω με διην μου την καρδιά, διότι άνευ της αγάπης όλα τα άλλα χαρίσματα και προσόντα είναι μηδέν. Μόνον η αγάπη μπορεί να φέρη την ευτυχία που τόσο ποθώ. "Όταν υπάρχει αγάπη τότε και ο γάμος θα είναι ευτυχής. "Ετσι σκέπτεται η παιδική μου φαντασία».

Η ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ Γ. (Γύθειον) απαντά: «Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Παρακολουθώ έπτά χρόνια η' αγαπημένα μου περιοδικά «Μπουκέτο» — «Οικογένεια» και περνά ευχάριστα τις ώρες μου. Τώρα τελευταία μάλιστα με τις απαντήσεις που στέλνουν οι διάφοροι αναγνώστες και αναγνώ- στρες είναι υπέροχα. Τι καλά που κάνατε μ' αυτόν τον διαγωνισμό. "Ετσι κάθε νέος και νέα εκφράζονται ελεύθερα για το "Ιδανικόν τους — αν και σήμερα πολύ λίγοι "Ιδανικοί άνδρες και

ίδες υπάρχουν. "Επειδή δέ κι' εγώ έχω το "Ιδανικόν μου, ο- πως κάθε νέα και δεν έχω έλ- πίδα να το βρω — γιατί είμαι πτωχή — μόνη μου, γι' αυτό το δημοσιεύω στο αγαπημένο μου «Μπουκέτο» ίσως με βο- ηθήσει αυτό. "Ιδανικός σύζυ- γος για μένα θα είναι ένας σο- βαρός νέος μέχρι 30 χρόνων, 170 κι' εγώ είμαι 22. Θέλω να έχη μία θεία καλή και άρ- κη πεποισία δηλ. να έχη 2500 — 3000 δραχ. μηνιαίως για να περνάμε καλά, να μ' αγαπά και να μ'ην ξενοχτά, να μ'ην πίνη, αν είναι δυνατόν, πο- τά κι' αν πίνη, να πίνη λίγο. Να μ'ην καπνίζει, ή να καπνίζει λίγο, να είναι ύγιης, ν' αγαπά την οικογένειά του, αλλά να μ'η έλλη περισσότερα από 4 παι- δία. "Όσον δέ για το χρώμα, το ίδιο μου κάνει ή εσπερός ή μελανούρος είναι. Πάντως να είναι συμπαθητικός κι' όχι απο- κρουστικός».

Η «ΣΦΙΓΞ» (Κρέσταινα — Ολυμπίας) μ'ας γράφει: «"Ιδανικοί σύζυγοι υπάρχουν άρκετοι, αλλά εγώ δεν έχω καμμίαν εκτίμηση εις αυτούς τας συζύγους, διότι αυτοί δεν διαφέρουν από τα ζώα. Έχω δηλαδή την γνώμη ότι η σύζυγος πρέπει να είναι "Ιδανική, ο δε σύζυγος να έχη επιβάλλον άνδρικών και να μ'ην ανέχεται την ψευ- τιά και την υποκρισίαν της συζύγου του. Σ'αν κορίτσι και έγω ήθελο να πάρω έναν άνδρα που να είναι έξυπνος, τίμιος και ήμερος να μ'αγαπά και να με εκτιμά όπως θα τον αγαπά και θα τον εκτιμά και εγώ».

Η δις «ΙΟΕΣΣΑ» μ'ας γράφει: «Αγαπητό «Μπουκέτο». "Ιδανικόν σύζυγον θεωρώ εκείνον τον ανθρωπο εις τον οποίον σε κάθε λέξη του να βρίσκω την ευ- χία, σε κάθε ματιά του να βλέπω το Θεό».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Αλλαι απαντήσεις.

Από της 20ης Σεπτεμβρίου ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναίκων Φορε- μάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Σου- ταγμα — Μητροπόλεως 14α. — ΑΘΗΝΑΙ.

ΝΔ'

Ο κ. ΓΕΩΡΓ. ΓΑΛΑΚΟΣ απαντά: «Η "Ιδανική σύζυγος πρέπει να συγκεντρώνη τα έξης προτερήματα: Να είναι άρκετά μορφωμένη, διά να δυνηθί άνδριον να μεταδώση την μόρφω- σίν της και εις τα παιδιά μας, να είναι ευγενής, να έχη τρυφερή καρδιά, να με αγαπά και να με σέβεται σαν φίλον της και όχι σαν άνδρα της. Μία τέτοια γυναίκα ή καρδιά μου ζητά».

Ο κ. ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΟΥΚΑΣ (Ηράκλειον - Κρήτης) γράφει: «"Ιδανικός σύζυγος! Μά υπάρχει ένα τέτοιο φρούτο σήμερα; Πρώτος άνδρας συνήτησε στη ζωή του αυτό το διαμάντι; Σ'ας έρωτώ. Και σ'ας απαντώ: Κανείς! Μήπως κάνω λάθος; Πάν- τως «"Ιδανική» σύζυγος θα είναι εκείνη που θα αγαπήσω. Μικρο- λας, παχουλή, άμορφούλα, συνομήλική μου, συμπατριώτισά μου. Μόνο μ' αυτήν θα περάσουμε ζωή χαρισάμενη».

Ο κ. ΗΛΙΑΣ ΛΑΘ... (Καλάμια) μ'ας γράφει: «Για να συναντήση, για να βρη κανείς "Ιδανική σύζυγον τον 20όν αιώνα είναι άπολύτως ά- δύνατον. Την γυναίκα έν τού- τοις που πρόκειται να πάρω την θέλω να είναι πρώτον ή- ρική. Ψυροση, με μαύρα κα- τσαρά μαλλιά, μαύρα μά- τια, μετρίου άναστήματος και ηλικίας όχι άνω των 20 έτών, ούτε και κάτω των 16. Να είναι δηλαδή μία σωστή κουκλίτσα και να είναι πάντα νόστιμη και χαρπυή, να μ'ην λυτρεύη, να μ'η λαχταρά τί- ποτε άλλο παρά έμένα και το σπίτι της. Και κυρίως να μ'ην είνε "ηλιάρα, γιατί ή ζή- λεια μπορεί να δημιουργήση πολλά κακά».

Ο κ. ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΛΙ- ΓΝΟΣ (Αθήναι) μ'ας γρά- φει: «Θα θεωρήσω τον έαυτό μου πολύ ευτυχή, αν ή μέ- λουσα σύζυγός μου έχη τα τρία καλύτερα προτερήμα- τα: Τον καλή καρδιά, τον να είναι λίγο μορφωμένη και τον να είναι νόστιμη. Ήσυχη ή με- λαχρομή, δεν με ενδιαφέρει. Αυτά τα τρία μου άρκοουν. Τώρα έαν, σαν άνθρωπος κι' αυτή έχει μερικά ελαττώμα- τα, είμαι βέβαιος ότι θα ευ- ρω τρόπον να της τα εξαλείψω και να την κάνω τελείως "Ιδανι- κή. Έγώ δεν συμφωνώ με μερικούς που λένε ότι η γυναίκα έσ- χαρπύρας δεν διατρέφεται. Έγώ αντίθετος έχω την γνώμη, ότι όλες ή γυναίκες και πρό πάντος ή "Ελληνίδες έχουν τόνον ευμετάβλητον χαρακτήρα! Δοτε μπορούν να γίνουν όλες "Ιδανι- κές, όταν οι άνδρες των έξερουν να τους φέρνουν καταλληλώς. "Εχω πεποθήσει στη γνώμη μου αυτή, διότι έχω πολλά παρα- δείγματα από έγγαμους φίλους μου, οι οποίοι παντρεύτηκαν γυ- ναίκες που δεν είχαν καμμία σχέση με τον "Ιδανισμόν και τώρα έχουν γίνει πρώτης τάξεως νοικοκυρές. Αυτή είναι ή ταπεινή μου γνώμη, ή οποία γράφεται έν μέσοι πάσης και πριονιού, μέ- σα στο φτωχό μου μαρκαγκούκι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Αλλαι απαντήσεις.

Εγώ δεν συμφωνώ με μερικούς που λένε ότι η γυναίκα έσ- χαρπύρας δεν διατρέφεται. Έγώ αντίθετος έχω την γνώμη, ότι όλες ή γυναίκες και πρό πάντος ή "Ελληνίδες έχουν τόνον ευμετάβλητον χαρακτήρα! Δοτε μπορούν να γίνουν όλες "Ιδανι- κές, όταν οι άνδρες των έξερουν να τους φέρνουν καταλληλώς. "Εχω πεποθήσει στη γνώμη μου αυτή, διότι έχω πολλά παρα- δείγματα από έγγαμους φίλους μου, οι οποίοι παντρεύτηκαν γυ- ναίκες που δεν είχαν καμμία σχέση με τον "Ιδανισμόν και τώρα έχουν γίνει πρώτης τάξεως νοικοκυρές. Αυτή είναι ή ταπεινή μου γνώμη, ή οποία γράφεται έν μέσοι πάσης και πριονιού, μέ- σα στο φτωχό μου μαρκαγκούκι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Αλλαι απαντήσεις.

Από της 20ης Σεπτεμβρίου ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναίκων Φορε- μάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Σου- ταγμα — Μητροπόλεως 14α. — ΑΘΗΝΑΙ.

Από της 20ης Σεπτεμβρίου ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναίκων Φορε- μάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Σου- ταγμα — Μητροπόλεως 14α. — ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αδόλοτος υπερτίμηση των παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

Η όπο των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιοματός κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματοσήμα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.

Πολλοί αναγνώστες των επαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα διελθία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν έπρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους απαντώμεν ότι υπάρχουν δύο τρόποι: Η να μας στείλουν τα διελθία των και 8 δραχμάς δι' έκαστον διελθίον και να τους τα στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το υποπρακτορείον των εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτήσουν ασφαλώς.

ΠΑΡ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Θεσσαλονίκη. — Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Είμαι κι' εγώ ένας από τους ταπεινούς σου αναγνώστες και σε διαβάω από δεκαπέντε ετών παιδάκι και καμιά φορά έως τώρα δεν σ' έχω εννοήσει, άλλ' επειδή τώρα ενηλικιώθη κι' έχω αρκετάς γραμματικές γνώσεις και προ πάντων εις την ποίησιν και τοῦτο χάρις εις τὸν ἐνέτερον περιοδικόν και εις τὴν ἀνάγνωσιν συγχρόνων ποιητῶν, ἐπειδὴ δὲ θέλω διὰ τῆς τριτῆς ἐμπειροῦ τὸ πτωχικόν μου τολάντο ἔκριναι καλὸν ὅπως σὺ ἀποστέλλῃς κάποιον-κάποιον μ' ὀνόματι αὐτοσχεδῶν ποιημάτων μου μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως γίνουν δεκτά εις δημοσιεύσιν· ἐάν θεαίως θεωρηθῇ κατὰλληλος παρ' ἡμῶν».

Δυστυχῶς τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ. Πρωτόλεια μᾶλλον και ἰδοῦ:

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Γλυκοφῆγγει και σβύνουν τ' ἀστέ-
(ρια
τὰ πούλια και κελαιδοῦνε
και σ' ἐμένα κόρη αἰθέρια
πάρης λόνους στὰ στήθη δο-
λοῦνε

Γιατί πάλι μπροστά μου σὲ εἶδα
και μὴ θυμῶς ὄνειρο πλάνο
μιά φρικτὴ τῆς ζωῆς μου σελίδα
ποὺ μοιροῦσα γιὰ σὲ νὰ πεθάνω
Τὴν ματιά σου ζητῶ ν' ἀπορήγω
μὰ μὴ δύναμι μ' ἔλκει ἐμένα
και μὴ λείπει πῶς πάντα κοντά σου
ἡ καρδιά μου ἀνῆκει σὲ σένα.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

«Αχ! Πόσο ἔλαψα κι' ἐγώ
γιὰ μὴ χωριστατοῦλα
ποὺ εἶχε μάτια καστανά
και ὄνομα Ἀνθούλα
«Αχ! Πόσο ἔλαψα κι' ἐγώ
γιὰ μὴ προσφυγοῦλα
χόμο ἕνα μου δάκρυ κύλισε
κι' ἔγινε θροῦσούλα.
Κι' ὅταν σὲ λίγο πέταξε
Τ' ἄστρο τ' ἀγνῆτο.
Τὸ δάκρυ μ' ἔγινε αἰμός.
«Αχ! και πάλι στὸν οὐρανό.
Πρέπει συνεπὶς νὰ διαβάσετε πολὺ
ἀκόμη. Και νὰ μὴ διάλεθε νὰ δημο-
σιεύσετε τὰ ἔργα σας.

Γ. — ΙΒ. — ΑΕ. Ἀμαρουσίου. Τὸ
διηγημά σας ὅχι ἐπιτυχές. Ἐνθυμί-
ζει σχολικὸν ἀναγνωσμετάριον. Νὰ ἡ
ἀρχὴ τοῦ:

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρή-
γορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόν-
τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Μεταχειριζοσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδὸν-
τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τις
κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς ποὺ φοβεῖσθε νὰ γελάσετε,
μάθετε ὅτι τὰ θαμὰ και κίτρινα
ὀνόματα μετασχηματίζονται ἀ-
μέσως σὲ κάτασπρα και γυαλιστε-
ρά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις
εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδι-
κῆτα. Ἐνὰ μόνον βούρτσισμα μὲ
ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήφρας
θὰ σὰς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότη-
τος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέ-
μας. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεῖ
συστατικά πρώτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν
αὐτῶν.

Μὲ μὴ καταληκτικὴ ταχύτητα
τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μὴ και-
νούργια λάμψη και λευκότητα ποὺ
δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ
ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε οεῖς ἡ ἰδι-
ες τὸ καταληκτικὸν ἀποτέλεσμα
εἰς ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιήσατε τὴν
ὁδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, J. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗ-
ΜΑΤΑ. — ΚΥΝΗΤ ΣΤΗ
ΣΟΥΜΑΤΡΑ

(τοῦ Ἀν. Τσοῦ)

Ἀναμνήσεις εἶνε γὰρ
κυνῆδες, και μάλιστα κυνῆ-
δες ἀγρίων θηρίων, ἃ ἐξ ἡ
κυνῆς παλὰς περιπέ-
της τῆς ζωῆς του ποὺ περνοῦ-
σε.

— Γιατί ἐσὺ, μπάριμα - Ντὺν, δὲν μὰς διηγῆσαι τίποτε ποὺ ἀκού-
σα ἐξ ἡς νὰ μὰς διηγῆσαι πολλά;

Χωρὶς πολλὰς δυσκολίας ὁ μπάριμα - Ντὺν μὰς ἀπαντᾷ:

— Καλὰ ἀφοῦ τὸ θέλετε θὰ σὰς διηγῶ κι' ἐγὼ μὴν κυνηγῶ

μου περιπέτεια, τὴν μόνον ποὺ ἔ-
μοῦμα τόσο καλὰ και ἡ δὲ
τόσην ἐντύπωσιν μοὶ εἶχε, και
θὰ τὴν θυμῶμαι ἔστω και νὰ
χῶμαι χρόνῳ.

Και συνεχῶς ἡρώτας τὴν

πίπτα του συνεχῶς:

— Λοιπὸν ποὺ λέτ' ἀκού-
τε ποὺ μοὶ συνέβη ἡ περιπέτεια
ποὺ θὰ σὰς διηγῶ θὰ ἴσως μὴ
ἴσῃ 25 ἐτῶν. Εἰς αὐτὴν, ποὺ
στὴν Πάλεγγη τὴν πρωτεύου-
σιν τῆς Σουμάτρας, γὰρ κυνηγῶντες
σκοποῦς. Ἡ Σουμάτρα εἶνε ἡ
εἰς ἀγρίων σχεδὸν κατὰστατος μὲ
πολὺν δόλονος λενοῦς ἐπ' αὐτῇ.

Ἡ Σουμάτρα εἶνε μὴ μόνον
νῆσος νοτιοανατολικῆς τῆς Ἰνδίας
και ἀνήκει εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος
Σοῦνδας, τὸ ὅποιον μετὰ τὴν
χιταλάου τὸν Μολούκας νῆσους
ἀποτελοῦν σήμερον τὰς Ἰνδονη-
σίας. Ἰνδίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν
Μπατάβια ἐπὶ τῆς πρωτεύουσας
μὲνης γῆσου Ἰάβας. Ἐπὶ αὐτῇ
τὸ τὸ Ἀρχιπέλαγος ἔστιν ἡ
ἀφρόνεια τῆς ζωῆς, λενοῦς
και ὁνὸς τοῦ καὶ καὶ.

Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβωμε
τί γράφετε διηγήματα μὲ τόσο
ποθέσεις. Ἐχετε ἴσως τὴν ἐξ
ζούγκλας; Κι' ἐκείναι σὺν τῇ
γνώσει ἐντελὴς τὴν τέχνην καὶ
φειν. Διαβάσατε λοιπὸν κι' ἐπεὶ
θάβετε πολὺ, γὰρ νὰ μάθετε νὰ
φετε ὁρθῶς πρῶτα-πρῶτα.

Δ. Κ. Κηρύσιον. — Ἀντὶ τῆς
ἀπαντήσεως, αὐτὸ σημαίνει ὅτι
ποῖματά σας δὲν ἐλπίσαν. Ὅτι
γιὰ τὰ σημερινὰ σας, ἔχουν καὶ
ποῖμα ὅτι εἶνε ἀπὸ καὶ καὶ
ὅχι δημοσιεύσιμα. Κοιτῆ ἡ ἀπο-
ταῖς κ' ἡ συγχωρεῖα σας ὅτι
δεμένη, δὲν θὰ ἐπείσῃ.

Μ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΗΝ. Ἰδού.
Τὸ διηγημά σας ἀπὸ τὴν κατὰ
νο. ἔχ' ὅς θέμα δι' ἐλπίσαν ὅτι
πεκτείνεται πολὺ αἰ ἀπὸ τῆς
γραφῆς.

Χ. Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ. Κίρην.
Δυστυχῶς παρὶς τὴν ἀνταρ-
προσέβια μὲν τῆς ἀπορίας ἐλπίσαν
ἀπαντήσεως γιὰ τὴν ἀνταρ-
Συνεπῶς ἡ δικὴ σας δὲν θὰ
ὑπ' ὄψιν.

ΑΡΣΑΝ καὶ Φ. Χ. Ἐλκόν.
Σὰς παρακαλοῦμεν στὴν ἀνταρ-
μας πρὸς τὴν προσηγορίαν αὐτῆς.

Εἶνε τὰ ὡραία παιχνίδια
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

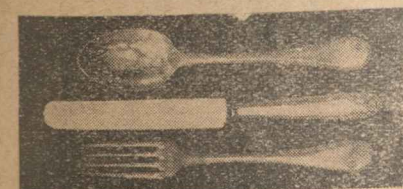
ΑΤΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΡΜΟΥ 74-ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΣΤΑΔΙΟΥ
45

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΛΕΩΦ. ΜΙΑΟΥΛΗ 40

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΟΙΚΙΑΚΩΝ - ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΩΝ - ΜΑΓΕΡΙΚΩΝ - ΣΚΕΥΩΝ

ΥΑΛΙΚΑ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
ΠΟΡΣΕΛΑΝΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ
ΑΛΟΥΜΙΝΙΑ
ΕΜΑΤΕ

ΟΤΙ ΝΕΟΝ ΕΙΣ ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΑΣ

ΛΑΜΠΑΣ - ΠΟΛΥΦΩΤΑ

ΜΠΙΜΠΕΛΟ - ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Αποκλειστική Αντιπροσωπεία
δίσκων γραμμοφώνων
ΟΔΕΟΝ

πλουσιωτέρα
συλλογή των
τελευταίων

μοντέλων

γραμμοφώνων

από

Δρ. 900 και άνω

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ

CAPTAIN

LORENS

ΜΗΧΑΝΑΙ

MINERVA

CAPTAIN

LORENS

ΜΗΧΑΝΑΙ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΝΙΚ. ΧΟΥΒΑΡΔΑ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ - ΓΑΜΒΕΤΤΑ

ΠΑΡΕΧΕΙ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΤΙΜΑΙ - ΛΟΓΙΚΑΙ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ - ΑΓΓΛΙ-
ΚΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΠΑΛΤΑ - ΚΑΜΠΑΡΝΤΙ-
ΝΕΣ ΕΤΟΙΜΕΣ καί

ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ, ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΓΡΑΒΑΤΤΕΣ κλπ.

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ,
BRITANNIA OLYMPIA
LYTETIA

ΔΙΣΚΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ Ε-
ΤΑΙΡΕΙΩΝ

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΝ

VANISHING CREAM - COLD CREAM LEMON CREAM DE
JOHN'S

Εἶνε τὰ καλλυντικά, τὰ ὁποῖα χάρις στήν ἀπα-
ράμιλλη ποιότητά των, χρησιμοποιούνται ἀποκλει-
στικῶς ἀπὸ ὅλες τίς κυρίες καὶ δεσποινίδες ποῦ
ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ γιὰ τὴν ὠμορφιά των.

Πωλοῦνται σὲ ὅλα τὰ καλὰ μυροπωλεῖα, φαρ-
μακεῖα καὶ στὰ μεγαλύτερα ἐμπορικὰ καταστήματα

Τ Ε Α

ΓΥΝ. ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΛΕΟΧΑΡΟΥΣ 9
(ΠΑΡΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ)
Α' ΠΑΤΩΜΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Αθηνών-Πειραιώς πρὸς
εὐκολίαν τοῦ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ:

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσσαλίας ἀριθ. 110.
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυιάλη καὶ Καλλιθέας.
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδ. Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠΑΣ.
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδ. Πειραιῶς 79 (πλησίον λογαριασμοῦ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγ. Τριάδα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρὰς Στοᾶς ἀριθ. 55.
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Παλ. Νέας Κокκινιάς Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι μὲ τὸ πλησιέστερον συνδικατικὸν τε-
ράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοτητα τῆς
μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ἂν βαφαὶ ARTI δὲν φθείρουν τὰ
φορέματα. Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ
διακρίνονται ὡς βαμμέ-
να μόνον ἂν τὰ βάψετε μὲ ART

ΜΟΔΕΣ
ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΩΝ
Διαρκὲς εἰδήσεις
TOILE/
CRÉQUI/

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ
Φθινόπωρον. Ἐποχὴ τῶν εὐ-
κτιῶν, δὴ τὰ βράδια τοῦ ΚΑΛΕΣ
σὲ τιμὰς ἀπιστέωτος φθινο-
πώρου. Ταγιέρ τὰ πλέον ἁπλοῦς. Με-
ροῦλε τὰ διαγώνια. Ἐπὶ ἁπλῶς
καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καὶ ἐπὶ
τὰ εἶδη πλεκτικῶν. Ἐπίσης
φάσματα μὲ τὸν πᾶν διὰ Ταγιέρ
ζέρσεφ καὶ Μπαρκέ. Πόλυς
χονδροειδὴ καὶ λιανικὴ Ὀλοὶ σὲ
ΦΘΗΝΕΙΑ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΠΟΥΔΡΑ
ΣΕΡ
Emile
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α
ΑΘΗΝΑΙ

Κάλτσες - κυλόττες - Γάντια - Τσάντες
Κασκορά - Κομβία - Ἀγκράφ - Ἀνθη
καὶ ὅλα τὰ ψιλικά σας.
"ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ,"
ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 16 ΤΗΛ. 21595

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλιῆς	ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΟΛΥΜΙΚ ΚΑΙ ΝΤΟΡΜΕ'Ι ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45	ΤΜΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΑΡ. ΤΗΛ. 25515
---	--	---

ΜΙΑ ΝΕΟΝΙΜΦΟΣ
της Chatojhis
λέγει μὲ
ποῖον τρόπον
θὰ σαγηνεύσῃτε
τοὺς ἄνδρας
"Ἦμουν ἀπελπισμένη. Ἀλλὰ νῦν
ἐκκαμν πλουσίους γάμους καὶ
ἦσαν εὐτυχεῖς. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμ-
μίαν πρότασιν. Μία Ταγγάνα μὲ
ἐπληροφόρησεν ὅτι μαραμμένη ὀψις,
γυαλιστερὴ μύτη καὶ λιπαρὰ ἐπι-
δερμὶς, ὅπως ἡ ἰδική μου, ἠνάγκα-
ζαν τοὺς ἄνδρας νὰ ἀπομακρύνων-
ται. Μὲ συνεβούλευσε νὰ δοκιμάσω
τὴν πούδρα Τοκαλὸν μὲ Mousse de
Crème. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε σχε-
δὸν μαγικόν, τελείως διαφορετικόν
ἐκείνου τῶν ἄλλων εἰδῶν πούδρας,
τῶν ὁποίων ἔκαμνα χρῆσιν. Κάθε
ἴχνος γυαλάδας ἐφυγεν, οἱ διεσταλ-
μένοι πόροι ἠλαττώθησαν καὶ νῦν
ὀψις μὰτ ἐνεφανίσθη θαυμασίως ὁ-
ραιότητος, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὴν καρ-
διά τῶν ἀνδρῶν νὰ σκιρτᾷ. Μία μόν-
ον ἐπίθεσις πούδρας διαρκεῖ καθ' ὅ-
λην τὴν ἡμέραν ἢ ὅλην τὴν νύκτα,
ὅπου καὶ ἂν ἐφρίσκωμαι, ὅτι καὶ
ἂν κάμω. Εἶμαι βέβαια ὅτι κάθε γυ-
ναῖκα ἡμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἀμέσως
χάριν πρὸ σαγηνευτικῆν, μεταχειρι-
ζομένη πούδρα Τοκαλὸν μὲ Mousse
de Crème. Γεν. Ἀντιστ. Α. Π. Ρε-
μπουζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθ-
ῆναι.

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
Μ. ΓΑΛΛΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ-
ΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
150)ο - 250)ο

Σὲ ὅλα τὰ εἶδη Κρύσταλλα,
Μαχαιροπήρουν, Σερβίς Κρυ-
στάλλινα, Ἐπάργυρα εἶδη,
γιὰ δῶρα, Γάμους καὶ ἑορ-
τάς.

Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐδέποτε
ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν τῶν φο-
ρέματων σας.

**ΠΡΟΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ
ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ**

"Ὅσον διὰ τὸ βάψω τῶν
χειλέων, σὰς συνιστῶμεν τὸ
Κραγιὸν

"NELSON"

Εἶνε ἐξαιρετικῆς ποιότητος
καὶ μεγίστης διαρκείας, δια-
τηρεῖ τὰ χεῖλη μαλακὰ καὶ
δροσερά.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ
καταστήματα

Τὰ φορέματά σας μόνον
ἂν τὰ βάψετε μὲ:
δὲν θὰ ξεβάψουν ποτὲ **ART**

Δόκτωρ Ι. ΠΕΚΡΑΜΕΝΟΣ. Θεραπε-
τεὶ διὰ τῆς Ὁμοιοπαθητικῆς θύλων τῶν
νοσημάτων χρονίων καὶ ὀξείων εἰς
ὅλας τὰς ἡλικίας. Λεωφ. Ἀλεξάνδρου
205. Τέρενα Ἀμπελοπόλεως.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΗ & Θ. ΒΡΑΝΑ

ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ 10

ΚΟΥΚΛΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ
LUXE ΔΙΑ ΣΑΛΟΝΙΑ
ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ
ΝΥΚΤΟΘΗΚΕΣ
ΜΑΞΙΛΑΡΑΚΙΑ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗ Ν ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ
ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας). Τηλέφ. 21 590

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Όπως πάντοτε σὲ κάθε ἐποχῇ, τὸ
ἴμα ΑΚΡΟΠΟΛ σὰς παρουσιάζει τὰ
πλὺτερα καὶ μοντέρνα ὑφάσματα ἑτοι-
μα διὰ τὴν χειμερινὴν αἰτὸν παρέλαβε
εὐγάλας ποσότητας καὶ πωλεῖ μὲ μεγά-
λς ἐκπτώσεις.

"Ἡτοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
ορέματα Μπλανζέ	> 50
ορέματα Μπουζλέ	> 60
ορέματα Κλοκέ κτλ.	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΩΝ

Γαλὰ Σπόρ διπλόφαρδα	Δρ. 70
Γαλὰ Σπόρ μπλανζέ	> 100
Γαλὰ Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Γαλὰ Σπόρ χιονέ	> 130
Γαλὰ Σπόρ ἑξαστῶ	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Γαλὰ Τουαλέτας σκέτα	Δρ. 140
Γαλὰ Τουαλέτας μπουνζέ	> 160
Γαλὰ Τουαλέτας κλοκέ	> 180
Γαλὰ Τουαλέτας κλημλὸ	> 200
Γαλὰ Τουαλέτας Νιρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά
ἰς πλοῦσαν ἀλλογὴν καθὼς καὶ με-
γάλην ποικιλίαν εἰς λευκὰ διὰ Νυφικὰς
τουαλέτας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμαὶ Ἐργο-
τασίου). Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ 8ρ.
8.-65-80-90-100-12". Ἰδιαίτερος
ἀς συνιστῶμεν τὴν λεπτὴν καὶ στερεάν
εἰσώστην κάλτσα ALMA τῶν 195 μὲ
ρ. 150 τῆς ὁποίας εἰμεθα Γενικοὶ Ἀν-
τιπρόσωποι.

Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ ρ.
0-25-40-50- κτλ. Πρὸς τὸ συμφέ-
ρον σας ἐπισκεφθῆτε τὴν Ἐκθεσίμ μας.
Γροσσοχὴ ἀκριβὴ Διευθύνειν μας βλέπετε
Κίμα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἐργοῦ 18Α

ΜΑΤΙΤΕ
VANISHING
Η ΝΕΑ ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ

- Απολύτως μὴ ἁπλοῦς
- Τρέφει καὶ ἀποκαθάρ-
ζει τὴν ἐπιδερμίδα
- Σφίγγει τοὺς πόρους
- Ἰδεώδης βάσις διὰ τὴν
εἶδη καλλυπτικῶν
καὶ τὴν πούδρα

L.T. PIVER
PARIS

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ

Θ. ΜΟΥΡΙΑΔΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 4^Α

ΕΧΕΤΕ ΣΥΜΦΕΡΟΝ!!!
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Παλὰ ἑτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ

ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ
ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

20 Εὐαγγελιστρίας - Περιχέου 58

Παρέλαβε τὰ τελευταῖα μὲντα καὶ
ὑφάσματα τῶν καλυτέρων οἰκῶν ΠΑΡΙ-
ΣΙΩΝ καὶ ἀναλαμβάνει πρὸς ἐξυμπρέ-
τησιν τῆς πολυπληθοῦς τοῦ πελατεῖα μὲ
τῆς καλυτέρας τιμᾶς τὴν ἐκτέλεσιν
ἀσασθητὸς παραγγελίας.

ΡΟΜΠΕΣ ΑΠΟ ΦΑΝΕΛΛΑ

ΦΑΝΤΑΖΙ ΑΠΟ ΔΡΧ. 175

ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ ΥΦΑΣΜΑ

ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΑ 475

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ ΥΦΑ-

ΣΜΑ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΑ 850

ΠΑΛΤΑ ΜΕ ΓΟΥΝΕΣ ΥΦΑΣΜΑ

ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΑ 950

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ 550

ΤΑΓΙΕΡ ΜΑΛΛΙΝΑ 150

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ 450

ΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΖΑΚΕΤΕΣ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΑ ΑΠΟ ΓΟΥΝΑ 950

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 250

Ἄλλα τὰ εἶδη γυναικικῶν μὲ τιμὰς
ἀσυναίσθητους.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΑΧΕΙΑ

GEORGE

Γεν. Ἀντ.)πος καὶ Διαρκὴς Παρακαταθήκη
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-918

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΥΡΙΕΣ-ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν
καὶ αὐτὰν ἀκόμη τῶν πλουσιωτέρων, μαζὺ μὲ τὴν ἄλλην μόρφωσιν ποὺ
λαμβάνουν ἀκολουθοῦν ἐπὶ ἀρχετὰ χρόνια μαθήματα οἰκοκυριακῆς. Δὲν
ἐπιτρέπεται σήμερον μιὰ κυρία τῆς καλῆς τάξεως, νὰ ἀγνοῇ κοπτικὴν
καὶ ραπτικὴν καὶ νὰ καταφεύγῃ καθε μέρα στὴν μοδίστρα τῆς καὶ γὰρ
καὶ πρὸ παραμικρὰ ραφίματα τῆς.

Ἡ ἀτίμητος βασίλισσα τοῦ Βελγίου Ἀστριντ, Σοφία Λουίζα, ἡ
ἡμέτερα ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πριγκίπισσα, ἔγινε σύζυγος τοῦ Βασιλέως
τοῦ Βελγίου γιὰτὶ ἐγοήτευσεν τὴν πενθεράν τῆς, ὅχι μόνον μὲ τὴν ὀ-
μορφίαν τῆς καὶ τὴν χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν οἰκοκυρικὴν τῆς. Γιὰτὶ ἡ
πριγκίπισσα Σοφία Λουίζα ἔκοβε μόνη τῆς καὶ ἔρραβε τὰ φορέματά τῆς.

Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα στὰ διάφορα κράτη αἰσθάνονται
τὴν ἀνάγκην νὰ διδασθῶν τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν, δὲν ἐπιτρέπεται
ἐν τῇ ἑλλάδι τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν νὰ ἀγνοοῦν
τὰ κορίτσια καὶ νὰ ράβουν τὰ φορέματά τους, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν
αὐτῶν καὶ νὰ καταφεύγουν καθε τόσο στὴν μοδίστρα.

Γιὰτὶ ἐὰν συμβουλευθῶμε τῆς μητέρας μαζὺ μὲ τὴν ἄλλην μόρφωσιν
ποὺ δίδουν στὰ κορίτσια τους, νὰ τὰ στέλνουν νὰ διδάσκονται καὶ τὴν
κοπτικὴν, πράγμα πολὺ εὐκόλουν σήμερον.

Ἡ καλλιτέχνις μοδίστρα κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ἐπὶ τῆς ἐπιτηδὸς Σχολῆς Κοπτικῆς ἐντὸς τοῦ Καλλιτεχνικοῦ τοῦ οἴκου
ΣΥΝΤΑΓΜΑ-ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 14α, καὶ ἀναλαμβάνει δειπνῶν καὶ
καταρτίζῃ τελείως καθε δεσποινίδα ἡ κυρία εἰς τὴν κοπτικὴν κατὰ
τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ γεωμετρικὴν, ποὺ πολλὰς μοδίστρες ἀκόμη
σήμερον ἀγνοοῦν.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Τὸ γαλβανικὸν δακτυλίδι θεράπυει τοὺς ρευματισμούς, ἰσχυαλγίαν, ἀϋπνίαν, νευραλγίαν, ἀρθρίτιδα καὶ ὅλας τὰς νευρικές διαταραχάς τὰς προκαλουμένας ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος ὡς π. χ. ἐξανθήματα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος, περιπλοκάς διαφόρους, βαρεῖς ὀφθαλμούς καὶ γενικὴν ἀτονίαν προερχομένην ἀπὸ ἀκαθαρσίαν τοῦ αἵματος. Δύναται ἰὰ χρησιμοποιεῖται εἰς οἰανδήποτε χεῖρα ἢ δάκτυλον. Τὸ μυστικὸν τῆς θεραπευτικῆς ἰδιότητος τοῦ γαλβανικοῦ δακτυλιδίου συνίσταται εἰς τὸν ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ, τὸν μέγανον ἰατρὸν τῆς φύσεως.

Πωλεῖται ἐπὶ ἐγγυήσει, δηλ. ἡ ἀξία του (Δρχ. 300.—) ἐπιστρέφεται εἰς τὸ ἀκέραιον ἐάν ἐντὸς μηνὸς ὁ πάσχων δὲν θεραπευθῇ. Γράψατε εἰς τὸ γραφεῖον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 26 (Ἀθήναι). Τηλέφωνον 23-273.— ἀποστέλλοντες τὸ μέτρον τοῦ δακτύλου σας.

Εἰρηναίος πάσης φύσεως. Ἀποστήματα, ὁδονόγους, ψευδανθράκας, πληγὰς, κηρώδη ἔλκη, φλεγμονὰς, ἑλκῆρα, συρίγγια, ἐγχεύματα, δερματικές παθήσεις, ἑγκεκριμένον παγεσώμα, μετὰ βραδείων, ἐπαινῶν, ἐπιστημονικῶν γνωματεύσεων ἱνστιτούτων, καθηγητῶν, ἰατρῶν κ.λ.κ. Θεραπευτικὴ ἀνάνθησας, ἀνώδυ-σας, τοξικὴν ἐκδήλη. Ἡ δόσις καὶ ὁδὸς ἐκλήσσει. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακοπορεῖα.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ILOX S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΦΘΑΣΕ!... ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα βάλσατε μόναι σας τὰ περσινὰ σας φορέματα μὲ τὰς ἰδιώδεις Γερμανικὰς βαφὰς ARTI καὶ θὰ γίνοντο καινούργια καὶ μερόδρα καὶ οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα. Δὲν εἶνε ρεκλάμα· εἶνε πραγματικότης. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῇτε. Αἱ βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβά-φουν οὔτε καὶ ἐπιφέρουν στὸ φόρεμα τὴν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε δὲ-μῶς νὰ δέχεσθε νὰ σας δίδουν βαφὰς χυμὰ μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι καὶ αὐ-ταὶ εἶνε μάρκας ARTI διότι βαφαὶ ARTI χυμὰ δὲν ὑπάρχουν παρὰ μό-νον εἰς πακετίδια μὲ τὴν μάρκα ARTI. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπο-ρικ. Ἀντιπροσωπεῖα: Ἀθῆναι — ὁ-δὸς Λέκκα 21α Θεσσαλονίκη — ὁδὸς Ἐρμού 16.—

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρὸς

“Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ
ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ,,

Δὲν ἀμφισβητοῦμεν ὅτι ὅλες ἡ κυρίες καὶ δεσποινίδες πε-ριποιθῶνται τὰ νύχια τῶν χερῶν τῶν, καθὼς ἡ ἀμορφὴ τοῦ χερικοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ περιποιημένα νύχια. Ἡ διαφορὰ ὅμως ποὺ παρουσιάζουν ὀφείλεται εἰς τὰ δι-φορὰ βερνίκια ποὺ μεταχειρίζονται.

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 263

ΑΘΗΝΑΙ

ἐξασφαλίζει ὅ,τι χρειάζεται γι' αὐτὸν τὸν καλὸν καὶ τὰ παγκοσμίου φήμης βερνίκια τῶν δυνάων

L' ECLAT

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ—ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ—ΘΡΑΚΗΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΤΖΟΛΑ

Ὁδὸς Βασιλέως Κων/νίνου 25, πρώην Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

PITTSBURGH-STAMBOUL-MADRID-ROME-LYON-ALGER-NAPLES-ZURICH
LA HAVANE-PITTSBURGH-MONTE CARLO-STUTTGART-STRASBOURG-
DRESDE-BRNO-PARIS-LONDON-CHICAGO-NEW YORK-ATHENES-SHEFFI-
AARHUS-BERNE-AMSTERDAM-BRUXELLES-STOCKHOLM-VALENCIA-ELD
MANNHEIM-NAPLES-ZURICH-NEWCASTLE-OSLO-ANKARA-MARSEILLE-O
BERLIN-MILAN-VENISE-TRIESTE-CANNES-BOULEVARD-ALEXANDRIE-DRESDE
LE CAIRE-FRANKFORT-VERONE-HEIM-MADEIRA-MADRID-ROME-CARL
GENEVE-HAARLEM-RIO DE JANEIRO-LYON-ALGER-BERNE
MANCHESTER-SHEFFIELD-BRNO-STAMBOUL-BUDAPES
MARSEILLE-BRNO-VALLE-DE-LOIRE-BUENOS AIRES-TE
VALENCIA-AMSTERDAM-BRUXELLES-STOCKHOLM-
VENISE-ATHENES-BERLIN-MILAN-
FRANKFORT-LE CAIRE-HUS
CANNES-GENEVE-MONTE CARLO-
BERLIN-STOCKHOLM-
LE CAIRE-
GENEVE-
STOCKHOLM-
BRUXELLES-
AMSTERDAM-
CHICAGO-
DRESDE-BRNO-
AARHUS-BERNE-
MANNHEIM-NO-
RIO DE JANEIRO-
VERONE-STAMBO-
HAARLEM-MILAN-
SHEFFIELD-BRNO-
MADRID-ROME-BUD-
LYON-ALGER-LONDON-
MONTE CARLO-PARIS-
PITTSBURGH-OSLO-AI-
LA HAVANE-STUTTGART-
NAPLES-ZURICH-LA HAVANE-ANDR

23 ΧΩΡΑΙ
350 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

διαμορφωμένα εἰς ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν ἀποδοτικῶς τὴν ὑπερσυνήθει-
αν τοῦ Μπέρλιτς
Οἰονόμοις καὶ ὑπογύμνασι καὶ ἐξ-
οικετῶν εἶναι ἀναγκαῖον ἀναγνῶ-
σιν νὰ γνωρίζετε μίαν ἢ περισσοτέ-
ρας γλώσσας ἢ καὶ νὰ τὰς ἐκμετα-
νεύετε.

Ἀπὸ τὸν Μπέρ-
λιτς ἡ μαγικὴ πύρα τῆς καὶ τῆς εὐ-
καὶ σπουδῆς διαρκῶς τῆς, εἶναι ἀπ-
ρίστως μοναδικαὶ εἰς ὅλην τὴν ἐποχὴν
180.000 ΜΑΘΗΤΩΝ καὶ ἀναγνῶντων τὴν
διδάσκονται εἰς τὰς Σχολὰς Μπέρλιτς
ταχυτῶν τῶν Ἀγγλικῶν τῶν Γερμανικῶν

ΣΧΟΛΗ Μπέρλιτς
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ ΤΗΛ 20-273

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΑΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ κατὰ πλῶσιν
εἶνε χαρακτηριστικὰ τῆς δυσκοιλιότητος
κανονίσατε τὰ ἔντερα σας λαμβάνοντες
κάθε πρωὶ ἓνα κουλαράκι

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

θεραπεύει τὴν ὀξυρεχμίαν, τὴν δυσπεψσίαν καὶ
τὴν χρονίαν δυσκοιλιότητα

"ΦΟΙΝΕ"